Prin Har, până la marginile pământului
— Stropi de înţelepciune
George Verwer
Prin Har, până la marginile pământului
— Stropi de înţelepciune – George Verwer
Editura CLC România 2012
Drops from a Leaking Tap by George Verwer Copyrighte2008 George Verwer
First Indian edition 2008
English edition 2010 by Authentic Media Limited Presley Way, Crownhill, Milton Keynes, MK8 OES Prima ediţie în limba română 2012
Copyright © 22012 George Verwer
ISBN 978 – 606 – 8331 – 05 – 8
Traducere: Cristina Miron şi Pavel Miron Editare şi tehnoredactare: Editura CLC România
Dacă nu sunt alte trimiteri, citatele biblice sunt din Biblia traducerea Dumitru Cornilescu 1921.
Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediţii în limba română.
Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii CLC România sau a autorului.
Editura CLC România str. Constantin Brâncoveanu, nr. 37
500132 Braşov – România
Telefon 0268 472 474, 0723 584 887
www.cicromania.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Verwer, George
Prin har, până la marginile pământului: stropi de înţelepciune / George Verwer; trad.: Cristina Miron şi Pavel Miron.
— Braşov: Casa Literaturii Creştine, 2012
ISBN 978 – 606 – 8331 – 05 – 8
I. Miron, Cristina (trad.)
II. Miron, Pavel (trad.) 2
Cuprins
Prefaţă…7
Introducere…
Operation Mobilisation – începuturi… – 11

Acceptarea durerii…
Eşecul, uşa din spate către succes…15
Marea tranziţie… →
Continuarea revoluţiei dragostei…41
Şapte lucruri importante… → *
Câteva convingeri în plus… – *".
Şapte flageluri universale… °1
Un ticălos ca mine…75
Câteva adevăruri fundamentale…81
Provocările lucrării misionare… °5
Pericolele vorbirii…11
Acţiuni *şi* reacţii… l"-5
O strategie în 25 de paşi pentru a birui pofta…107
Amatorism versus profesionalism…
Revoluţia echilibrului…
Cuvinte de încurajare pentru cei care au slujit…121
Acum, că m-am întors acasă…127
Ce s-a întâmplat cu întâlnirile de rugăciune?…135
Cum să conduci întâlnirile de rugăciune…141
Confesiune sau confesionalism?…147
Acceptarea realităţii… 1 – 5*
Planul lui Dumnezeu pentru creşterea spirituală…159
Motive pentru care lucrătorii părăsesc câmpul de misiune…167
Păstrând echilibrul între autenticitate, har şi acţiune… 171

Prefaţă

Această minunată colecţie de mesaje a fost redactată de către George Verwer. Sunt încântat că Editura CLC România a scos pe piaţă această colecţie, deoarece ea conţine capitole care surprind cu acurateţe atât aspectele mai vechi, cât şi cele mai noi ale lucrării lui George.

Evoluţia lui George Verwer ca misionar şi ca om al lui Dumnezeu a fost o mare încurajare pentru mine. George nu a încetat să înveţe şi acest lucru a fost un model pentru toţi aceia dintre noi, care am fost influenţaţi de el. Conţinutul acestei cărţi arată ceea ce a învăţat George de-a lungul şi peste 50 de ani de lucrare.

Cu toate că George are peste 70 de ani, el continuă şi acum să ducă mesajul pe care Dumnezeu i l-a dat bisericilor din lumea întreagă.

În timp ce mulţi dintre noi, care suntem acum în India, avem ocazia să-l auzim pe George în persoană, această carte le dă multor oameni ocazia să audă mesajul revoluţionar, pe care Dumnezeu i l-a dat acestui om.

Pentru aceia dintre dumneavoastră care sunteţi interesaţi de istoria organizaţiei OM (n.tr., Operation Mobilisation), veţi găsi peste tot în această colecţie fragmente care tratează acest aspect. Bucuraţi-vă de acest lucru. În Vest, tocmai s-a publicat o carte voluminoasă care relatează istoria organizaţiei OM şi care este acum disponibilă în India prin Authentic Media.

Sper că această carte va fi o binecuvântare pentru dumneavoastră.

Dr. Joseph D'souza.

Preşedinte al OM India Group of Ministries.

Introducere

În timp ce scriu aceste rânduri, mă apropii de vârsta de 70 de ani. Ziua mea de naştere, 3 iulie, coincide cu cea a lui Alfy Franks, cel care a condus lucrarea în India timp de mulţi ani şi care a continuat, împreună cu soţia lui, Abby, să fie pentru noi, doi dintre cei mai credincioşi co-lucrători şi prieteni. Această carte la care am lucrat mult timp a fost scrisă în mod special pentru India. Din cauza propriei mele prostii (aici nu e vorba de niciun păcat) şi pentru că nu am fost dispus să le dau mită celor de la punctul vamal din Bombay, numele meu a ajuns să fie trecut pe lista persoanelor non grata, iar acest lucru m-a împiedicat în toţi aceşti ani să vizitez iubita mea India. Între timp, sute de mii de copii ale cărţilor mele: *Evanghelizarea prin literatură, Dinamita din literatură, Revoluţia dragostei, Dorinţa de realitate, Nu există cale de întoarcere* şi *în afara zonei de confort* au fost distribuite, în multe limbi, în toată ţara. Mi-au parvenit scrisori şi, mai nou, e-mail-uri din toate colţurile Indiei. Am încercat să răspund la toate, adăugând la aceasta şi rugăciunile mele.

Nu vă aşteptaţi ca lectura acestei cărţi să curgă la fel cum se întâmplă cu majoritatea cărţilor. Ea este mai degrabă o culegere de articole şi de mesaje scrise în special de mine, dar şi de încă alte câteva persoane cărora doresc să le mulţumesc. De fapt, am scris mai mult pentru această carte decât pentru oricare alta, cu excepţia *Evanghelizării prin literatură.* Celelalte cărţi ale mele au fost, în mare măsură, luate de pe casete audio şi editate de mine şi de către un

editor. Poate veţi dori să treceţi prin cuprinsul cărţii şi să citiţi doar un capitol care pare să vă capteze. Dacă îl bifaţi după ce l-aţi citit… şi dacă citiţi, să spunem, un capitol pe zi sau chiar pe săptămână sau pe lună, veţi ajunge într-o bună zi să terminaţi de citit cartea, dar nu vă îngrijoraţi dacă nu o parcurgeţi în întregime. Capitolul despre „Durere" sau cel despre „Şapte flageluri universale" merită, din punctul meu de vedere, tot efortul pe care l-am depus în realizarea acestei

10

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer cărţi. De asemenea, puteţi copia şi da mai departe orice porţiune din această carte, cu permisiunea Editurii CLC România.

De-a lungul acestor 40 de ani, cea de-a doua carte a mea – *Foamea după realitate* – mi-a adus peste 25.000 de scrisori. Le-am citit şi am răspuns la majoritatea dintre ele. Chiar şi acum mai primesc scrisori, iar ceea ce am spus în cărţile mele este şi astăzi important şi relevant. În toţi aceşti 53 de ani de când îl cunosc pe Cristos am încercat să trăiesc eu însumi, clipă de clipă, ceea ce am împărtăşit în această carte. Sper şi mă rog ca ea să fie o binecuvântare pentru dumneavoastră şi pentru prietenii dumneavoastră. Am amintit şi despre celelalte cărţi ale mele şi sper că le veţi citi pe multe dintre ele.

Sper de asemenea că veţi vizita şi pagina mea de internet:

www.Georgeverwer. corn

Mulţumesc.

Prin harul şi prin puterea Lui.

George Verwer.

Capitolul 1

Operation Mobilisation – începuturi

Operation Mobilisation a început ca rezultat al rugăciunilor unei americance obişnuite, o soţie casnică. În anul 1950, Dorothea Clapp a început să se roage cu credinţă pentru elevii liceului din oraşul ei. Ea L-a rugat pe Dumnezeu să atingă lumea prin vieţile acelor tineri, iar Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea.

Doamna Clapp s-a rugat în mod specific pentru un anumit elev, George Verwer, cerând ca el să fie mântuit şi să devină misionar. Ea i-a trimis acestuia prin poştă Evanghelia după Ioan, iar puţin după aceea el şi-a predat viaţa Domnului la o întâlnire unde a vorbit Billy Graham. Acel tânăr, George Verwer, a devenit fondatorul şi fostul director internaţional al organizaţiei Operation Mobilisation.

În timp ce George era student la Universitatea Maryville, acesta împreună cu alţi doi prieteni se întâlneau în mod regulat pentru rugăciune şi au început să fie preocupaţi de nevoile spirituale din Mexic, în 1957 cei trei prieteni şi-au vândut o parte din bunurile lor pentru a strânge nişte bani şi au renunţat la vacanţa lor de vară pentru a distribui Evanghelii şi alte cărţi creştine în Mexic. În următorul an universitar George s-a transferat la Institutul Biblic Moody, iar cei doi prieteni ai săi la Universitatea Wheaton. Ei s-au reîntors în Mexic două veri la **rând.**

12 Prin har, până la marginile pământului – George Verwer în 1960, când a absolvit Universitatea Moody, George şi cei doi prieteni ai săi au călătorit în Europa. Au început o lucrare în Spania, împărtăşind Evanghelia şi distribuind literatură creştină, dar sarcina de a ajunge cu Vestea Bună la întreaga Europă era copleşitoare.

George şi mica lui echipă şi-au dat seama că planul lui Dumnezeu era acela de a-şi mobiliza biserica să evanghelizeze naţiunile. Când au început să-şi împărtăşească viziunea, sute de creştini au răspuns pozitiv şi aşa a luat fiinţă Operation Mobilisation.

În 1963, pentru misiunea din Europa s-au alăturat echipelor de evanghelizare de peste vară 2000 de creştini. În acelaşi timp, mai multe „lup»— în **plecat** pentru prima dată în India şi în lumea musulmană. Angajamentul lor a fost acela de a-i evangheliza pe acei oameni care nu m/i-., i. şi nu ioil.h. i Evanghelia.

I **se atune** i uij mi/. iii. i-a cunoscut multe astfel de începuturi simple. În prezent, peste 5.000 ele persoane lucrează în 100 de ţări, ducând adevărul neschimbat al lui Dumnezeu la milioane de oameni în fiecare an.

Capitolul 2

Acceptarea durerii

Am o mare povară pe suflet şi doresc să o împărtăşesc cu cât mai mulţi oameni posibil.

Mă doare pentru oamenii care suferă foarte mult. Cu toţii suferim, dar sunt aşa de mulţi care suferă mult mai mult decât alţii.

Adesea, atunci când vrem să-i ajutăm sau să îi slujim pe astfel de oameni, nu prea reuşim, deoarece suferinţa lor a format o barieră sau un zid iar ei nu pot trece peste acest obstacol. Unii creştini au fost răniţi atât de mult de alţi creştini încât nu mai merg la biserică sau la întâlniri cu alţi credincioşi. Acest lucru este prea dureros pentru ei.

Există multe cărţi bune şi multe pasaje în Scriptură care i-ar putea. ajuta pe astfel de oameni, dar este posibil ca ei să nu le cunoască şi ezită să le citească. Cartea *Life of the Beloved [Viaţa celui preaiubit]* de Henri J.M. Nouwen m-a ajutat foarte mult. Henri Nouwen vorbeşte despre cum să găsim curajul să ne acceptăm propria zdrobire şi să facem din duşmanul nostru de temut un prieten, mergând până acolo încât să ajungem să afirmăm că acesta ne este un însoţitor intim.

La scurt timp după ce am citit această carte am avut o experienţă dureroasă cu un prieten care l-a criticat foarte dur pe unul dintre prietenii mei foarte apropiaţi. Acest lucru m-ar fi putut supară foarte tare *(*i-ar fi putut afecta timpul pe care îl petreceam împreună. Dar în loc să f. e aşa.

14

Prin har, până la marginile pământului – George Vertver am acceptat acest lucru ca pe ceva îngăduit de Dumnezeu şi ca pe ceva ce face parte din viaţă. Inima mi-a fost inundată de multă pace şi bucurie şi am fost astfel eliberat. Ştiu că lucrurile nu decurg întotdeauna aşa şi că alte persoane suferă de sute de ori mai mult decât am suferit eu, dar totuşi, durerile noastre nu sunt prea mari pentru Dumnezeu.

Cum putem să nu-i iertăm cu adevărat şi cu toată fiinţa noastră pe cei care au păcătuit împotriva noastră când şi noi suntem iertaţi de păcatele noastre şi scăpaţi de iad? Ştim că toţi oamenii păcătuiesc şi predicăm acest lucru. Prin urmare, de ce suntem surprinşi când ceilalţi păcătuiesc împotriva noastră?

Cu toţii greşim. Cu toţii păcătuim. Oare nu vedem faptul că propriile noastre păcate sunt adesea cauza suferinţei şi a durerii în care trăim în prezent? O, ce uşor ne este să îi învinovăţim pe alţii şi să nu vedem şi contribuţia noastră la situaţia în care ne aflăm!

În anumite cazuri, oamenii îl învinovăţesc pe Dumnezeu şi astfel la (miile devin mai complicate. Cărţi precum *Disappointment with God //> –., nu. iyji, le l hi» uiezci<l* tir Philip Yancey etc, au fost scrise ca să ne ijuic în astfel de situaţii.

Pentru fiecare dintre noi mai este speranţă. Dumnezeu ne-a folosit şi are un plan măreţ pentru vieţile noastre, în călătoria noastră pe acest pământ, şi anume să devenim tot mai mult ca Cristos. Acesta ar trebui să fie ţelul nostru suprem!

Haideţi să acceptăm suferinţa şi durerea şi să le permitem să ne facă oameni mai buni pentru gloria Lui.

Capitolul 3

Eşecul, uşa din spate către succes

Ofiţerul KGB care se ocupa de interogatoriul meu spunea că sunt spion. „Avem noi un loc pentru spionii americani", mi-a spus el, „se numeşte Siberia".

Lucrurile nu mergeau deloc bine. Sovieticii ne-au luat maşina. îl interogau pe Roger, asociatul meu, într-o altă cameră. Era doar o chestiune de timp până ce urmau să descopere bibliile şi maşina de tipărit pe care noi am reuşit să le strecurăm chiar în centrul lumii comuniste.

Era anul 1961, iar Războiul Rece era în plină desfăşurare. Visul meu de a duce Evanghelia în ţările închise pentru Evanghelie – să nu mai vorbim de viaţa mea – se putea sfârşi foarte rapid. Ce era de făcut?

Toţi cei care m-au cunoscut nu ar fi fost surprinşi de situaţia extrem de grea în care mă aflam. Oamenii spuneau că sunt o persoană radicală, începând cu convertirea mea din anul 1955 la o întâlnire unde a vorbit Billy Graham, în oraşul New York, m-am aruncat cu capul înainte ori de câte ori mi s-a oferit ocazia să vestesc Evanghelia. La scurt timp după convertirea mea mi s-a oferit ocazia să le vorbesc elevilor din liceul unde am învăţat şi eu şi am folosit această ocazie pentru a-L vesti pe [sus. Mergeam din casă în casă şi vorbeam despre credinţa mea. Organizam întâlniri – la una dintre ele au participat 600 de persoane, dintre care

125 şi-au predat viaţa Domnului (inclusiv tatăl meu). În 1957 trimiteam oameni la întâlnirile organizate de Billy Graham. Foloseam autobuze pe care le umpleam literalmente cu oameni, dar eu însumi nu participam la aceste întâlniri. Din moment ce toate locurile în autobuze erau ocupate, nu doream să iau un loc care ar fi putut fi ocupat de un necreştin. Prin urmare, în timp ce Billy Graham predica în Madison Square Garden, eu am plecat să predic Evanghelia pe străzile New York-ului. Iar apoi, mai târziu, împreună cu încă doi prieteni am plecat să evanghelizăm Mexicul. Totul avea sens. De ce să nu mergem în locuri în care oamenii nu auziseră Evanghelia?

Pe vremea aceea Mexicul nu era total închis pentru Evanghelie.

Credincioşii protestanţi erau persecutaţi. Importul de literatură creştină era ilegal. Maşina noastră era plină de cărţi şi nu aveam nici cea mai mică idee cum aveam să trecem graniţa. Dar am reuşit. Ne-am rugat mult, am ascuns cărţile sub banchete, am trecut graniţa noaptea, iar vameşii ne-au făcut semn cu mâna să trecem.

Am lucrat cu oameni care trăiau pe lângă gropile de gunoi. Sărăcia lucie care domnea în acel loc mi-a sfâşiat inima. Văzând muştele care se îngrămădeau pe ochii bebeluşilor, am strigat către Dumnezeu: „Ce pot face pentru ca această naţiune să accepte Evanghelia lui Iisus Cristos, care poate schimba vieţile oamenilor?" Am hotărât să apelăm la un post de radio. Dar exista o problemă: transmiterea unor emisiuni creştine la radio era ilegală în Mexic. M-am gândit în sinea mea că trebuie să existe o portiţă de ieşire din această problemă.

M-am întors în Statele Unite, m-am transferat de la Facultatea de Ştiinţe Umane la Institutul Biblic Moody, am format o echipă de cinci persoane şi ne-am întors în Mexic. Ne-am rugat înainte de a pleca şi odată ajunşi acolo Dumnezeu ne-a dat un plan. Am deschis o librărie şi ne-am dus la sediul postului local de radio, spunându-le următoarele: „Avem o librărie şi vrem să îi facem reclamă. Vindem Biblii. Motivul pentru care oamenii nu le cumpără este pentru că nu ştiu ce este scris în Biblie. În reclama noastră am vrea să citim din ea". Acest lucru a dat roade. Am citit şi am explicat Scripturile la radio. Acesta a fost începutul unui program radio săptămânal de cincisprezece minute.

După ce m-am întors la Moody, m-am rugat, am meditat şi am citit multe cărţi despre misiune. Vizam să ajung în ţări precum Irak şi Afghanistan. Aproape că nu era niciun credincios în aceste ţări – iar pentru mine era o oportunitate perfectă.

Nu doream ca vreo relaţie romantică să mă abată de la planurile mele, **Iţa** că am practicat ceea ce eu numeam „post social" (căutând alegerea lui Dumnezeu pentru mine) – adică nu mergeam la nicio întâlnire cu fetele. Acest lucru a durat doi ani. Apoi într-o zi am întâlnit-o pe Drena, care lucra la Moody. Postul meu social s-a terminat imediat. Eram îndrăgostit!

Voiam să mă asigur că Drena împărtăşea dedicarea mea radicală faţă de evanghelizarea lumii. Prin urmare, la prima noastră întâlnire i-am spus cam aşa: „Probabil că nu se va întâmpla nimic între noi doi,

dar vreau să ştii că voi fi misionar şi că dacă te căsătoreşti cu mine, e posibil să sfârşeşti prin a fi mâncată de canibalii din Noua Guinee".

Era clar faptul că nu era îndrăgostită de mine, dar eu am continuat să insist. În cele din urmă ne-am logodit. N-am vrut niciodată să cheltui bani, pentru că doream ca până şi ultimul bănuţ să fie cheltuit pentru Evanghelie. „De ce să servim masa în oraş când cei de la Moody ţi-o oferă gratuit?" mă gândeam eu. Într-o zi, pe când ne plimbam împreună pe lângă lacul Michigan (foarte adesea eu săream peste mese, dar m-am gândit că nu ar fi corect să îi cer şi ei să facă la fel), L-am rugat pe Dumnezeu să facă în aşa fel încât ea să primească ceva de mâncare fără ca noi să cheltuim vreun ban. Persoanele din spatele nostru care ieşiseră la picnic şi-au strâns lucrurile şi au plecat. Am mers la coşul de gunoi, am scos punga de hârtie pe care o lăsaseră acolo şi am dat peste un sandviş care nu fusese despachetat. I l-am dat logodnicei mele. A experimentat astfel ceea ce avea să trăiască dacă se căsătorea cu mine! 1

1 Mi-am terminat studiile după doar doi ani, transferând nişte credite şi făcând nişte cursuri prin corespondenţă. Îmi aduc aminte că odată stăteam în staţia de autobuz în timpul unei întâlniri cu Drena, şi lucram la cursurile prin corespondenţă.

18

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Eşecul, uşa din spate către succes

19

Ne-am căsătorit în Milwaukee, în 1960, imediat după ce am absolvit facultatea. Pe vremea aceea, cununia religioasă nu prea însemna mult pentru mine, aşa că nunta noastră a avut loc într-o duminică după slujba de dimineaţă, astfel încât pastorul să le poată predica Evanghelia celor necredincioşi care veniseră la biserică. În timpul recepţiei care a urmat, bunul meu prieten Dale Rhoton s-a ridicat şi a spus: „Cel mai bun lucru pe care li-l puteţi face cadou lui George şi Drenei este rugăciunea, pentru că ei vând toate celelalte lucruri de dragul Evangheliei".2

Am sărit peste luna de miere şi am plecat în Mexic. Ne-am hotărât să nu cheltuim niciun ban pe drum. În prima noapte ne-am oprit la o staţie de benzină din Wheaton şi i-am oferit patronului tortul de la nuntă în schimbul benzinei. Ne-a umplut rezervorul şi ne-a lăsat să păstrăm şi tortul. A doua zi dimineaţă, proprietarul unei alte

benzinării – un creştin – mi-a umplut rezervorul şi m-a lăsat să păstrez tortul. La următoarea benzinărie patronul nu a mai fost atât de generos. I-a plăcut tortul, aşa că am cumpărat combustibil în schimbul tortului. Aşa am ajuns până în Mexic fără să cheltuim niciun ban.

În următoarele şase luni am deschis librării şi am făcut evanghelizare. Apoi ne-am mutat în Spania, o altă ţară închisă pentru Evanghelie. Spania, sub conducerea lui Franco, nu tolera Evanghelia. Prin urmare, ne-am stabilit în Spania unde eu am început să studiez rusa şi să mă pregătesc să merg în Uniunea Sovietică.

Planul pentru Uniunea Sovietică era simplu. Roger Malstead şi cu mine introdusesem pe ascuns în ţară anumite porţiuni din Scriptură şi o maşină de tipărit. Apoi intenţionam să le trimitem Evanghelia prin poştă oamenilor a căror adresă o luam din cartea de telefon. Lucrurile au mers bine până într-o zi când, din greşeală am vărsat unt topit pe una dintre Evanghelii. Cartea nu mai putea fi folosită.

„Arunc-o la toaletă", mi-a sugerat Roger.

2 De atunci încoace am ajuns să-mi dau seama că a da tot ceea ce ai de dragul Evangheliei se poate transforma într-o regulă periculoasă şi legalistă. De exemplu, unii au impresia că nu este deloc spiritual să ai o casă frumoasă. Eu însă am ajuns la concluzia că o casă frumoasă – nu extravagantă – poate fi, pentru vecinii noştri, o bună mărturie despre bucuria pe care o avem în Iisus Cristos.

Numai că eu nu doream să pierdem acea Scriptură. „Ştiu ce putem face", m-am gândit eu, „o să găsesc un loc izolat la ţară, unde nu ne poate vedea nimeni şi o s-o arunc pe geam din maşină. Apoi, cineva poate să o găsească şi să o citească"!

Acest lucru a fost o mare greşeală, pentru că cineva ne-a văzut. După vreo cincisprezece kilometri am fost opriţi la un baraj şi am fost arestaţi pe motiv că am fi spioni. Ne-au interogat timp de două zile. M-am hotărât să le spun adevărul. Au intrat în panică atunci când au găsit în maşina noastră presa de tipar şi cărţile pe care le ascunseserăm.

Povestea noastră a apărut în toată presa din Rusia sovietică. Publicaţiei l ravda i-a plăcut aşa de mult relatarea încât a publicat-o încă o dată după zece ani.

În perioada în care ne interogau, ruşii tocmai trimiseseră primul om în spaţiu. Cel care mă interoga mi-a spus: „Uite, în timp ce cosmonautul nostru era în spaţiu şi cerceta zona, nu L-a găsit pe

Dumnezeul tău". După două zile s-au convins că suntem nişte fanatici religioşi şi nu spioni de la CIA. Înarmaţi cu puşti mitraliere, ne-au escortat până la graniţa cu Austria.

Ţelul, scopul şi dorinţa mea erau să duc Vestea Bună în ţările închise pentru Evanghelie. Tocmai fuseserăm în una dintre cele mai închise ţări pentru Evanghelie de pe pământ şi am fost daţi afară imediat. „Oare ce are Dumnezeu de gând să facă cu noi?" mă întrebam eu. Am hotărât că era vremea să mă rog. Eram pe munte în Austria unde mă urcasem într-un copac pentru a fi singur şi a mă putea ruga. Am petrecut acea zi în rugăciune.

Acea zi mi-a schimbat viaţa şi lucrarea în mod dramatic. Dumnezeu mi-a arătat că viziunea mea era prea mică. Mi-a arătat că misiunea mea era să mobilizez biserica şi dorea să încep cu biserica din Europa. Totul părea să aibă sens. Europenii puteau merge cu maşina în ţările închise pentru Evanghelie. Pe de altă parte, americanii trebuiau să treacă Atlanticul înainte de a ajunge în majoritatea ţărilor în care ar fi vrut să călătorească. Iknii cheltuiţi pentru ca un american să ajungă într-o ţară închisă pentru

Evanghelie puteau fi folosiţi pentru ca doi sau trei europeni să ajungă în acelaşi loc. Chiar şi după ce ajungeau acolo, de obicei europenii erau mai bine primiţi decât americanii.

Atunci nici nu mi-am dat seama că acest lucru urma să stea la baza unei schimbări radicale în gândirea misionară. Acest concept a explodat din Europa înspre Asia şi Africa şi apoi înspre America Latină. Oameni din ţări diferite au devenit parteneri egali în lucrarea misionară.

Dumnezeu mi-a dat un nume pentru lucrarea aceasta – Operation Mobilisation – OM.

De asemenea, Dumnezeu mi-a arătat cum să mobilizez biserica, şi anume să formez grupuri de oameni care să fie trimişi peste vară, timp de doi ani, în călătorii misionare pe termen scurt. După aceea, să fie trimişi înapoi în bisericile lor locale sau la vreo altă organizaţie misionară pentru a energiza şi a revitaliza biserica şi pentru a răspândi viziunea.

Era anul 1961. Pe vremea aceea nu se prea auzise de călătorii misionare pe termen scurt. A fost un concept revoluţionar, dar care a dat roade.

În vara următoare am recrutat 200 de voluntari. În vara care a urmat după aceea, adică în anul 1963, grupul nostru crescuse la 2000 de persoane care au evanghelizat peste 25 de milioane de oameni. Ne-am mutat la Londra unde am adunat 120 de camioane vechi, cu care am trecut apoi Canalul Mânecii, ne-am împărţit în echipe şi am plecat să îi evanghelizăm pe cei pierduţi. La un an de la arestarea mea în Uniunea Sovietică trimiteam europeni în URSS, care vorbeau rusa fluent şi care puteau face mult mai mult decât aş fi putut face eu vreodată.

Prioritatea noastră era să ajungem în ţările închise pentru Evanghelie. De aceea l-am trimis pe Dale Rhoton să vadă care era situaţia în Afghanistan. „Şi pentru că eşti prin zonă", i-am spus eu, „vezi puţin care *este* situaţia şi în Pakistan şi în India". Nu prea speram să iasă ceva din aceasta. Ştiam că erau misionari în vestul Pakistanului şi întâlnisem deja creştini maturi din India. Din moment ce bisericile puternice din India evanghelizau ţara, m-am gândit că acea ţară nu avea nevoie de noi. Dar Dale mi-a spus cu totul altceva. „India are nevoie de noi", a zis el.

Aşa că am trimis două echipe în India. Acestea au mers acolo cu nişte camioane vechi, întâmpinând tot felul de probleme pe drum. Mă simţeam responsabil pentru ele din moment ce eu însumi i-am recrutat pe cei mai mulţi dintre membrii lor. Aşadar, spre sfârşitul anului 1963 am zburat în India ca să văd care era situaţia.

India m-a şocat. Am călătorit cu trenul, făcând evanghelizare şi împărţind tractate. Am fost uimit să văd cât de mari erau nevoile oamenilor de la sat şi de la oraş. I-am spus soţiei: „Ne mutăm în India".

Am locuit în Bombay. Oamenii erau atraşi de mesajul nostru radical cu privire la ucenicizare, renunţarea la toate lucrurile, misiune şi rugăciune. În loc să aducem mereu misionari din alte ţări ori de câte ori doream să întreprindem ceva, am intrat în parteneriat cu biserica din India şi am. tistinut misionari locali.

Lucrarea noastră s-a extins foarte mult, dar apoi am fost dat afară din ţară. Ne-am mutat în Katmandu, deoarece indienii puteau veni să mă viziteze fără a avea nevoie de viză. Ne-am specializat în instruirea oamenilor pentru a deveni lideri, începând totodată o

lucrare şi în Nepal.

Transportul devenea o problemă. Nu prea mai mergea să călătorim încoace şi încolo cu microbuze vechi prin toată Europa şi Asia. În timp ce mă rugam pentru acest aspect şi mă uitam la harta lumii, am rămas uimit să văd câtă apă era pe suprafaţa pământului.

Am simţit că ne trebuie un vapor!

Când am împărtăşit această idee cu bisericile din Europa, unii au râs. Pentru alţii, a avea un vapor părea ceva extravagant. Pe măsură ce mă rugam pentru acest lucru, eram tot mai convins că Dumnezeu dorea să deţinem un vapor, iar eu îmi doream ca acest lucru să aibă loc cât mai curând posibil. Trebuie să recunosc că nerăbdarea este o slăbiciune a mea, iar Dumnezeu a vrut să mă corecteze, făcându-mă să aştept. Am aşteptat şase ani buni până când primul nostru vapor, pe care l-am numit Logos şi care cântărea 2319 tone, a plecat în 1971 din Anglia în India.

Pe atunci nu prea credeam noi în strângere de fonduri. Credeam că am face bine să urmăm exemplul lui Hudson Taylor şi al lui George Müller

22

Prin har, până la marginile pământului – George Vertuer

— Şi anume să nu facem niciodată publice nevoile noastre, ci să ne rugăm în ascuns şi să credem că Domnul va purta de grijă. Atunci când am semnat un contract pentru a achiziţiona Umanak (care a devenit Logos I), am avut suficienţi bani pentru a oferi un avans, dar nu am avut destui pentru a încheia tranzacţia. Ne-am rugat, Dumnezeu a dat, iar când a sosit termenul de plată, am avut exact suma care ne trebuia pentru a încheia tranzacţia şi pentru a trage vaporul pe uscat unde urma să i se facă o revizie generală şi să fie vopsit.

Deşi era foarte frumos să avem propriul vapor, odată ce l-am primit am început să ne dăm seama ce înseamnă un vapor cu adevărat. De fapt, aproape că am paralizat de frică atunci când ne-am dat seama ce pericole ridica acest proiect – un vapor vechi, fără asigurare, cu toţi acei tineri la bord împreună cu părinţii lor, care mişunau pe punte. Noaptea aveam coşmaruri cu vaporul nostru, care se scufunda, şi mă trezeam gândindu-mă: „Ar fi bine să navigăm în ape calde, aşa încât, dacă s-ar scufunda, cel puţin copiii să aibă o şansă de a supravieţui. Dacă te scufunzi în ape reci, speranţele scad dramatic”.

În ciuda temerilor noastre, misiunea cu vaporul a depăşit cu

mult aşteptările noastre. Am mai achiziţionat un al doilea vas (Doulos), iar cele două ambarcaţiuni au devenit librării plutitoare şi centre literare, precum şi puiule de plecare pentru misiuni pe termen scurt. Ele aveau la bord 400 de voluntari care proveneau din 40 – 50 de ţări diferite. Ambarcaţiunile noastre au vizitat porturi în toată lumea, din India până în Jamaica şi din Egipt până în China comunistă.

Operation Mobilisation s-a extins şi a ajuns la 4.000 de persoane implicate cu normă întreagă, plus alte 3.000 – 4.000 de persoane care se implicau pentru perioade mai scurte de timp în decursul unui an. Am pregătit şi echipat 130.000 de persoane aparţinând multor denominaţii. Peste 100 de organizaţii misionare au fost înfiinţate de către fondatori sau lideri care au făcut parte din OM. Lucrarea noastră de răspândire a literaturii creştine „Răspândeşte lumina" (STL) din Marea Britanie este acum o ramură separată care are 600 de angajaţi şi 40 de librării.

Eşecul, uşa din spate către succes 23

OM există în mai mult de 100 de ţări din lume, inclusiv în unele dintre cele mai greu accesibile. De-a lungul timpului, lucrarea noastră a devenit una holistică. În ultimii zece ani am încercat să iubim ca şi Iisus, ajutând victimele cutremurelor, inundaţiilor, războiului şi sărăciei, împlinind atât nevoile lor fizice, cât şi cele spirituale.

Această creştere a lucrării a fost un răspuns direct şi neaşteptat la rugăciune. Nimeni nu poate face ceva fără ajutorul lui Dumnezeu. Cu siguranţă că nici noi nu am intrat în ţările închise pentru Evanghelie fără multă rugăciune. De asemenea, Dumnezeu ne-a răspuns şi la nişte rugăciuni personale. Tatăl soţiei mele a fost ucis în cel de-al doilea război mondial. Tatăl ei vitreg i-a cerut să plece de acasă, pentru că era împotriva creştinilor. Totuşi, după 25 de ani de rugăciune s-a întors la Cristos.

Când eram student la Moody, grupul meu şi cu mine eram cunoscuţi ca cei care se roagă fără încetare. Asta era prin 1950 când rugăciunea în grupuri mici era o practică necunoscută. În vreme ce cu siguranţă şi alţii începeau să facă acest lucru, rugăciunea în grupuri mici s-a răspândit cu repeziciune în întreaga lume. Acum face parte din cultura noastră, în 1958 am început să ne întâlnim pentru a ne ruga câte o jumătate de noapte, practică ce continuă de patruzeci şi trei de ani.

Cred în rugăciune şi o practic. Cred că Dumnezeu răspunde

rugăciunilor. Totuşi rugăciunile fără răspuns sau cele care par să nu aibă un răspuns constituie un altar important pe care Dumnezeu formează creştini veritabili, bărbaţi şi femei. Sunt multe rugăciuni la care Dumnezeu nu mi-a răspuns. Nici măcar 50% dintre rugăciunile mele nu au primit răspuns, cel puţin nu încă. Cred într-un Dumnezeu măreţ şi puternic, de aceea ţintesc sus. De aceea sunt descurajat atunci când speranţele, visurile şi rugăciunile mele nu se înfăptuiesc. De fapt, toată viaţa mea m-am luptat cu descurajarea. Dar stau ferm pe promisiunile lui Dumnezeu. M-am hotărât să nu las niciodată să apună soarele peste descurajările mele. Acest lucru poate fi o reală provocare.

Cu siguranţă am întâmpinat şi perioade grele. Pe 4 ianuarie 1988, chiar înainte de miezul nopţii, vasul Logos a lovit o stâncă în Canalul

24

Prin bar, până la marginile pământului – George Verwer

Beagle, la capul sudic al Americii de Sud. Toţi cei 139 de pasageri care erau la bord (inclusiv un bebeluş de şase luni) au fost evacuaţi, iar vasul s-a scufundat.

În seara zilei de 10 august 1991 doi tineri lucrători ai OM au fost ucişi de teroriști, atunci când aceştia din urmă au aruncat o grenadă la o întâlnire pe care o aveam în Zamboanga, Filipine. Un alt lucrător OM a fost răpit de afghani şi de atunci nu am mai primit nicio veste despre el. Un alt lucrător a fost împuşcat în Turcia. Nu ştiu de ce au avut loc toate aceste incidente. Există un mister în suferinţă pe care nu îl vom înţelege niciodată pe deplin.

Nu mai sunt aceeaşi persoană care am fost în 1960. Sunt încă dornic să împărtăşesc Evanghelia, dar Dumnezeu a trebuit să mă schimbe pe mine şi ideile mele. Mulţi dintre noi, cei care am fost formaţi în şcoli biblice prin anii 1950, am avut o urmă de fariseism – una care înăbuşea harul. Concepţiile noastre despre bani, rugăciune şi evanghelizare şi regulile noastre omeneşti au devenit standardul după care ne măsurăm să vedem cât de spirituali eram. Eram plini de prejudecăţi chiar şi atunci când încercam să nu fim. Ne trăda limbajul corpului.

Eram atât de concentrat, zelos şi hotărât, încât obişnuiam să trec pe lângă cunoscuţi fără să îi recunosc. De multe ori am fost dur cu soţia mea. Dumnezeu mi-a arătat că greşesc în această privinţă chiar

din prima lună de căsătorie, când mi-am rănit soţia şi am făcut-o să plângă. Dumnezeu a folosit bărbaţi precum Oswald J. Smith şi Roy Hession pentru a mă aduce înapoi la cruce, plângând.

Dumnezeu mi-a arătat că 1 Corinteni 13 (capitolul despre Dragoste) era pentru noi cel mai important capitol din Biblie. Deşi cred în evanghelizarea lumii şi într-o dedicare radicală, aceste lucruri nu înseamnă nimic dacă nu avem în noi dragostea lui Cristos.

Avem nevoie de curaj. Avem nevoie de ceea ce Charles Swindoll numeşte „o trezire a harului". Avem nevoie de un creştinism echilibrat şi consecvent.

Capitolul 4

Urbana 1968

(Un mesaj pe care George l-a transmis în Urbana la o întâlnire misionară pentru studenţi în anul 1968)

Nu cred că vă pot explica ce greu îmi vine să vorbesc. Nu am mai vorbit la astfel de întâlniri până acum. Nu am mai fost în America de aproape opt ani, excepţie făcând cele câteva săptămâni când am călătorit în Mexic. Aproape toată viaţa mea m-am dedicat consilierii şi evanghelizării personale. Prin urmare, dacă nu credeţi că sunt serios prin ceea ce spun, nu pot decât să vă rog să-mi daţi o şansă să vă cunosc personal. Aş da aproape orice în seara aceasta ca să ajut cel puţin o persoană aflată în nevoie din acest auditoriu.

Ştiu că unii tineri, atunci când citesc biografia vreunui misionar, intră în depresie. Alţii, atunci când citesc istorisiri despre oameni care au fost martirizaţi în America de Sud, cu mulţi ani în urmă, ajung la concluzia 1.1 ei nu vor fi în stare niciodată de aşa ceva. Citesc despre George Müller îi despre felul în care s-a rugat el să primească milioane de lire pentru a-şi susţine orfelinatele prin credinţă, lucru pe care ei nu îl pot concepe, şi se simt copleşiţi. Cred că, dacă aş fi fost acum în primul an de facultate (pe atunci eram creştin numai de un an de zile) şi aş fi stat în această sală „uizind câteva dintre aceste provocări, fapte şi însuşiri prezentate atât de

extraordinar de către fraţii noştri, trebuie să mărturisesc că nu

aş fi putut intra în lucrarea misionară.

Unii dintre voi deja aţi venit la mine să discutăm despre problemele voastre. Mulţi dintre voi recunoaşteţi şi aţi vorbit între voi despre dihotomia pe care am adus-o în discuţie într-un mesaj anterior şi ştiţi că este ceva cât se poate de real. Simt cu aceia dintre voi care sunteţi fii şi fiice ale unor misionari, ale unor creştini şi evanghelişti puternici, cu cei care de mici aţi fost învăţaţi versete din Biblie, la fel ca şi copiii mei. La vârsta de şase ani, fiul meu împărţea deja sute de tractate de unul singur doar într-o singură zi. Poate că mulţi dintre voi aţi făcut acelaşi lucru, copii fiind. Iar acum, când sunteţi la facultate, lucrul acesta nu mai este ceva real.

Recunosc faptul că predic aşteptând ca voi să luaţi o hotărâre în seara aceasta aşa cum cred că şi Domnul Iisus aştepta de la ascultătorii Lui. I-a spus lui Zacheu să coboare din pom. I-a spus orbului să îşi pună noroi pe ochi. Oriunde s-a dus, i-a chemat pe oameni să ia o decizie.

Totuşi, mi-ar fi teamă să chem pe cineva să ia o decizie fără a lua în calcul preţul pe care trebuie să-l plătească. Mă gândesc la cuvintele Domnului Iisus din Luca 14, unde El ne îndeamnă să luăm în considerare preţul. Înainte de a lua o astfel de decizie, înainte de a te înscrie pentru aşa ceva, trebuie să iei în calcul ceea ce implică această decizie, altfel rişti să devii ca mii de alţi tineri (aceia dintre noi care stăm pe acest podium ştim că lucrul acesta este adevărat) care şi-au pus numele pe o foaie de hârtie, care au ridicat mâna, dar care nu şi-au dus la îndeplinire angajamentul luat.

Da, mă tem că, dacă aş fi fost aici în primul meu an de facultate, m-aş fi simţit oarecum frustrat. Vorbim despre aceste însuşiri. Cine poate trăi aşa? Am citit recent cartea lui Andrew Murray despre umilinţă, care într-un fel m-a făcut să doresc să renunţ la lucrarea de misiune. Nici măcar nu am fost în stare să înţeleg despre ce vorbea Murray, cu atât mai puţin să am acel lucru. Tot mereu citesc cărţi despre oameni ai lui

Dumnezeu şi studiez biografii şi de fiecare dată mă simt copleşit de ceea ce citesc, de responsabilităţile vieţii creştine.

Vreau să le vorbesc cu precădere acelora dintre voi care vă simţiţi copleşiţi sau incapabili. Există probleme în viaţa voastră. Ştiţi că această dihotomie este foarte reală pentru voi şi că, deşi cântaţi *„Ostaşii lui Cristos”,* nu aţi mărşăluit niciodată pentru Cristos. Deşi cântaţi *„Cine îi vu călca pe urme?”* ştiţi în adâncul inimii voastre că voi

nu Îi călcaţi pe urme. Imnurile pe care le-am cântat la aceste întâlniri conţin suficient. idevăr spiritual încât să ne facă să mergem până la marginile pământului, până la cei neconvertiţi din universităţile noastre – dedicarea noastră este veritabilă.

Dacă afirmaţiile de pe acest cartonaş devin o realitate în vieţile noastre „nunei am deveni nişte revoluţionari pentru Iisus Cristos. În campusurile noastre universitare oamenii ar fi mântuiţi. Întâlnirile noastre creştine îi vibra de dragostea lui Iisus Cristos. Am fi constrânşi să mergem, să **dăm,** să iubim şi să experimentăm extraordinara realitate care este în persoana lui Iisus Cristos. Odată, un ateist i-a spus unui creştin evanghelic din Marea Britanie: „Dacă aş crede ceea ce spui tu că crezi, aş cutreiera Marea Britanie chiar şi în genunchi pe cioburi de sticlă pentru a le spune oamenilor despre Evanghelie".

Atunci când am terminat liceul, eram poreclit clovnul clasei. Pentru mine totul era o glumă. Ştiam o mulţime de glume, de povestioare, de înjurături şi tot felul de lucruri, aşa încât să-i fac pe oameni să râdă toată noaptea. Atunci când o întâlnire se termina mai devreme, mă bucuram şi deveneam brusc plin de interes, pentru că nopţile mele de sâmbătă începeau de obicei pe la zece. Mergeam cu prietenele noastre dincolo dei Iu, în New York City. Am avut vreo treizeci şi două de prietene înainte să împlinesc şaisprezece ani. (Nu râdeţi, unii dintre voi m-aţi întrecut cu siguranţă.) De obicei dansam rock'n'roll de modă veche. (Dansul l wist începea să devină o modă când Dumnezeu mi-a ieşit în cale. Slavă I.ui.) în camera mea aveam difuzoare care erau programate să pornească automat dimineaţa, iar eu mă trezeam pe muzică de jazz sau orice alt gen

de muzică. Trăiam pentru muzică. De obicei începeam pe la 10 seara şi îmi plăcea la nebunie.

Nu pot spune că eram un om trist atunci când m-a găsit Iisus Cristos. Eram extraordinar de fericit. Aveam lângă mine o blondă frumoasă la Grădina Madison Square. Mă bucuram de viaţă. Unii oameni cred că vii la Cristos numai când eşti trist, copleşit de probleme, depresiv sau ai un mare complex de vinovăţie.

Nu este neapărat aşa. Aş vrea să afirm cu convingere că atunci

când Dumnezeu m-a scos din cluburile de noapte mi-a dat ceva mult mai real, altfel nu aş mai fi azi aici. Îmi plăceau dansul, muzica şi toate lucrurile lumii acesteia. Chiar şi astăzi, când aud pe cineva care bate toba, îmi stăpânesc cu greu picioarele. În ultimii nouă ani, singurul lucru care m-a ţinut treaz până târziu, aşa cum stăteam la un banchet – şi acest lucru s-a petrecut cam o dată la două săptămâni – a fost o noapte petrecută în rugăciune şi în închinare înaintea lui Dumnezeu împreună cu alţi credincioşi. Petreceam astfel şapte sau opt ore în prezenţa lui Dumnezeu.

Dumnezeu există cu adevărat. El este atât de real, încât, deşi prietenii mi-au spus că într-o lună voi reveni la vechiul meu stil de viaţă, nu m-am întors deloc în aceşti unsprezece ani. Dumnezeu este atât de real, încât poate face ca rock'n'roll-ul şi toate drogurile acestei lumi să pară ca nişte pietre seci în mijlocul unui deşert. Sunt convins de faptul că Iisus Cristos este atât de real şi că dragostea Lui este aşa de extraordinară, încât atunci când trăim într-o legătură strânsă cu El şi când experimentăm cu adevărat dragostea Sa, lucrurile acestei lumi pălesc indiferent de ce ne spun oamenii.

Poate că mulţi dintre voi credeţi că Dumnezeu nu este atât de real pentru voi. Spuneţi ceva de genul acesta: „E bine pentru tine. Dumnezeu te-a găsit într-un club de noapte. Dar cum rămâne cu noi, tinerii creştini?"

Aş vrea să vă povestesc ceva despre unul dintre prietenii mei cei mai buni. Când eu eram student la Moody Bible Institute, Jonathan era în comitetul de conducere al studenţilor. M-a întâlnit la Consiliul studenţesc. Jonathan s-a născut pe câmpul de misiune şi a fost crescut de părinţi misionari. Mi-a spus odată că nu sărutase în viaţa lui vreo fată. Iar eu i-am spus că n-aş ieşi la o întâlnire cu o fată dacă nu aş putea… (nu contează ce cuvânt am folosit). Nu mi-am imaginat că pot există oameni ca Jonathan. De mic copil, când era pe câmpul de misiune cu părinţii, ţi până în ziua de azi, Jonathan a rămas lângă Dumnezeu. A existat o vreme când dedicarea lui nu a fost deloc reală. A existat o vreme când aproape a devenit agnostic, cu toate că se afla într-o şcoală creştină. Dar întâlnindu-se cu alţi creştini, experimentând realitatea şi văzând că viaţa creştină poate fi trăită şi că Iisus Cristos este viu şi în secolul al XX-lea, şi-a rededicat viaţa lui Dumnezeu şi a devenit un mare bărbat pentru El. Datorită lui Jonathan am putut eu să merg în Asia, el fiind cel care coordona toată lucrarea din Europa. În

prezent el are acelaşi stil de viaţă ţi acelaşi zel. Are mai multă dragoste şi mai multă veridicitate decât am cu şi totuşi el provine dintr-o familie creştină la fel ca mulţi dintre voi.

Iisus Cristos poate împlini orice nevoie. Fie că Dumnezeu te-a găsit în cel mai adânc şanţ din Chicago, fie că te-a găsit ca şi copil de misionar, El îţi poate împlini nevoia în seara aceasta.

Există multe nevoi aici – nevoi în ce priveşte viaţa socială. Billy Graham iiirma în cartea sa *World Aflame [Lumea în flăcări]* că noi suntem o naţie – le nesătui după sex. Această afirmaţie este adevărată. Aceasta este cea mai mare bătălie pe care trebuie să o ducă un student dintr-un campus universitar. La o întâlnire din 1957, Billy spunea următoarele: „Dacă nu câştigaţi această bătălie, veţi pierde pe toate fronturile". Oriunde şi oricare ar fi bătăliile voastre, cred că Iisus Cristos vă este îndeajuns. Mă rog şi sper că veţi lua câteva dintre cărţile de la Inter-Varsity despre acest subiect şi că le veţi citi pe nerăsuflate. Dar conţinutul lor va reprezenta ceva real în viaţa voastră numai dacă experimentaţi faptul că Iisus Cristos este suficient pentru a vă împlini nevoile emoţionale.

Atunci când El vă împlineşte nevoile, când experimentaţi biruinţa şi când cunoaşteţi realitatea, atunci şi numai atunci puteţi fi bărbaţi şi femei ai lui Dumnezeu pe câmpul de misiune.

30

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer
Urbana 1968

31

Nu vorbesc aici despre perfecţiune. Nu am venit să vă ofer un fel de pastilă spirituală. Nu am afirmat: „Credeţi asta şi de acum înainte totul va fi perfect". Nu! Iisus Cristos a spus: „Cine vrea să mă urmeze, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să mă urmeze". Credeţi acest lucru? El a făcut această afirmaţie în mod repetat, în fiecare dintre cele patru Evanghelii.

Vor fi greutăţi şi lupte. Biruinţa nu vine uşor, dar este garantată. În 1 Ioan 5: 4 stă scris: „... ceea ce aduce victorie asupra lumii este credinţa noastră".

Deşi nu îmi place şi nu mi se potriveşte să fac acest lucru, în câteva momente vă voi da ocazia să vă exprimaţi credinţa aşa cum a făcut-o Zacheu atunci când s-a dat jos din copac. Veţi medita la aceasta

în următoarele minute.

Nu vă invit neapărat să deveniţi misionari. Vă veţi gândi la aceasta atunci când veţi sta în genunchi înaintea lui Dumnezeu. Nu cred că noi, cei care ne numim misionari, suntem neapărat mai dedicaţi lui Dumnezeu decât cei care nu merg în misiune în alte locuri. Cred cele afirmate din toată inima. Dacă Dumnezeu te cheamă să lucrezi într-un atelier de tâmplărie, aminteşte-ţi că Iisus Cristos a fost tâmplar mulţi ani din viaţa Lui. Dacă îţi cauţi vocaţia şi locaţia, roagă-te şi caută voia lui Dumnezeu (avem un mare privilegiu, acela de a cunoaşte voia lui Dumnezeu). Completează cartonaşul cu credinţă şi sinceritate.

Invitaţia mea se adresează acelora dintre voi care vreţi să cunoaşteţi cu orice preţ realitatea din viaţa voastră. Poate că ceva v-a mişcat inima în timpul acestei conferinţe. Acest lucru nu poate fi explicat. La fiecare persoană este diferit.

Poate că pentru unii dintre voi decizia presupune să îl cunoaşteţi pe Iisus Cristos. Poate că aţi venit aici crezând că sunteţi creştini, iar acum Duhul lui Dumnezeu v-a arătat şi voi v-aţi dat seama că până acum nu aţi fost născuţi din nou. Am cunoscut persoane care făceau parte din misiunea noastră şi care mergeau din casă-n casă, împărţind literatură creştină şi mărturisindu-L pe Cristos, dar care au descoperit că nu-L cunoşteau pe El. Aceştia au fost convertiţi pe treptele uşilor la care bătuseră.

Alţii dintre voi v-aţi mărturisit credinţa în Iisus Cristos. Dar cea mai importantă invitaţie şi apelul meu pentru voi – apelez la logica voastră mai mult decât la orice altceva – este să vă veniţi în fire. Mă rog să lâţi cinstiţi cu voi înşivă şi să recunoaşteţi că nu sunteţi autentici şi că 1) omnul tocmai v-a convins de acest lucru. Poate recunoaşteţi că această dihotomie există, şi anume că ceea ce spuneţi că sunteţi nu se vede atât de evident în viaţa voastră.

Toată această transformare nu va avea loc peste noapte, dar trebuie să existe un început. Cred că în viaţa fiecărei persoane trebuie să existe un moment de criză. Cei mai mulţi dintre noi experimentează multe asemenea crize în trăirea lor pentru Dumnezeu. Cred că ideea conform căreia în viaţa unei persoane există doar o singură criză cu totul specială este una dintre cele mai mari minciuni pe care Satan ne face să o credem. Toţi oamenii lui Dumnezeu despre care am citit au experimentat tot felul. le crize şi mulţi dintre ei au avut multe la

număr. Dar în toate cazurile, i i izele lor au fost urmate de un proces. Dacă nu sunteţi gata pentru proces, adică să daţi importanţă timpului personal cu Dumnezeu, atunci nu vă ridicaţi în picioare în seara aceasta.

Dacă nu sunteţi serioşi în ce priveşte studierea Bibliei, dacă nu vă entuziasmează aprofundarea Cuvântului lui Dumnezeu şi dacă nu îi I ximiteţi să vă inunde, atunci nu sunteţi pregătiţi. Vedeţi voi, problemele noastre pornesc din subconştientul nostru. Dihotomia din viaţa noastră Îşi are rădăcinile în subconştientul nostru. Facem şi spunem lucruri pe – i re nu vrem să le facem sau să le spunem. Facem aşa pentru că acele probleme ascunse din trecutul şi copilăria noastră, ies la suprafaţă. Ne întrebăm adesea: „De ce am spus asta? De ce am făcut lucrul acesta?" Cred că Cuvântul lui Dumnezeu are puterea de a curăţi subconştientul nostru. Iată de ce trebuie să fiţi serioşi în ce priveşte studierea Bibliei.

Poate că spuneţi în sinea voastră: „Dar nu am timp pentru aprofundarea

1 uvântului cât timp sunt la facultate". În primul meu an de studenţienu i i.im cum voi avea timp pentru studiul biblic, pentru că alergam de la un

11 rs la altul. Dar motivul pentru care am făcut faţă la toate aceste cursuri.

32

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Urbana 1968

33

Inclusiv la cursuri despre teme biblice, pe care le ţineau nişte profesori necredincioşi, a fost că am petrecut ore întregi pe genunchi în rugăciune.

L-am întrebat odată pe un profesor doctor de la Princeton cum se face că a trecut prin facultate şi totuşi a rămas un bun predicator al Evangheliei lui Iisus Cristos. Iar el mi-a răspuns următoarele: „Tinere, zilnic am petrecut două ore pe genunchi, studiind Cuvântul lui Dumnezeu".

Trebuie să vă găsiţi timp pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu şi-l veţi găsi. Eu m-am rugat cam aşa: „Dumnezeule, dă-mi timp", şi El mi-a dat.

Profesorul meu de fizică vorbea despre orice numai despre

fizică nu. Aşa că am luat manualul de fizică şi am început să-l umplu de versete biblice din memorie, de sute de versete pe care Dumnezeu mi le-a pus în cap, prin harul Său, iar acest lucru mi-a schimbat complet gândirea.

Îmi pare rău că trebuie să mărturisesc faptul că la vârsta de şaisprezece ani am început să răsfoiesc, printre alte lucruri, şi literatură pornografică. Inconştientul şi conştientul meu au fost îmbibate de murdăria pornografiei care era răspândită în ţara noastră. Dar astăzi, prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu pot mărturisi că am o minte nouă. Aceasta este o libertate şi o eliberare dincolo de orice experienţă. Cred că ceea ce poate da Iisus Cristos face ca drogurile să pară nişte pastile inutile, ca să nu spun mai mult.

O, dragi tineri, credeţi că spun aceste vorbe cu uşurinţă? Dacă asta credeţi, întrebaţi sutele de tineri din toată lumea, care au lucrat şi au trăit cu mine. Singurul motiv pentru care aceşti tineri – absolvenţi de la Cambridge şi Oxford, şi toţi ceilalţi – au rămas credincioşi până la capăt este că, în viaţa şi în mintea lor, Dumnezeu era real. Este posibil ca şi în secolele al XX-lea şi al XXI-lea oamenii să trăiască la fel ca Domnul Iisus Cristos. Vor mai fi eşecuri, păcat şi violenţă, dar Dumnezeu este real. Dacă II iubiţi pe Iisus şi-L doriţi în viaţa voastră, victoria poate fi a voastră.

Pentru câteva minute aş vrea să le vorbesc femeilor. Mi-aş fi dorit să fie şi soţia mea aici. Poate vă gândiţi că sunt aşa de plin de zel pentru Cristos, pentru că am o soţie fanatică. Dar soţia mea este cât se poate de umană. Pot spune că nimic nu o avantaja. Provine dintr-o familie destrămată.

Tatăl ei a fost ucis în Germania, iar ea a fost forţată să plece de acasă şi să trăiască într-un orfelinat de mică. Avea o mare problemă pe care o au toate fiinţele umane: dorea să fie iubită. Dorea să se căsătorească, pentru că se gândea că astfel toate lucrurile se vor rezolva. Ştiu că şi în seara aceasta sunt multe fete aici care gândesc la fel. Nu concepeţi să mergeţi ca misionare fără a avea un soţ.

Soţia mea s-a convertit înainte să o întâlnesc eu, dar lucrul acesta nu a «oluţionat toate problemele ei. Convertirea a fost doar începutul. (Biblia «pune că naşterea din nou este doar începutul. Vai, dacă am înţelege bine lucrul acesta!) După ce ne-am întâlnit şi ne-am îndrăgostit, am început tine cunoaştem mai bine şi spre surprinderea mea am descoperit că avea nişte probleme serioase.

Problemele soţiei mele erau trei boli psihosomatice: migrenele, durerile de spate şi durerile de inimă. (Medicii spun că 50% dintre bolile noastre K datorează unor cauze psihosomatice.) Soţia mea nu putea merge pe câmpul de misiune cu problemele acestea de sănătate. A mers în Mexic cu una dintre echipele noastre, dar în fiecare seară plângea de durere şi din alte cauze. Când ne-am întors acasă, a încercat să găsească ajutor într-o carte – *Health Springs Forth [Cum să găseşti vindecare]* – dar problemele IU persistat.

Ştiam că trebuie să ne despărţim. Eu trebuia să plec ca misionar. Într-o «ară, stăteam pe holul universităţii şi i-am spus că trebuie să ne despărţim deşi o iubeam din toată inima. Acest lucru ar fi putut să o distrugă, pentru di îşi dorea să ne căsătorim mai mult decât orice. Era singurul lucru pe care şi-l dorea. Boala ei s-a agravat. S-a dus în camera ei şi a făcut ceva ce toţi i-au spus să facă, şi anume să-l dea Domnului povara ei. Numai că în dimineaţa următoare durerea a revenit din nou şi a ţinut-o toată ziua.

La sfârşitul celei de-a patra zile a înţeles marele adevăr al Bibliei, şi. mume că Iisus Cristos este un Mântuitor atotsuficient. El este îndeajuns pentru toate nevoile şi problemele noastre emoţionale şi intelectuale. În camera ei, în liniște totală, s-a plecat înaintea lui Dumnezeu (la fel cum am să vă rog să faceţi unii dintre roi în seara aceasta) şi a rostit: „Doamne.

34

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer
Urbana 1968

35

cred că eşti biruinţa mea. Cred că Tu eşti tot ceea ce am eu nevoie. Sunt gata să merg pe câmpul de misiune fără George Verwer".

Inima i-a fost inundată de pace şi de bucurie şi a fost vindecată într-un mod miraculos de toate bolile ei. De atunci încoace a făcut pionierat pentru Iisus Cristos în circumstanţe dificile peste tot în lume.

Oamenii spun: „Fii atent!" Şi sunt sigur că şi în seara aceasta unii dintre voi gândesc: „Ai grijă! Toată această chestiune cu dedicarea pentru lucrare este ceva emoţional". Este uimitor faptul că ne putem emoţiona din multe alte motive şi nimeni nu spune nimic. Obişnuiam să vin acasă la şase dimineaţa cântând, strigând şi făcând tot felul de alte lucruri. Eram cel mai nebun din şcoală. Obişnuiam să ies pe terenul de fotbal strigând şi bătând tobele. Aş fi făcut orice în timpul

meciului de fotbal. Şi drept urmare m-au ales preşedintele consiliului de studenţi.

Dar dacă începi să strigi pentru Cristos, dacă ai o experienţă emoţională cu Dumnezeu, în urma căreia El devine real pentru tine, şi dacă îţi exprimi dragostea pentru El, oamenii te vor numi fanatic şi-ţi vor spune: „Ai grijă că emoţia se va stinge". Exact acest lucru mi l-au spus şi mie în seara în care L-am acceptat pe Cristos în inima mea la întâlnirea la care a vorbit Billy Graham. Numai că emoţia nu se stinge dacă este urmată de o interacţiune continuă cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

V-aş putea spune o mulţime de istorisiri despre comuniştii din Londra, despre fetele de pe străzile lăturalnice din Paris, despre băieţii din templele hinduse din sudul Indiei, despre tineri care au băut băuturi otrăvitoare pentru a se sinucide înainte de a-L întâlni cu adevărat pe Cristosul cel Viu. V-aş putea da nenumărate astfel de exemple.

Tinerilor, creştinismul este ceva real. Dar cred din toată inima că este real doar pentru cei care au ajuns să spună: „Doamne Iisuse, Tu eşti tot ce îmi doresc". Nu poate fi Iisus plus asta sau cealaltă. Nici măcar Iisus plus evanghelizare. Nici Iisus plus Operation Mobilisation pentru mine, de exemplu. Trebuie să fie Iisus şi numai El.

Sunt convins că, dacă sunteţi dispuşi să renunţaţi la voi înşivă şi să spuneţi „Doamne Iisuse, Tu eşti tot ce îmi doresc", atunci Dumnezeu va începe să rupă acea dihotomie şi veţi experimenta o realitate pe care nu. Îţi cunoscut-o niciodată în viaţa voastră de creştini. Cred cu convingere că acest lucru este adevărat. Mă rog şi sper că vă veţi gândi la acest lucru şi că veţi acţiona aşa cum vă va călăuzi Dumnezeu.

În Coloseni 2: 9 – 10 citim următoarele: *„Căci în El (Iisus Cristos) locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveţi totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii şi stăpâniri".* Dragi tineri, vă rog să vă gândiţi cu – criozitate la Iisus Cristos care vă poate da viaţă din abundenţă – nu o ilihotomie, nu doi oameni într-unul – o persoană completă în El. Spuneţi în seara aceasta: „Doamne Iisuse Cristoase, Tu eşti totul pentru mine. Te voi urma. Voi face orice vrei să fac".

Capitolul 5

Marea tranziţie în august 2003 am avut o conferinţă OM la Keswick, unde au participat în jur de două mii de persoane. După 46 de ani, timp în care im fost la conducerea OM, am avut bucuria să-i predau

ştafeta lui Peter Maiden.

Unii au fost îngrijoraţi cu privire la modul în care mă voi raporta

Iu această schimbare din viaţa mea. Gândindu-mă la acest lucru, mi-au i nit în minte şapte cuvinte-cheie. Ele vorbesc despre harul, motivaţia şi realitatea pe care le-am experimentat în timpul predării ştafetei. De memenea, vorbesc şi despre continuarea călătoriei mele.

Primul cuvânt este foarte simplu…

Schimbare

Cred cu convingere în schimbare. Am fost binecuvântat să ajut la multe schimbări majore pe care le-am făcut în întreaga lucrare a OM le-a lungul anilor. Am învăţac să accept schimbarea chiar dacă iniţial nu am fost de acord cu ea. Căsăcoria m-a ajutat să învăţ acest lucru. Când lucrurile se schimbă, relaţiile pot fi în pericol. Unitatea este foarte importantă. Unitatea lui Dumnezeu se găseşte în mijlocul unei mari iliversităţi. Am învăţat că unitatea vine cu un preţ complex, care uneori implică compromis şi ascultare de planurile şi ideile altor oameni.

38

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Marea tranziţie

39

Oameni

Am la fel de multe oportunităţi ca să-i iubesc şi să-i slujesc pe oameni acum ca şi înainte. Adevărul este că acum am mai multă libertate să aleg modul în care să fac lucrul acesta. Poate că pentru unii sună ciudat, dar cu toate că eram liderul unei organizaţii misionare, trebuia să petrec cât mai mult timp cu alţi lideri şi cu alţi creştini. Acum că am fost eliberat de aceste responsabilităţi, pot petrece mai mult timp cu cei care nu-L cunosc pe Cristos. Fără îndoială că acest lucru constituie esenţa misiunii.

Rugăciune

De 50 de ani de când m-am întors la Dumnezeu, rugăciunea a fost una dintre marile mele pasiuni. Iar acum am ocazia să o pun în practică mai mult ca niciodată. Acum am mai mult timp să mă închin lui Dumnezeu prin rugăciune, lăudându-L şi mijlocind pentru alţii.

Predicare

Am început să predic la vârsta de 17 ani, iar acum, după ce am predicat mai mult de 20.000 de mesaje, încă mai simt chemarea lui Dumnezeu pentru predicare şi învăţare. Prin harul lui Dumnezeu sunt

asaltat de invitaţii din toată lumea. Din moment ce rolul meu s-a schimbat, am avut ocazia să vorbesc la sute de întâlniri şi sper că acest lucru va continua atât timp cât voi mai avea voce şi putere.

Proiecte

OM mi-a permis să continui cu proiecte peste tot în lume. În mare parte este vorba despre cele care au de-a face cu literatura şi audio-vizualul. Am o mică echipă cu care strângem bani pentru proiecte pe care apoi le şi coordonăm. Se pare că aproape tot timpul am de lucru mult peste puterile mele, dar mă bucură această provocare. Nu prea mai am timp să mă gândesc la vechea mea funcţie de conducere.

Încredere

Am o mare încredere, care e strâns legată de credinţă, că lucrarea în i **are** am fost implicat în toţi aceşti ani este a lui Dumnezeu şi cred că El va continua să-şi pună mâna peste ea.

Viziune

Doar rolul meu s-a schimbat, nu şi viziunea mea. Viziunea pentru uigăciune, mobilizare, evanghelizarea lumii şi ucenicizare rămâne în untinuare aceeaşi. Pot afirma cu sinceritate că ea reprezintă un factor motivant în fiecare ceas din zi. Dumnezeu a adăugat la aceasta o viziune) 1 mai mare şi un angajament faţă de grija şi acţiunea socială.

Iată răspunsul la întrebarea: „Ce mai faci?" Nu este vorba doar despre mine. Cu toţii trăim într-o eră a schimbării. În final, mă rog pentru ci care citesc această carte şi pentru cei care trec printr-o perioadă de **tranziţie** sau de schimbare în vieţile lor să se ţină cu putere de harul lui Dumnezeu. Întotdeauna am avut multe slăbiciuni şi multe lupte în viaţa mea de creştin şi încă am multe de învăţat. Dacă cineva ca mine, cu atât de multe neajunsuri, poate continua alergarea la vârsta mea, cred că nimeni nu are vreo scuză să nu o facă. Haideţi să ne continuăm alergarea **până** la capăt.

Capitolul 6

Continuarea revoluţiei dragostei

(interviu cu Dan Wooding, 2003)

George Verwer, o personalitate captivantă, originar din New Jersey, Iniidator şi coordonator internaţional al Operation Mobilisation (OM).

O lucrare de evanghelizare, de formare de ucenici şi de plantare

de biserici

1 uuoscută pe plan mondial, este acum un bătrân pensionar britanic, care, i predat conducerea OM.

Când a împlinit 65 de ani, Verwer „i-a dat mantaua" lui Peter Maiden, l'litanie la origine, care a devenit directorul internaţional al OM la – onvenţia de la Keswick din British Lake District, unde au participat 2000 de lideri şi de susţinători ai OM.

„Peter Maiden s-a dovedit a fi un lider puternic al lui Dumnezeu 11 m p de peste douăzeci de ani, timp în care a condus lucrarea din Marea I îi itanie", a spus Verwer într-un interviu telefonic transatlantic. „Cu mare **>ace** şi bucurie îi predau responsabilităţile de conducere".

Verwer a mai spus că, deşi predă conducerea OM şi deşi va primi o **Itllcă** pensie din partea Regatului Unit, nu se retrage din lucrare.

Lider pentru „tot trupul lui Cristos".

„Nu este vorba despre pensionare, din moment ce **o** mare parte **din** lucrarea mea presupune scriere, predicare şi strângere de fondări.

42

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Continuarea revoluţiei dragostei

a

Toate acestea vor continua şi mai departe. Doar că nu voi mai conduce OM din interior", a spus Verwer. „Nu voi mai fi preşedintele consiliului, Sunt împăcat la gândul că mă retrag din conducerea OM. Acum, pentru că am mai mult timp la dispoziţie, doresc să fiu un conducător în tot trupul lui Cristos, fiind un exemplu pentru alţii. Lucrez în parteneriat cu multe alte agenţii misionare. Colaborez îndeaproape cu Alianţa Evanghelică Mondială, fiind preşedinte al Mission Mobilisation Network, care a făcut parte din A.D. 2000 şi care este acum parte a Comisiei pentru misiune din cadrul Alianţei Evanghelice Mondiale".

„Voi primi câteva lire ca pensie pentru limita de vârstă din Marea Britanie Soţia mea Drena şi cu mine am trăit întotdeauna din sponsorizările primite. În ultimii 15 ani am reuşit să trăim numai cu 20% din aceste sponsorizări şi să dăm restul de 80% pentru literatură, făcând astfel ca lucrarea să meargă mai departe".

„Organizaţia îmi permite să păstrez o mică echipă care poartă numele de Special Projects Ministries, pe care o conduc de 30 de ani.

Este o reţea de strângere de fonduri benevolă prin care am finanţat literatură şi alte proiecte media – de mărime medie şi mică. Aceasta include o lucrare nouă pe care o fac pentru cei bolnavi de SIDA. Îmi doresc din tot sufletul să dedic mai mult timp pentru lucrarea aceasta în viitor".

Cum l-a cunoscut pe Cristos

George Verwer l-a primit pe Iisus Cristos în viaţa lui la vârsta de 16 ani, la o întâlnire de-a lui Jack Wyrtzen, unde a vorbit Billy Graham. Acest lucru s-a petrecut în Madison Square Garden, în New York. Apoi s-a întors l-a şcoală în partea de nord a oraşului New Jersey. După un an de la convertirea sa, aproape 200 dintre colegii lui aveau o relaţie personală cu Dumnezeul cel Viu.

George era tot mai mult convins că misiunea lui era să ducă Cuvântul lui Dumnezeu în alte ţări. A început cu distribuirea Evangheliei lui Ioan în Mexic, în 1957. A făcut lucrul acesta împreună cu alţi doi prieteni, continuând după acea cu alţi oameni în timpul vacanţelor de vară.

I şi 11) a terminarea liceului la Maryville Collège s-a transferat la Moody Bible în ni iite, unde a întâlnit-o pe Drena, o colegă care mai târziu a devenit

cu lui. S-au implicat împreună în ucenicizarea tinerilor credincioşi în acelaşi timp desfăşurau un program riguros de evanghelizare Internaţională.

Verwer a menţionat câteva momente majore ale extraordinarei lucrări

llizate de OM:

„1957 – este unul dintre cei mai importanţi ani din viaţa mea. Atunci un început să-i evanghelizăm pe oamenii din New Jersey, mergând din casă în casă sau folosind alte mijloace. În New York aveau loc multe întâlniri unde vorbea Billy Graham. Tot în acelaşi an am început să ne rgem în Mexic. În timpul acestor călătorii, Walter Borchard, Dale Khoton şi cu mine am văzut cum Dumnezeu ne-a răspuns în mod mi minat rugăciunilor şi cum El îi poate folosi chiar pe cei tineri într-o hi străină. Noi trei ne-am întâlnit prin providenţa lui Dumnezeu la M.uyville Collège, unde eu eram implicat în tot felul de lucrări. Tot în această perioadă am experimentat puterea Duhului Sfânt şi a Cuvântului Im l) umnezeu, care a continuat să-mi schimbe viaţa".

„1958 – Dale Rhoton s-a transferat la Wheaton Collège în toamna lui 1957, iar noi i-am urmat exemplul şase luni mai târziu. Walter s-au. insferat şi el la Wheaton, iar eu am mers la Moody Bible Institute. urând după aceea am întâlnit-o pe Drena Knecht, care pe 31 ianuarie 1960 a devenit soţia mea. Şi ea fusese în Mexic în vara lui 1959 şi de (Irăciun în acelaşi an. Am mai întâlnit încă patru persoane la Moody, care ni mers în Mexic în vara aceea, unde am deschis prima noastră librărie şi îi ide am început şi alte lucrări, mai ales în Monterrey şi Saltillo. Primul ic ivtru angajat cu normă întreagă a fost Baldemar Águilar. În New Jersey, 1111 mic grup de oameni de afaceri au alcătuit un consiliu de conducere) l au înfiinţat în mod legal o organizaţie care se numea «Răspândeşte lumina», nume pe care am simţit că mi l-a dat Dumnezeu".

„1959 – am organizat întâlniri în împrejurimile oraşului Chicago, cunoscută viziunea noastră. Nopţile de rugăciune au început la

Moody, unde curând ne-am orientat atenţia asupra popoarelor la care nu a ajuns Evanghelia, în special cele din ţările comuniste şi islamice. În timpul verii şi de Crăciun ne-am întors în Mexic cu grupuri mai mari de oameni, în mai multe oraşe, prezentând Cuvântul lui Dumnezeu la sute de mii de oameni şi deschizând mai multe librării creştine".

„1960 – viziunea s-a răspândit la Wheaton, Emmaus şi la alte universităţi. După o perioadă de analizare a mai multor oportunităţi, Dale Rhoton s-a alăturat lucrării noastre, luându-şi angajamentul de a merge în Turcia, o ţară uitată şi cu mari nevoi. Curând după aceea, i s-au mai alăturat şi alţii, cum ar fi Roger Malstead. Imediat după ce ne-am căsătorit, Drena şi cu mine ne-am reîntors în Mexic. Viziunea noastră era să deschidem mai multe librării şi să începem şi alte lucrări. Mai târziu, le-am predat ştafeta mexicanilor şi lui Dick şi Helen Griffin, care urmau să meargă în Mexic pentru o perioadă îndelungată. În prezent ei sunt tot în Mexic. După o vară în care ne-am prezentat viziunea în Statele Unite ale Americii, ne-am îndreptat spre Spania, iar pe 29 octombrie Dumnezeu ne-a dat un băiat, pe Benjamin. Curând am

deschis o librărie mai puţin obişnuită şi am început şi alte lucrări. Cel mai adesea trimiteam Cuvântul lui Dumnezeu prin poştă în toată Spania. Cu credinţă ni s-a alăturat un mic număr de spanioli iar lucrarea a crescut foarte repede".

„1961 – vara acestui an mi-a schimbat viaţa, deoarece, din cauza unei greşeli stupide, Roger Malstead şi cu mine am fost arestaţi de poliţia sovietă şi de KGB, care ne acuzau de spionaj. După ce le-am spus că suntem oameni credincioşi, ne-au dus la graniţa cu Austria. După o zi petrecută în rugăciune, Dumnezeu mi-a dat o viziune şi un nume – Operation Mobilisation [Operaţiunea de mobilizare]. Doream să îi mobilizăm pe oamenii lui Dumnezeu din Europa, astfel încât ei să meargă să-şi evanghelizeze propriul continent, iar apoi să meargă înspre ţările islamice şi comuniste. Ni s-au alăturat vreo doisprezece americani şi împreună cu câţiva spanioli am avut prima noastră conferinţă europeană în Madrid, Am decis să mergem mai departe prin credinţă şi am tipărit un manifest pe care l-am distribuit peste tot în lume. Multe echipe de oameni mergeau ni multe ţări, inclusiv în Turcia, care a devenit o prioritate".

„1962 – la sfârşitul anului 1961 am mers într-o călătorie strategică în Mexic şi în Statele Unite ale Americii. La începutul anului 1962, Drena, Ucu şi cu mine ne-am mutat la Londra unde, într-un timp foarte scurt, Dumnezeu a deschis multe uşi. În vara acelui an, la Paris s-au strâns vreo '00 de oameni care au plecat în toată Europa, având la ei peste 25 de milioane de tractate în multe limbi. Aceasta a fost prima operaţiune de mobilizare, iar de atunci încoace aşa i-a rămas numele. În septembrie, s-a 11, ins la Madrid un grup şi mai mare de oameni şi aşteptam ca Dumnezeu «A ne spună ce să facem mai departe".

„1963 – într-un oarecare fel, acesta a fost anul de cotitură pentru OM. l i mobilizarea şi la evanghelizarea de peste vară s-au strâns aproape 2000 îi oameni. Deţineam peste 1.000 de vehicule care transportau literatură îi echipele de oameni. La sfârşitul verii conferinţa noastră s-a mutat în nordul Angliei, unde s-a format un comitet de conducere britanic. De la această conferinţă au plecat spre India, pe uscat, primele echipe de **0» meni.** Pe vremea aceea drumul spre India era foarte dificil şi dura aproape o lună. Urma ca eu să-i întâlnesc la New Delhi în ianuarie, iar ti **est** lucru s-a dovedit a fi pentru mine o experienţă care mi-a schimbat i. iia. După ce am călătorit prin India vreo câteva săptămâni, am simţit că I umnezeu

dorea ca Drena şi cu mine să ne stabilim acolo".

„1964 – fiul nostru Daniel s-a născut în noiembrie 1962, după care im mutat în Olanda pentru a ajuta la pregătirile pentru campania

Im vara următoare. Fiica noastră Christa s-a născut pe 30 iunie, iar în septembrie ne aflam cu toată familia în India, locuind la Bombay. Am

Biers să ducem Evanghelia peste tot în India, având în echipă oameni l'iccum Greg Livingstone şi Thomas Samuel. Acesta a fost începutul

% ceea ce urma să devină cel mai vast şi într-un fel cel mai productiv câmp de lucru al OM. în acelaşi timp a luat naştere o importantă lucrare

11 distribuire de literatură, care ne-a ajutat ca, în decurs de zece ani, să distribuim Cuvântul lui Dumnezeu la sute de milioane de oameni".

46

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

„1965 – în următorii trei ani, petreceam jumătate de an în India şi cealaltă jumătate în Europa. Tot mai mulţi colaboratori stăteau *câte* un an întreg sau erau implicaţi în programele de lungă durată. De fiecare dată, în septembrie, începeam noul an al OM cu întâlniri de echipare pentru lideri şi cu o conferinţă pentru noii recruţi. Acest lucru a continuat aşa pentru vreo douăzeci de ani şi am ajuns să avem peste 100.000 de oameni implicaţi în organizaţia OM. Lucrarea din Regatul Unit cuprindea două secţiuni. Heith Beckwith conducea lucrarea de bază a OM, iar John

Watts se ocupa de lucrarea prin literatură, care funcţiona sub vechiul nume de «Răspândeşte lumina» sau STL. în decembrie 1966, amândoi au murit în urma unui accident de maşină în Polonia, ceea ce ne-a făcut să ne întoarcem la Londra, cerându-le lui Gerry şi Jean Davey să vină din

Spania şi să continue lucrarea STL".

„1966 – la conferinţa din septembrie, pe când ne aflam într-o mică încăpere a unui local din Bolton, Lancashire, pe care mai târziu l-am transformat într-o librărie creştină, ne-a venit pentru prima dată ideea să cumpărăm un vapor cu care să călătorim pe mare. Am împărtăşit această idee doar cu un grup mic de oameni, ştiind că va trebui să avem răbdare ca

Dumnezeu să ne arate ce este de făcut. Ne-am interesat de toate detaliile, iar acest lucru a durat doi ani. Între timp, lucrarea a continuat să crească în mai multe ţări, inclusiv în ţările care se aflau dincolo de Cortina de

Fier. Dale Rhoton a fost nevoit să plece din Turcia, lăsând liber postul de director al misiunii din Europa de Est".

„1967 – lucrarea din India creştea rapid. Dorinţa noastră de a deţine un vapor era strâns legată de povara şi viziunea pe care o aveam pentru India. Curând am devenit *persona non grata* din cauza propriilor mele greşeli şi datorită unor informaţii false. Ceea ce părea a fi un pas înapoi a devenit, de fapt, un pas înainte, făcând ca lucrarea din India să fie condusă de indieni. Alfy Franks şi Ray Eicher au devenit liderii principali, în timp ce eu am continuat să fiu liderul zonal încă două decenii. Cel mai adesea ne întâlneam în Nepal cu lideri care veneau din toată India".

Continuarea revoluţiei dragostei

47

„1968 – am ajuns să locuim şi să conducem lucrarea din Nepal, deoarece ni s-a refuzat intrarea în India. Operam sub numele de EBE Expoziţii de cărţi educaţionale) care mai târziu a devenit o companie nicială, responsabilă pentru primul vapor. Multe dintre eforturile de este vară din Europa şi din alte locuri au pus accent pe continuarea lucrărilor începute şi pe plantare de biserici. Mike Evans, unul dintre în mai remarcabili lideri pe care i-am avut, dorea plantarea mai multor Iiiserici. În vara lui 1970 şi a lui 1971, el ne-a condus într-un efort r-xtraordinar pentru a ajunge în fiecare colţ al Franţei. Astfel s-a născut I.noi, o editură franceză, care mai târziu a devenit independentă şi care linicţionează şi în prezent".

„1969 – Jonathan McRostie se descurca de minune coordonând misiunea din Europa. Campaniile evanghelistice au continuat în fiecare wuă, şi tot mai mulţi oameni doreau să se implice pentru un an sau mai mult. Bineînţeles că întotdeauna au existat multe probleme şi adesea banii itu ne ajungeau. Din cauza aceasta existau tensiuni şi despărţiri, dar în repetate rânduri am văzut răspunsuri extraordinare la rugăciune. Era clarii Dumnezeu a pus laolaltă o echipă care să colaboreze pe termen lung şi cure să ne ajute să facem o treabă mai bună cu toţi cei care veneau să se implice pe termen scurt. Misiunea din Mexic a continuat sub conducerea iţii Dick Griffin. Paul şi Lise

Troper urmau să conducă lucrarea în Statele l Jnite ale Americii pentru aproape două decenii. Era întotdeauna clar că în îi aveam încă multe lecţii de învăţat, în special despre har".

„1970 – mergând mai departe în mod progresiv, unii dintre noi au considerat că era momentul potrivit pentru achiziţionarea unui vapor. În acest scop, am început să distribuim un fluturaş care avea imaginea unui v. ipor pe el. Ni s-a alăturat căpitanul Graham Scott, care ne-a ajutat să-l'le/.entăm în diferite biserici această viziune a credinţei. Ara început să uimim bani şi deopotrivă se înscriau şi alţi oameni pentru echipaj. În şetombrie 1970 am cumpărat vaporul *Umanak* de la guvernul danez, C «re a devenit Logos. V-aş încuraja să citiţi cartea *Istoria Vaporului Logos.*

care vorbeşte despre acest vas şi despre lucrarea lui, până în 1988 când s-a scufundat".

„1971 – ne-am mutat cu toată familia pe vaporul Logos, care se afla în portul din Rotterdam, unde fusese reparat şi remobilat. Curând după aceea ne aflam în drum spre India, înconjurând întreg continentul african, Pentru noi, acesta a fost unul dintre cei mai tensionaţi şi palpitanţi ani din viaţa noastră. În timp ce intram în Portul Cochin, mulţi lucrători din cadrul OM ne-au ieşit înainte la bordul unor bărci micuţe. Văzându-i, am început să plâng, lăudându-L şi mulţumindu-l lui Dumnezeu. Se născuse o nouă lucrare eficientă, care urma să se extindă dincolo de aşteptările noastre. Acestei lucrări i s-au mai adăugat vaporul Doulos, în 1977, mai apoi Logos II, în 1990 (şi mai recent Logos Hope, în 2008)".

El a încheiat, spunând: „Cred din toată inima că evanghelizarea estt o prioritate, dar cea mai mare schimbare care a avut loc în cadrul OM în ultimii zece ani este faptul că am acceptat ca venind din partea Domnului că trebuie să facem o lucrare holistică. Trebuie să ne preocupe întreaga persoană a unei fiinţe umane. Prin urmare, OM s-a schimbat, iar unii oameni sunt îngrijoraţi din cauza aceasta. Ne implicăm în ajutorarea victimelor cutremurelor şi inundaţiilor şi a săracilor. De asemenea, îl ajutăm şi pe cei infestaţi cu virusul HIV.

Fiecare echipă îşi descoperă propriile puncte tari ale lucrării, la fel cum fiecare echipă trebuie să îşi găsească singură resursele financiare. Ştim că există probleme chiar dacă facem această lucrare, dar am primit încredinţare din Cuvânt şi de la alţi bărbaţi şi femei care ne-au ajutat. Suntem o mişcare influenţată de mulţi oameni evlavioşi".

„Evanghelizarea şi rugăciunea trebuie să facă parte din întreaga noastră mişcare. Întreaga noastră mişcare este dedicată evanghelizării în proporţie de sută la sută. Chiar dacă eu, bătrân fiind, mă retrag din conducere, s «pare că OM poate să fie o organizaţie vie şi funcţională".

Dan Wooding este deţinătorul unui premiu britanic în jurnalism, iar în prezent locuieşte în sudul Californiei cu soţia sa, Norma. Este fondatorul

I directorul internaţional al ASSIST [Ajutor pentru sfinţi deosebiţi în vremuri strategice]. De asemenea, Wooding este autor de editoriale, iar 11 mp de zece ani a fost comentator la UPI Radio Network în Washington, DC. Wooding este autorul a 41 de cărţi, dintre care amintim *Blând Faith Cârdinţa oarbă],* scrisă în colaborare cu mama sa, Anne Wooding, în vârstă de 93 de ani, care a fost misionară printre orbi, în Nigeria, în anii 1930.

Copii ale acestei cărţi pot fi procurate de la biroul ASSIST din Statele I lui te ale Americii, la adresa:

l'O Box 2126.

Garden Grove.

CA 92842 – 2 126.

Puteţi găsi cărţile lui Wooding şi pe pagina web a ASSIST la adresa: www.assistnews.net

Capitolul 7

Şapte lucruri importante

Operation Mobilisation este o organizaţie creştină de oameni care sunt **dispuşi** să înveţe şi care merg în afară să evanghelizeze lumea. Organizaţia

Pite internaţională şi interdenominaţională. Este o organizaţie dedicată nighelizării şi ucenicizării tinerilor. Echiparea tinerilor se face prin **muncă** în echipe pe câmpul de misiune sau în diferite centre. Tinerii noştri sunt implicaţi în diferite metode de evanghelizare, punând un

H i cât deosebit pe folosirea literaturii ca unealtă atât pentru a-i învăţa pe credincioşi, cât şi pentru a le prezenta oamenilor Evanghelia.

Dorim i lim ucenici ai lui Cristos, învăţând şi spunând mai departe cine este

Dumnezeu, aşa cum găsim scris în Cuvântul Său, Biblia.

Iată mai jos şapte dintre cele mai puternice şi mai importante convingeri ale noastre. Mai presus de toate, dorim să le punem în practică ni vieţile noastre şi în acelaşi timp să le împărtăşim cu alţi oameni atunci nici Dumnezeu ne dă ocazia.

1. Închinare şi rugăciune închinarea noastră este mai importantă decât lucrarea noastră şi decât oricare alt sacrificiu. Închinarea înseamnă să-L adorăm şi să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru cine este El. Închinarea şi evanghelizarea ar trebui să fie un răspuns spontan al unei vieţi în comuniune cu Dumnezeu. Închinarea

este fundamentul pentru multe alte aspecte ale rugăciunii care este atât de esenţială pentru viaţa spirituală şi pentru împlinirea scopurilor lui Dumnezeu.

A. W. Tozer a afirmat că închinarea este „piatra preţioasă, care lipseşte din biserica evanghelică". Noi dorim cu ardoare să vedem acea piatră acolo unde îi este locul. Una este să vorbeşti despre închinare şi să îi recunoşti importanţa. Cu totul altceva este să cunoşti realitatea închinării în trăirea de zi cu zi şi în eforturile de echipă. Aceasta înseamnă că trebuie să fini disciplinaţi în a pune timp deoparte pentru închinare, pentru laudă şi pentru toate tipurile de rugăciune, în special pentru mijlocire.

2. Dragoste şi iertare

Importanţa dragostei şi a iertării reprezintă învăţătura faţă de care este cel mai uşor să fii nesincer. Cred că este imposibil să punem un accent prea mare pe dragoste, mai ales atunci când mesajul este bazat pe adevăr. Dragostea şi adevărul puse împreună produc acel tip de echilibru spiritual, de care avem nevoie cu disperare. Acesta este unul dintre motivele pentru care am publicat cartea *The Revolution of Love [Revoluţia dragostei],* care este disponibilă în multe limbi şi care a avut nişte rezultate extraordinare. Pe măsură ce ne angajăm în acest război spiritual, motivaţia noastră nu se bazează pe nişte reguli

legaliste, nici pe încercarea noastră de a demonstra ce buni suntem. Motivaţia noastră se bazează pe dragostea lui Dumnezeu şi pe iertarea pe care o avem în Cristos.

Un cuvânt-cheie şi un principiu de bază în tot ceea ce facem noi este harul. Punem un mare accent pe har în fiecare aspect din lucrarea noastră. Noi toţi ar trebui să memorăm 1 Corinteni 13 şi să ne amintim întotdeauna că dragostea este îngăduitoare, uşor de înduplecat şi trebuie să fie centrală.

În 1 Ioan, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că, dacă nu-i putem iubi pe cei pe care îi vedem, atunci nu-L putem iubi nici pe El, pe Dumnezeu] nostru măreţ, pe care nu-L vedem. Domnul Iisus mai adaugă faptul că dacă îl iubim, vom păzi poruncile Lui.

3. O trăire victorioasă şi plinătatea Duhului Sfânt

Credem că există un mod de viaţă victorios, plin de Duhul Sfânt şi controlat de Duhul. Acest fel de trăire include şi ceea ce trebuie să **facem** atunci când păcătuim (1 Ioan 2: 1). Aceasta nu este un fel de 111 cr-spiritualitate, ci o realitate deplină.

Diferite pasaje din Noul Testament subliniază viaţa victorioasă mi moduri diferite. Aşa după cum Iisus a afirmat în toate cele patru Iwanghelii, aceasta înseamnă să te lepezi de sine, să-ţi iei crucea şi să-L **urmezi** pe El. Aşa cum este prezentat în Evrei 4, ea implică „o odihnă i **credinţei”,** în care Duhul Sfânt lucrează în şi prin noi. Deşi credem îi tărie în distribuirea de literatură de foarte bună calitate şi de mesaje **pe** CD-uri, în format video sau prin intermediul filmelor, care vorbesc **despre** cum să fii victorios şi să ai putere spirituală, dorim în acelaşi timp i ne străduim să evităm extremismul şi să arătăm care sunt diferitele wpecte ale unui echilibru spiritual. Recunoaştem faptul că foarte adesea, i ce a afirmat A.W. Tozer este adevărat: „Un creştin prea zelos este mai uşor de abătut de la calea cea dreaptă”.

Nu dorim să ne certăm cu privire la expresiile şi cuvintele folosite **pentru** a descrie această viaţă măreaţă pe care o avem în Cristos, pentru **că** ştim şi înţelegem că Dumnezeu lucrează în moduri diferite în oameni **diferiţi.** Ştim că această realitate vine uneori în urma unor crize, dar crizele **trebuie** să fie urmate de un proces. Viaţa plină de Duhul nu este sfârşitul, i iloar începutul. Aceasta înseamnă că umblam în mod constant cu Iisus ţi că suntem gata să învăţăm în permanenţă. Înseamnă că noi creştem i ne ridicăm întotdeauna pe culmi tot mai înalte în ceea ce priveşte lucrurile Duhului.

4. Domnia şi atotsuficienţa lui **Cristos**

Acesta este unul dintre aspectele cele mai puternice şi mai eliberatoare e mesajului pe care Dumnezeu l-a pus în inimile noastre. Am văzut uni de oameni schimbaţi atunci când şi-au însuşit cu adevărat ceea ce le ipărtinea de drept în Iisus Cristos şi când L-au făcut Domnul vieţii lor în

trăirea de zi cu zi. Iisus Cristos trebuie să fie Rege, iar aceasta înseamnă că şinele nu mai trebuie să aibă nicio putere.

Trebuie să înţelegem că mulţi oameni ai lui Dumnezeu se simt descurajaţi şi înfrânţi. Noi nu avem nevoie de un alt set de legi, „fă asta, fa cealaltă", ci avem nevoie de viaţa revoluţionară a Domnului nostru Iisus Cristos. Avem nevoie de Iisus însuşi, nu de metode şi nici măcar de principii. Este foarte bine să putem mărturisi ce a făcut Iisus în viaţa noastră acum zece ani, dar ce s-a petrecut de atunci încoace? Ce face Iisus în viaţa ta în săptămâna aceasta sau chiar astăzi? Trebuie să le arătăm celorlalţi prin viaţa noastră puterea transformatoare a Domnului nostru Iisus Cristos. Credem că acest lucru îi va încuraja pe ceilalţi să urmeze acest fel de viaţă, care bineînţeles începe la convertire.

5. Onestitate şi transparenţă reală

Astăzi, poporul lui Dumnezeu are nevoie disperată de onestitate şi de transparenţă. Trebuie să ne dăm jos măştile şi să acceptăm realitatea cu privire la noi înşine. Billy Graham a spus că cel mai mare obstacol în calea sfinţirii noastre este faptul că nu vrem să ne vedem aşa cum suntem. În acelaşi timp, noi nu mai stăruim nici asupra noastră, nici a păcatelor noastre – cele pentru care ne-am pocăit şi pe care le-a spălat sângele lui Iisus – ci mergem înainte cu ochii aţintiţi asupra Mântuitorului, nu asupra noastră înşine. Trebuie să ne ferim ca de ciumă de orice fel de trăire duplicitară. Trebuie să-L lăsăm pe Duhul lui Dumnezeu să se ocupe de păcatele înclinaţiilor noastre şi de atitudinile noastre. Fiindcă, într-adevăr, a umbla în lumina adevărului lui Dumnezeu înseamnă un război pe toate fronturile împotriva păcatului, a lui Satan şi a sinelui. I Când păcatul este recunoscut şi

mărturisit, când relaţiile sunt refăcute, casele şi bisericile vor fi readuse la viaţă şi vor fi vindecate.

6. Disciplină şi zdrobire

Andrew Murray a afirmat că zdrobirea este răspunsul umilinţei la I atingerea lui Dumnezeu. Trebuie să fim întotdeauna gata să primim corectarea din partea Domnului şi din partea celorlalţi. Apoi trebuie să li im dispuşi să învăţăm înfrânarea în fiecare domeniu din viaţa noastră.

— Suntem conştienţi că acesta este un drum lung şi greu. Dacă Pavel a 11. Imit să spună „îmi ţin trupul sub control şi mi-l fac sclav, ca nu cumva, **după** ce le-am predicat altora, eu însumi să fiu descalificat", cu cât mai mult avem noi nevoie de această disciplină.

În zilele noastre, bisericile şi organizaţiile creştine au nevoie disperată de

uneni disciplinaţi, care îşi pot asuma, în acelaşi timp, responsabilităţile importante de conducere, pe care li le-a dat Dumnezeu. Duhul Sfânt va **lucra** diferit în vieţi diferite nu numai pentru a face ca această disciplină **ift** fie prezentă, ci şi ca ea să se manifeste în trăirea zilnică.

Disciplina cu adevărat eficientă este întotdeauna legată de înţelegerea

11 veranităţii lui Dumnezeu. Noi suntem slabi, facem greşeli şi cădem în **picat,** dar Cel care are ultimul cuvânt în orice situaţie este Dumnezeu, întotdeauna trebuie să ţinem minte acest lucru atunci când înaintăm în războiul spiritual, ţinând sus scutul credinţei.

7. **Evanghelizarea lumii**

Credem cu tărie şi intransigenţă şi fără a ne cere scuze în evanghelizarea **lumii.** Ascultăm astfel de învăţătura clară a Domnului Iisus Cristos **din** Evanghelii, dar şi din Fapte 1: 8, chiar înainte de a. Se înălţa la cer. I \ anghelizarea lumii ar trebui să fie o operaţiune internaţională a tuturor I ndincioşilor – în special una care să-i ducă în zonele neevanghelizate. Nu trebuie să deviem din cauza controverselor, ci mai degrabă să mergem înainte, uniţi fiind de doctrinele biblice de bază şi de principiile lui idamentale ale Noului Testament.

În unele părţi ale lumii vom lucra mai profund, rămânând acolo mai nmite decenii. În alte părţi vom avea o lucrare catalizatoare. Credem că st lucru va aprinde focul care va arde în inimile indivizilor

şi apoi ale I doricilor pentru a împlini marea îndatorire a evanghelizării lumii. Să nu uităm niciodată marea promisiune din Galateni:

„Să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală". (6: 9).

56

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Dacă sunteţi de acord cu aceste principii de bază şi dacă vreţi să le faceţi scopurile principale din viaţa voastră, atunci dorim ca, atât cal putem, să ne unim împreună cu voi în rugăciune şi în lucrarea practică pentru a împlini această îndatorire împreună.

Notă: Am scris acest articol în urmă cu aproape 40 de ani şi mă bucur să afirm că aceste 7 convingeri sunt încă o parte vitală a OM chiar dacă µm întotdeauna sunt formulate în acelaşi fel. Cel mai important lucru ***pe care*** *l-aş adăuga astăzi este că acum punem accent pe întreaga fiinţă umană, precum şi pe legătura strânsă dintre grija şi acţiunea socială şi toate celelalte forme de evanghelizare.*

Capitolul 8

Câteva convingeri în plus

Peter Maiden m-a rugat să spun câteva cuvinte atunci când am **fenunţat** la funcţia de coordonator internaţional al OM. Iată şapte cuvinte pe care aş dori să vi le transmit.

1. Credincioşie

Dumnezeu a fost atât de credincios! Am experimentat acest lucru în fiecare zi din clipa convertirii mele. Ne putem încrede în El fără rezerve pentru viitor. El nu a promis niciodată că drumul va fi uşor.

2. Mulţumire

Aş dori să le mulţumesc tuturor celor implicaţi în OM, partenerilor le rugăciune şi susţinătorilor pentru aportul lor vital în tot ceea ce a făcut Dumnezeu. Aş dori să mulţumesc bisericilor locale şi altor organizaţii **pentru** dragostea, loialitatea şi răbdarea lor. Să ne amintim pasajul din I Tesaloniceni 5: 18.

3. Iertare îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că m-a iertat atât de mult, dar şi lui uror oamenilor care m-au iertat de multe ori şi au făcut ca dragostea

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer lor să acopere greşelile mele. Mă rog ca Dumnezeu să facă în aşa fel încât „revoluţia dragostei" şi iertarea să inunde tot mai adânc organizaţia OM.

4. **Schimbare**

Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru înţelepciunea şi harul pe care **nil** le-a dat pentru a continua să creştem şi să ne schimbăm. Pe parcursul: acestui proces am făcut greşeli, dar El a fost îndurător. OM din 2003 nu este la fel ca OM din anii 1960. Totuşi, am rămas credincioşi convingerilor de bază, în special celor legate de Cuvântul lui Dumnezeu şi de persoanai Domnului Iisus.

5. Puritate

Cred că una dintre cele mai mari provocări pentru anii care urmeaz este curăţia morală şi integritatea. Trebuie să luăm măsuri serioase pentru a ne păstra curaţi şi integri. Disponibilitatea noastră de a ne smeri şi de i da socoteală de acţiunile noastre va fi esenţială în acest domeniu al luptei I spirituale.

6. Unitate

Dacă ascultaţi casetele despre orientare de la începutul lucrării, vă veţ da seama cât de mult am accentuat dragostea şi unitatea încă de atunci. Una dintre cele mai mari încurajări din aceşti 45 de ani este să vedere că s-a păstrat această unitate, şi acest lucru nu în absenţa păcatului şi a greşelilor, ci în mijlocul lor. Mesajul din *The Calvdry Road [Drumi calvarului]* şi din alte cărţi asemănătoare are un impact deosebit. Pe viitor, unitatea noastră va fi testată în moduri noi (şi vechi) şi mă rog ca noi să putem sta neclintiţi prin harul pe care îl avem în Cristos Iisus.

7. **Credinţă**

Trăim în vremuri grele. În timp ce scriu aceste rânduri, războiul din Irak este în plină desfăşurare, iar nivelul de frică şi de ură creşte şi atinge cote inimaginabile. Este posibil ca lucrarea pe care o facem, **cui**

unite aspectele ei, să devină tot mai dificilă. Din cauza aceasta ne putem înţelege greşit unii pe alţii.

Credinţa noastră va fi încercată. Să ne concentrăm asupra pasajului din Efeseni 6: 16, ţinând sus scutul credinţei. Sistemul unic pe care l-a il.it Dumnezeu, prin care obţinem sprijinul financiar, are

câţiva factori negativi, dar eu cred că factorii pozitivi îi depăşesc cu mult pe cei negativi.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru modul în care a decurs această tranziţie. Sunt alături 100% de Peter Maiden, Joseph D'souza, François Vosloo şi de toţi liderii zonali şi locali, care sunt gata să ducă lucrarea mai departe. Drena şi cu mine aşteptăm cu nerăbdare, dar plini de credinţă şi de bucurie, noile noastre roluri. Vă mulţumim pentru rugăciunile voastre.

Capitolul 9

Şapte flageluri universale

Am predicat mult din istorisirea despre bunul samaritean. Haideţi să ni. ilizăm capitolul 10 din Luca, începând cu versetul 25. Domnul Iisus. i folosit adesea de mici istorisiri pentru a comunica un adevăr. În zilele noastre, încercăm să dăm un răspuns chiar şi atunci când nu-l cunoaştem. I le multe ori Iisus, Fiul Dumnezeului cel Viu, răspundea cu o întrebare. În setul 30, Iisus a răspuns cu o ilustraţie: „Un om (un evreu) care cobora de la Ierusalim la Ierihon a căzut în mâinile tâlharilor. Ei l-au dezbrăcat, I.în bătut zdravăn şi apoi au plecat, lăsându-l pe jumătate mort". Vai! Un în icten de-al meu din Nigeria a avut o experienţă aproape identică. Prin hi mare, această povestire are relevanţă. Se petrec astfel de lucruri şi astăzi.

„Din întâmplare, pe acel drum cobora un preot (un evreu). Dar când I.i văzut, preotul a trecut înainte, ocolindu-l". Pare ceva incredibil, nu-i Cum poate un om să treacă nepăsător pe lângă cineva care fusese **bătut** şi care zăcea la marginea drumului? „Tot aşa şi un levit, când a ajuns ni locul acela şi l-a văzut, a trecut înainte, ocolindu-l". Ce situaţie tristă şi utetică! „Însă unui samaritean, care călătorea şi el pe acolo, când a ajuns în dreptul lui şi l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat, i-a bandajat i mile şi a turnat peste ele untdelemn şi vin". Samaritenii erau consideraţi duşmanii evreilor şi erau trataţi ca nişte lepădături. Ei erau vecinii cu care

evreii nu doreau să aibă de-a face, aşa cum este cazul cu un dalit

sau „un paria” din India.

Prin urmare, vine acest samaritean dispreţuit, îngenunchează, îi bandajează rănile, îl pune pe animalul său de povară şi îl duce la un han unde să fie îngrijit. În ziua următoare îi dă hangiului doi denari şi îi spune să aibă grijă de rănit. Îi promite hangiului că tot ce va cheltui în plus cu acesta îi va plăti când se va întoarce. Ce povestire revoluţionară şi plină de înţeles!

Pilda samariteanului milostiv este una dintre preferatele copiilor. Uneori noi, adulţii, doar facem nişte comentarii nefavorabile şi citim povestirea. Ceea ce trebuie să înţelegem este că Iisus, după ce a spus povestirea, a pus o întrebare, şi anume: „Care dintre aceştia trei ţi se pare că a fost semenul celui căzut în mâinile tâlharilor?” în versetul 37 cel întrebat răspunde: „Cel ce şi-a făcut milă de el”. „Iisus a zis: Du-te şi fa şi tu la fel”. Of, dacă n-ar fi spus Iisus acest lucru! Este o mare provocare când ţi se spune: „Da, aşa este”, acum du-te şi fă la fel. Trebuie să ne gândim serios la acest lucru.

Am făcut multe greşeli în viaţa mea de creştin, iar Dumnezeu a fost plin de milă faţă de mine. Este imposibil să învăţăm toate lecţiile din Cuvântul lui Dumnezeu în decurs de un an, sau chiar de zece ani. Atunci când m-am implicat pentru prima dată în lucrarea de misiune, nu mă preocupau deloc nevoile fizice ale oamenilor şi nu credeam că este misiunea mea să fac ceva cu privire la aceasta. Mă rugam adesea pentru oameni când erau bolnavi şi mă gândeam la ei în inima mea. Dar am făcut greşeala să cred că este de datoria altor organizaţii, cum ar fi World Vision sau Te-ar Fund, a misionarilor medici, a organizaţiilor cum ar fi Salvation Army sau a persoanelor ca Maica Tereza să facă ceva, pentru că aceşti oameni răspunseseră chemării samariteanului milostiv. Misiunea mea era să împart literatură creştină, să-i câştig pe oameni pentru Cristos, să-i instruiesc, să plantez biserici şi să fiu lider. Eram copleşiţi de tot ce încercam să facem şi nu mai aveam timp să ne asumăm şi alte responsabilităţi, cum ar fi nevoile fizice ale oamenilor. A fost o mare greşeală din partea noastră.

A fost nevoie de mulţi oameni din întreaga lume, de oameni ca Tony Campolo şi Samuel Escobar, de bărbaţi şi femei din multe ţări diferite, de un studiu mai aprofundat al Cuvântului lui Dumnezeu şi de o nouă examinare a istorisirilor precum cea despre samariteanul milostiv pentru i mi schimba complet perspectiva cu privire la această mare provocare.

Sunt mulţi oameni în zilele noastre care zac la marginea drumului. Nu putem să-i ocolim şi nici să le dăm un simplu tractat sau o Biblie şi să le «punem: „La revedere”. Trebuie să răspundem cumva provocării lansate de Iisus, cea referitoare la nevoile fizice ale oamenilor. Dacă sunteţi deja Implicaţi în prea multe lucrări, mesajul acesta trebuie să fie contextualizat situaţiei în care vă aflaţi. Nu aş vrea să mai adăugaţi ceva la sarcinile şi acţiunile pe care le aveţi deja, ci aş vrea să lăsaţi ca acest mesaj să vă în ngă inima şi să-l împărtăşiţi cu alţi oameni care nu au aşa de multe irsponsabilităţi şi care poate nici nu sunt încă mântuiţi.

Acest aspect al mesajului nostru despre împărăţie place şi celor necredincioşi. Mulţi necreştini sunt cei care dau tonul în lucrurile despre care voi vorbi imediat. Atunci când noi, chiar dacă poate nu înţelegem pe deplin aceste lucruri, cel puţin le arătăm înţelegere şi dovedim un pic de discernământ (foarte adesea creştinilor le lipseşte discernământul în aceste domenii), vom descoperi că ei sunt mai deschişi să vorbească despre Iisus. Marea Britanie este una dintre cele mai umanitare naţiuni care au existat în istorie. Face parte din cultura şi din ADN-ul lor. Chiar dacă naţiunea britanică are tendinţa de a părăsi principiile de bază ale credinţei creştine, provocarea de a dărui face încă parte din cultura lor. Tot felul de asociaţii caritabile încearcă să strângă bani. Dacă vrem să avem vreun impact printre britanicii post-moderni, trebuie să învăţăm să-i apreciem pe cei care, deşi nu-L cunosc încă pe Iisus, fac lucruri bune, fără a vorbi întotdeauna negativ despre oricine nu este creştin. Astăzi, prejudecăţile la adresa creştinilor sunt mai mari decât oricând din mai multe motive. În loc să ne supărăm şi să-i acuzăm pe oameni, în special pe cei din guvern, avem nevoie de discernământ din partea Duhului Sfânt pentru a înţelege noua cultură în care trăim.

64

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Şapte flageluri universale

65

Există nenumărate flageluri universale în jurul nostru, dar daţi-mi voie să enumăr mai jos doar şapte dintre acestea. Şi nu vorbesc aici despre indivizi, ci despre grupuri mari de oameni.

1. Copii în pericol

Prima persoană care zace la marginea drumului este un copilaş – milioane de copilaşi. Sunt în pericol un miliard de copii, aproximativ o şesime din populaţia globului. Cei mai mulţi dintre ei mor. Sunt multe grupări în lume care iau atitudine faţă de „copiii aflaţi în pericol", dar cercetările efectuate de Viva Network şi Patrick McDonald arată că mai sunt încă foarte multe de făcut. Vorbim aici despre copii care sunt vânduţi pentru a munci ca sclavi şi despre mii de copii cu vârsta între 11 şi 12 ani, care sunt vânduţi pentru sex. Vorbim despre copiii străzii din ţări ca Brazilia unde câteodată până şi poliţiştii apasă pe trăgaci şi îi omoară. Vorbim despre milioane de orfani din Africa şi din alte ţări, care au SIDA.

Apar cărţi noi despre copii. Mulţi dintre ei trăiesc pe stradă, iar uneori sunt abuzaţi de propriii lor părinţi. Dacă nu credeţi că aceasta este o chestiune serioasă, înseamnă că trăiţi cu capul în nori şi trebuie să reveniţi pe pământ. Dacă nu credeţi că aşa ceva li se întâmplă celor care afirmă că sunt urmaşi ai lui Cristos, atunci cu siguranţă că nu v-aţi implicat prea mult în slujirea oamenilor la un nivel personal. Problema „copiilor aflaţi în pericol" este copleşitoare şi este momentul ca biserica să vorbească, să iasă în afară şi să facă ceea ce a făcut samariteanul milostiv din Luca 10.

2. Femei abuzate

A doua persoană care zace la marginea drumului este o femeie, o femeie abuzată, o femeie în pericol. Cred că *True Grit [Curaj adevărat]* de Debbie Meroff este cea mai semnificativă carte pe care am publicat-o la Authentic Media. Este o carte care vorbeşte despre femei şi despre suferinţele lor. Am republicat această carte de multe ori. Nu-ţi vine să crezi ce se poate întâmpla în Europa, în domeniul traficului sexual. Până şi preşedintele Bush a vorbit despre acest lucru şi la fel au făcut şi alţi lideri mondiali. Trebuie să avem o perspectivă mai biblică şi mai revoluţionară despre femei şi despre suferinţele lor. Este incredibil cât de mult sunt abuzate femeile care trăiesc în anumite regimuri religioase. Ce s-a petrecut în Afghanistan pe vremea talibanilor? Foarte puţini creştini vorbesc despre acest lucru. Prima organizaţie care a vorbit despre suferinţele femeilor din Afghanistan a fost Mişcarea Feministă, deşi aceasta are şi aspecte pozitive, ţi aspecte negative. Prin mila lui Dumnezeu, talibanii au plecat. Aţi auzit despre circumcizia la femei? Aţi citit vreodată ceva despre acest lucru sau preferaţi să nu citiţi chestiuni care sunt neplăcute?

Prieteni, daţi-mi voie să vă spun ceva: dacă nu doriţi să citiţi lucruri neplăcute, atunci orice aţi face, nu mai citiţi Biblia. Unele dintre cele mai neplăcute relatări pe care le-am citit, inclusiv violul, sunt menţionate în Biblie. Cred că una dintre dovezile care arată că Biblia este autentică este faptul că ea nu ascunde sub o spoială înşelătoare păcatul, nici măcar atunci când acesta este comis de către un mare conducător ca David, un om după inima lui Dumnezeu, care s-a făcut vinovat de omor şi de adulter.

Trebuie să vorbim despre lucruri cum ar fi circumcizia la femei. Cred că guvernul danez a fost primul care a dorit să dea o lege împotriva acestui lucru. Pot citi destul de multe lucruri fără să mi se facă rău, dar nu am reuşit niciodată să termin de citit ceea ce am început despre circumcizia femeii. Este foarte revoltător. Este tulburător faptul că femeile pot fi abuzate într-un asemenea mod, şi totuşi acest lucru ia amploare şi continuă să se întâmple. Sute de mii de femei trec prin asemenea orgii de neimaginat.

3. Cei extrem de săraci

Cea de-a treia persoană care zace la marginea drumului este, aşa cum îl numim noi, cel extrem de sărac. Sunt mulţi oameni săraci şi este trist faptul că mulţi creştini minimalizează acest lucru printr-un simplu clişeu, citând chiar în mod greşit din Noul Testament. Dacă studiem Biblia şi ascultăm ce au avut de spus bărbaţi şi femei ai lui Dumnezeu de-a lungul anilor, până la William Booth, observăm că Dumnezeu are o înclinaţie aparte pentru săraci. Unii dintre voi proveniţi din familii sărace. N-ar

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer trebui să vă simţiţi niciodată ruşinaţi din această cauză. N-ar trebui niciodată să vă simţiţi inferiori în această societate care încă este rasistă şi împărţită pe caste, chiar dacă nu ne place să admitem acest lucru. Unii dintre cei mai mari oameni ai lumii provin din familii sărace, iar alţii încă sunt săraci.

Ce-am putea spune despre Daliţii din India, cunoscuţi ca „paria" societăţii? Sunt cel puţin 250 de milioane, de trei ori mai mulţi decât populaţia Marii Britanii. În ultimii câţiva ani, Daliţii au început să se mişte şi părăsesc religia hindusă cu miile. Mulţi dintre ei au devenit budişti, iar alţii bat la uşa bisericii. Numai noi, în cadrul organizaţiei

OM, am plantat în ultimii doi ani peste 2000 de biserici, în special pentru Daliți, iar mulți dintre ei experimentează realitatea Duhului Sfânt în viețile lor. Am decis ca în India să ne ocupăm de cei privați de drepturi civile și de cei mai săraci dintre oameni. Cel care conduce lucrarea aceasta este Joseph D souza (el a și scris o carte despre Daliți). Ne-am hotărât să ne implicăm în drepturile omului, nu în fiecare aspect, pentru că este un domeniu extrem de vast, și am fi fost foarte ușor depășiți de situație. Astfel s-a născut o nouă mișcare sub conducerea lui Joseph D'souza, liderul OM în India, care a fost numit președintele bordului de conducere. Mișcarea se numește *AII India Christian Council [Consiliul creștin pentru întreaga Indie]* și nu face parte din organizația OM. Această mișcare include mai multe organizații și biserici, în principal oameni care cred Scriptura, iar scopul ei este să vorbească deschis despre persecuția creștinilor din India (mai ales după ce au fost omorâți Graham Staines și cei doi fii ai săi) și despre cauza Daliților.

Drepturile omului: grija pentru drepturile omului și apărarea acestora sunt parte a împărăției lui Dumnezeu. Dar știți ceva? Mulți creștini cred în drepturile omului, cu toate că nu sunt implicați în acest domeniu. Știu aceasta pentru că observ că se supără foarte repede atunci când unul dintre vecinii lor face ceva care le îngrădește drepturile. Sunt uimit să văd care sunt motivele care îi supără pe oamenii obișnuiți. De obicei este ceva banal, dar cel mai adesea are legătură cu drepturile omului fără ca măcar

să ne dăm seama. Toți credem în dreptate și în drepturile omului. Mi-am trebuit ani buni să înțeleg și eu acest lucru. Nu suntem chemați numai să evanghelizăm lumea, ci avem și misiunea de a zidi împărăția oriunde mergem. Acest lucru poate fi copleșitor, de aceea trebuie să vă găsiți locul de slujire și să primiți călăuzire.

Dacă reușiți să prindeți în inima voastră întreaga viziune, aceasta vă va ajuta să răspundeți mai bine la partea voastră din viziune, oricât de mică ar fi aceasta. Săracii din întreaga lume ar trebui să fie o prioritate pentru noi. Sunt așa de multe de făcut. Mai mult ca oricând în istorie, biserica răspunde azi la această provocare. Povestea organizației Te-ar Fund este una dintre cele mai extraordinare povești creștine din Marea Britanie, la fel cum sunt poveștile lui Bob Pearce,

fondatorul organizaţiei World Vision, a Samaritan's Purse şi a sute de alte fundaţii mai puţin cunoscute din întreaga lume.

4. Oameni care au virusul HIV/SIDA

Cea de-a patra persoană care zace la marginea drumului este o persoană contaminată cu HIV/SIDA. Patruzeci de milioane de oameni au fost infectaţi cu acest virus, iar dintre aceştia 20 de milioane au murit. Milioane de copii au rămas orfani, iar societăţi întregi se dezvoltă sub greutatea atâtor persoane care mor aşa de tinere. Ar fi mai bine dacă am răspunde cu dragoste şi i-am ajuta, în loc să stăm pe margine şi să-i judecăm. (Mulţi dintre ei nici nu ştiu că au virusul HIV.) De asemenea, am putea profita de această ocazie pentru a le prezenta Evanghelia. Am remarcat faptul că mulţi dintre pacienţii care suferă de SIDA sunt foarte deschişi faţă de Evanghelie, deoarece pentru ei moartea este atât de iminentă. V-aş îndemna să citiţi cartea *AIDS and You [Tu şi SIDA],* de Patrick Dixon. Ea este distribuită în mod gratuit peste tot în lume. L-am ajutat pe Patrick să se întâlnească, în Uganda, cu vreo 50 de persoane, printre care şi africani, care erau preocupaţi de această imensă pandemie. Devine copleşitor când ne gândim la câte sunt de făcut. Biserica încearcă să facă ceva în acest sens, dar există prea puţine resurse financiare în această luptă. În ţările

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer vestice există o mulţime de medicamente scumpe, aşa că oamenii mai pot trăi încă cinci sau zece ani, dar în India şi în Africa foarte mulţi bolnavi nu au acces la aceste tratamente şi medicamente. Cunoaştem cazuri în care Dumnezeu a intervenit şi i-a vindecat pe oameni. Nu cred că ar trebui să limităm implicarea în această problemă numai la rugăciune, deşi rugăciunea trebuie să fie parte din lucrare. Uneori Dumnezeu face lucruri neobişnuite. Trebuie să mobilizăm întreaga biserică în prevenirea acestei boli. În Africa, aproape fiecare biserică are membri care au virusul HIV. Nu se moare de SIDA, dar SIDA face ca trupul să nu mai funcţioneze, astfel încât una din vreo 50 de boli diferite devine cauza morţii, iar foarte mulţi mor de tineri.

5. Oameni fără **apă potabilă**

Cea de-a cincea persoană care zace la marginea drumului este o persoană însetată. Apa devine tot mai puţină. Treizeci la sută din populaţia lumii nu are acces la apă potabilă. Mulţi trebuie să parcurgă

kilometri întregi pentru a găsi apă potabilă, iar cel mai adesea cei care fac această muncă sunt copiii ale căror trupuri nu sunt făcute să poarte poveri atât de mari. Sunt multe oraşe mari, care rămân fără apă potabilă şi care trebuie să o importe pe mare, la preţuri foarte ridicate. În alte părţi ale lumii, sistemele de canalizare s-au deteriorat, iar apa este contaminată. Haideţi să facem tot ce putem pentru ca tot mai mulţi oameni să aibă apă potabilă şi să căutăm să păstrăm necontaminată apa pe care o avem la dispoziţie.

Mă preocupă soarta oamenilor din zonele extrem de sărace ale lumii, unde este secetă şi sunt şi alte dificultăţi care îi împiedică pe aceştia să aibă acces la apă potabilă. Ei beau apă murdară din râu, iar mulţi dintre ei mor în mai puţin de un an. Tu şi cu mine putem schimba acest lucru. Multe organizaţii creştine au ca scop principal să pună la dispoziţia oamenilor apă potabilă. Şi necreştinii fac acelaşi lucru. Aţi vrea să vă rugaţi pentru aceşti oameni? Aţi vrea să vă rugaţi pentru strângerea de fonduri, deoarece este nevoie de bani pentru a săpa fântâni şi pentru a instala filtre de purificare a apei. Este incredibil ce putem realiza atunci când întrebuinţăm un pic

de imaginaţie sfinţită. Aceasta a fost întotdeauna una dintre rugăciunile mele pentru poporul ales al lui Dumnezeu. Dacă nu sunteţi deloc o persoană entuziastă, aş vrea să vă spun că încă mai este speranţă pentru voi, nu renunţaţi. Chiar dacă sunteţi de vârsta mea, tot mai este speranţă ca un foc să se aprindă în inima dumneavoastră. Haideţi să îi slujim pe cei însetaţi, pe cei bolnavi, oferindu-le apă potabilă.

6. Mediul înconjurător

Cea de-a şasea persoană care zace la marginea drumului, o s-o va mire acest lucru, este planeta Pământ, mediul înconjurător. Călătoream cu trenul şi citeam ceva, iar un bărbat care stătea lângă mine m-a întrebat: „Sunteţi George Verwer?" Am început să discutăm şi am aflat că era un creştin din Sunderland. Mă auzise predicând în Dubai, în anii 1970, (\ a fost mişcat. Mi-a povestit că lucrează în domeniul mediului şi am reuşit să-i spun că acum şi eu predic despre mediu. Predic despre mediu şi despre nevoia de a fi preocupaţi de Pădurea tropicală, de aerul pe care-l respirăm. În Marea Britanie, astmul este o boală care iese de sub control, iar acest lucru este strâns

legat de mediu. Pe Dumnezeu îl preocupă toate aceste lucruri, iar noi putem lua nişte măsuri.

Este regretabil faptul că aşa de mulţi creştini evanghelici nu numai că nu sunt prea interesaţi de mediul înconjurător, dar sunt oarecum cunoscuţi ca fiind împotriva acestuia. Cum este posibil aşa ceva, când Dumnezeul nostru Creator ne-a cerut să avem grijă de creaţia Sa? Poluarea pământului este total inacceptabilă. Tinerilor noştri le pasă de acest aspect, iar dacă nu ne alăturăm lor pentru asemenea cauze, cum ar fi prezervarea mediului, cum să ne aşteptăm ca ei să ne mai asculte?

Oare de ce aşa de mulţi oameni aruncă gunoaie oriunde? Aţi mers vreodată la o plimbare şi aţi văzut mult gunoi pe drum? Uneori, soţia mea şi cu mine mergem la plimbare şi luăm o pungă în care punem gunoaiele pe care le vedem. Lucrurile mărunte au valoare în ochii lui Dumnezeu. Biblia spune că, dacă îi dai cuiva un pahar de apă, vei avea o mare răsplată. Sunteţi destul de curajoşi să fiţi deosebiţi şi să credeţi că a ridica de jos o

sticlă sau o cutie care ar putea răni pe cineva v-ar putea aduce o răsplată? Sunteţi gata să ieşiţi din tipar? Acest lucru înseamnă să nu te conformezi aceloraşi tipare vechi. Înseamnă să vrei să fii diferit.

Fraţi şi surori, haideţi să începem să ne gândim la mediul înconjurător, pentru că acest lucru ne va ajuta să vorbim cu mulţi tineri, pentru care mediul înseamnă mult, poate chiar prea mult. Dacă nu-L cunosc pe Iisus şi le pasă doar de animale şi de mediu, atunci se înşală amarnic, pentru că nu vor ajunge niciodată în cer, cu toate că fac aceste fapte bune. Poate că vor ajunge să-L cunoască pe Iisus dacă vorbim cu ei şi îi ascultăm. Merită să lăsăm deoparte confortul nostru şi să îI mărturisim pe Iisus Cristos chiar şi celor care nu înţeleg. Sunt un pribeag. Sunt un luptător. Greşesc, şi mereu trebuie să mă întorc la cruce în genunchi, să recitesc cărţi precum *Calvary Road [Drumul calvarului]* şi să fiu umplut din nou de Duhul Sfânt.

7. **Creştinul căldicel**

Au trecut mulţi ani de când am început să vorbesc despre cele 7 flageluri universale şi în cele din urmă mi-am bazat mesajul pe

istorisirea despre samariteanul milostiv din Luca 10. Am început să adaug subiectul despre „creştinii căldicei", despre care am predicat de 53 de ani într-un alt mesaj. În unele mesaje, numărul 6 este „Cel nenăscut", iar numărul 7 este „Mediul înconjurător". Aceste flageluri universale apar pe spatele cărţilor mele de vizită. Le puteţi găsi şi pe pagina mea de internet, la adresa www.Georgeverwer.com. (Sper că veţi vizita această pagină)

Dintotdeauna am crezut că avortul este ceva greşit. Doamna Payne, care a făcut parte din OM, a vorbit despre acest lucru acum 30 de ani. împreună cu o biserică locală, am participat la un marş pro Life în Omaha, Nebraska, în anii 1980. Când bunul meu prieten Dr. Francis Schaeffer s-a implicat foarte activ în acest domeniu către sfârşitul vieţii sale, am început şi eu să-mi pun întrebări cu privire la acest aspect, mai ales pentru că trăiam în afara Statelor Unite ale Americii, unde oamenii sunt în general mai liberali în gândire şi adesea reacţionează la ceea ce cred că ar fi „un extremism american prolife". Am făcut o mare greşeală, pentru că nu am vorbit cu îndrăzneală despre avort, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că acum câţiva ani, după ce am citit, m-am rugat şi am văzut cum întreaga noastră lucrare a devenit tot mai holistică, am decis să mă implic mai activ în acest domeniu important. Avortul este ceva înspăimântător. Aţi văzut imagini ale unui făt de câteva săptămâni? Nimeni nu are dreptul să-i ia viaţa acelui copilaş. Le stimez foarte mult pe femei şi înţeleg că uneori situaţia este foarte complexă, dar nu au dreptul să ia viaţa. Cei mai mulţi bărbaţi şi femei ai lui Dumnezeu sunt de acord cu privire la acest lucru, dar adesea tac şi nu spun nimic.

Apoi am început să colaborez cu Randy Alcorn care ne-a ajutat să răspândim în întreaga lume cartea sa *Why pro Life [De ce prolife].* De asemenea, ne-am decis să o traducem în mai multe limbi, pentru a fi distribuită cu precădere în ţări unde nu se scrisese aproape nimic despre acest subiect. Aş fi bucuros să-i trimit o copie gratuită a cărţii oricui ar cere-o. Este o carte realistă şi nu le dă în cap oamenilor cu versete din Scriptură, care oricum nu înseamnă prea mult pentru cei necredincioşi. V-aş îndemna pe toţi să deveniţi mai activi în acest domeniu şi să citiţi această carte.

Oricum, este adevărat că singura cea mai mare problemă generală din Trupul lui Cristos sunt credincioşii căldicei. Prin urmare, cea de-a şaptea persoană care zace la marginea drumului este

creştinul căldicel. Cred că starea de căldicel din biserică este mai gravă decât oricare dintre celelalte probleme.

Există pericolul să credem că toate problemele se află dincolo de zidurile bisericii. Da fapt, cel mai adesea problemele sunt în interiorul bisericii. Starea de căldicel este un flagel. Am participat la întâlniri unde mulţi dintre participanţi au recunoscut că sunt creştini căldicei. S-au ridicat în picioare pentru a se pocăi, au cerut iertare şi s-au rugat potrivit cuvintelor din Fapte 4: 31: să fie umpluţi de Duhul Sfânt şi să vestească Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.

72

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Şapte flageluri universale

73

Nu faceţi confuzie între cei care sunt realmente căldicei şi cei care se luptă împotriva stării de căldicel. Cu toţii ne luptăm uneori să nu fim căldicei. Eu însumi trebuie să mă lupt să nu fiu în starea aceasta, exact la fel cum trebuie să mă lupt cu atitudinile greşite şi cu nerăbdarea. Nu cedaţi şi nu vă lăsaţi bătuţi. Nu încetaţi să studiaţi Biblia pe motiv că ar fi plictisitoare. Poate că doar cei care suferă de depresie cronică, o boală foarte rară, ar considera că studiul Bibliei nu este plictisitor. Aceşti oameni au nevoie de o atenţie specială, de grijă şi de rugăciune. Dar cei mai mulţi dintre noi nu facem parte din această categorie de oameni. Totuşi, dacă întâmpinaţi greutăţi, căutaţi ajutorul de care aveţi nevoie. Nu este un drum uşor, şi mulţi oameni evlavioşi au trecut prin aşa ceva. Şi soţia mea a suferit de depresie timp de un an, dar prin mila lui Dumnezeu s-a vindecat. Vorbesc aici mai mult despre depresia spirituală, care apare pe fondul neglijării Cuvântului şi a rugăciunii sau a descurajării şi a amărăciunii.

Soţia mea şi cu mine am avut parte de multe dezamăgiri, dar ştim că dezamăgirea poate fi invitaţia lui Dumnezeu de a face lucruri şi mai bune pentru împărăţia Sa. Cele mai multe dintre lucrurile care ne-au ţinut la distanţă de starea de căldicel nu au fost neapărat pozitive. Lucrurile negative ne ţin în priză. Prin urmare, din călătoria noastră pe pământul acesta învăţăm cum să răspundem circumstanţelor prin care trecem. Nu vom putea alerga maratonul lui Dumnezeu până când nu ne vom păstra constantă temperatura

spirituală, fără ca aceasta să fie dependentă de vreme, spiritual vorbind. Vremea spirituală se schimbă, nu-i aşa? Pentru noi, poporul lui Dumnezeu, este o mare greşeală şi o încălcare a învăţăturii din Luca 10 să ne gândim cu precădere la noi înşine sau chiar la familia noastră şi să nu îi slujim pe cei singuri, pe cei derutaţi sau pe cei aflaţi în nevoie.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să primim Cuvântul Său. Fie ca Dumnezeu să ne ferească să ne simţim total copleşiţi şi să ne dea putere să înţelegem că până şi cele mai neînsemnate lucruri pe care le facem pentru aceşti oameni care zac la marginea drumului vor primi răsplată în împărăţia Sa.

Deja mulţi dintre voi faceţi ceva de mai mulţi ani şi susţineţi financiar organizaţii misionare. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Noul vapor, *Logos Hope,* se va implica mai mult în ajutorarea celor cu HIV/SIDA şi a săracilor şi în proclamarea acestui mesaj pe care vi l-am împărtăşit. Vă puteţi imagina ce impact ar avea această lucrare dacă ne-am ruga cu toţii pentru aceste lucruri? Nu-mi aduc aminte cine a spus următoarele: „Este mult mai uşor să potoleşti un fanatic, decât să trezeşti un cadavru". Prin urmare, să nu ne îngrijorăm că devenim prea entuziaşti pentru cei săraci din lumea aceasta, prea preocupaţi de cei cu HIV/SIDA, prea preocupaţi de problemele mediului înconjurător. Problema noastră cea mai mare nu va fi că avem prea mult entuziasm. Haideţi să primim Cuvântul lui Dumnezeu în ciuda luptelor, a slăbiciunilor şi a vulnerabilităţii noastre. Haideţi să răspundem, asigurându-ne că suntem umpluţi de Duhul Sfânt. Haideţi să nu lăsăm ca starea de căldicel să cuprindă vreun domeniu din viaţa noastră, pentru ca să le putem sluji tuturor acestor grupuri de oameni, despre care am vorbit.

Avem o nouă generaţie de tineri. În loc să-i condamnăm pentru că s-ar juca mai degrabă un joc video, decât să asculte o predică plictisitoare în biserica locală, mai bine am încerca să înţelegem jocurile video şi impactul, atât pozitiv cât şi negativ, pe care îl au în cultura noastră. În general, această generaţie de copii este mult mai interactivă. Nu se mulţumesc doar să asculte, ci vor să ia parte la acţiune. Dacă ar fi mântuiţi, ar putea fi generaţia de mâine, care să ducă mai departe evanghelizarea lumii, pentru că ei sunt gata să-şi suflece mânecile şi să se apuce de treabă. Am întâlnit mulţi tineri şi vă spun că Dumnezeu lucrează în mijlocul acestei generaţii

post-moderne. Nu vă supăraţi dacă aceşti tineri nu mai vor să cânte aceleaşi imnuri pe care le cântaţi voi când mergeaţi la şcoala duminicală prin 1908 sau oricând ar fi fost asta.

Să ne rugăm: „Dumnezeul şi Tatăl nostru, Tu mi-ai pus pe inimă acest Cuvânt. L-am împărtăşit şi altora şi nu mai pot fugi de el chiar dacă (poate) am încercat s-o fac. Doamne, cred că Tu vei aduce oameni care se vor ruga mai mult pentru toate aceste lucruri, oameni care vor aduce mai

 multe fonduri, oameni care vor fi gata să se implice în lucrare. Domn al secerişului, ne rugăm aşa cum am învăţat din Luca şi din Matei, trimite lucrători la secerişul Tău!

Capitolul 10

Un ticălos ca mine

Da, păcatul este un lucru serios şi permanent, dar nu trebuie să trăieşti ca un înfrânt.

La finalul unei conferinţe misionare, în care mi-am depus mărturia, o femeie a venit la mine şi mi-a spus că sunt posedat de un demon. Cu altă ocazie, mi-am spus povestea la marea convenţie din Urbana, în 1987, iar la scurt timp după aceea Logos, unul dintre vapoarele noastre de misiune, s-a scufundat. Cineva m-a sunat şi mi-a spus că aceasta este pedeapsa lui Dumnezeu pentru mine. (De fapt, noi deja ne gândiserăm să înlocuim vaporul. Nimeni nu a fost rănit când s-a scufundat, iar noi am luat acest lucru ca pe o binecuvântare de la Dumnezeu). Unii oameni au o concepţie ciudată despre Dumnezeu.

Cei mai mulţi oameni nu vor să-i audă pe liderii creştini că îşi recunosc păcatele sau că afirmă că sunt încă situaţii când păcătuiesc. Aproape că nimeni nu vrea să audă un lider spunând că el s-a împăcat cu natura sa păcătoasă. Dar eu aşa am spus. Şi am spus acest lucru în public. Nu aş spune că ispita pornografiei este, pentru mine, o dependenţă. Nu m-am expus la pornografie în mod constant. Nu mă uit la imagini pornografice pe internet. Nu cumpăr materiale pornografice. Nici nu am avut acces la

 reviste pornografice în mod regulat încă din adolescenţă. Poate că ispita nu este la fel de puternică, dar ea nu dispare atunci când îmbătrânim.

O vecină mi-a spus că s-a rugat pentru mine doi ani, iar la o conferinţă de-a lui Billy Graham, la vârsta de 16 ani, am avut o experienţă puternică, în urma căreia m-am convertit. După aceea am ştiut că pornografia trebuia să dispară din viaţa mea; prin urmare, mi-am ars cele câteva reviste pe care le aveam. Dacă nu mă întorceam la Cristos, probabil că pornografia ar fi devenit o dependenţă îngrozitoare şi ar fi dus la imoralitate. Cu toate acestea, aproape în toată perioada maturităţii mele am fost foarte ispitit, iar uneori am căzut.

Pot spune cu sinceritate că, de-a lungul anilor, nu am căutat pornografie. Ea îmi iese în faţă. Şi mă ia prin surprindere. Odată, când călătoream spre Edinburgh, Scoţia, pentru o întâlnire strategică, am găsit o revistă lăsată de cineva în toaletă. Acest lucru mi s-a mai întâmplat şi atunci când eram la bordul unui feribot, în drum spre Scandinavia.

Un moment definitoriu pentru mine a avut loc acum 30 de ani pe când mă plimbam prin pădurea de la periferia Londrei. Am zărit de la depărtare ceva care atârna între ramurile unui copac. Era o revistă pornografică, cu găuri în ea. Cineva o agăţase acolo pentru a exersa tragerea la ţintă. Satan m-a ţintit pe mine. Aş vrea să pot spune că am distrus acea revistă şi că am fost victorios, dar adevărul este că, în acea zi în pădure, revista aceea m-a făcut de râsul lumii.

După acel episod de desfrâu, am rămas mai multă vreme în pădure, până am putut să mă întorc înapoi la cruce şi să-mi cer iertare. De atunci încoace, de cele mai multe ori am putut să mă împotrivesc ispitelor lui Satan. Aş vrea să pot spune că de fiecare dată am fost victorios, dar aş minţi. Dar acolo în pădure am descoperit o nouă modalitate de a mă raporta la propria mea păcătoşenie, şi anume să-mi cer iertare ori de câte ori păcătuiesc.

O trăire victorioasă

Ce înseamnă trăirea victorioasă pentru un păcătos? Absenţa păcatului? Să-l biruieşti pe Satan de fiecare dată când te ispiteşte? Să rămâi neînvins un anotimp întreg? Dacă acesta este standardul, atunci eu unul am falimentat. Şi bănuiesc că toţi falimentăm şi că vom continua să falimentăm.

Lăsând loc de corectare, estimez că, în viaţa mea, am reuşit să mă împotrivesc cu succes ispitelor în aproximativ 95% din cazuri. Totuşi, ţinând cont de numărul de ispite cu care ne confruntăm, procentul falimentelor este destul de mare.

De-a lungul celor 45 de ani de când am devenit creştin, nu am eşuat doar în domeniul poftei sexuale, ci şi în cel al iritabilităţii şi al mâniei. Ţinând cont de natura noastră păcătoasă, trăirea victorioasă nu înseamnă absenţa păcatului, ci să ştim ce trebuie să facem atunci când păcătuim. În 1 Ioan 2: 1 ni se spune: „Să nu păcătuiţi". Dorinţa lui Ioan este ca urmaşii lui Iisus să nu păcătuiască. *„Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Iisus Cristos, cel Neprihănit".*

Atunci când păcătuiesc, mă grăbesc să mărturisesc. Iar atunci când mărturisesc, îi subminez puterea lui Satan. Satan este înşelătorul, duşmanul care doreşte ca eu să cred minciuni (fie că nu am făcut nimic greşit, fie că am păcătuit atât de grav, încât sunt descalificat să-l mai slujesc Domnului). Printr-o mărturisire cinstită, puterea mea de a lupta şi cu următoarea ispită este întărită de cunoştinţa faptului că cel rău nu are nimic cu care să mă acuze. Cristos este Apărătorul meu înaintea Tatălui, iar El spune că sunt iertat. Satan nu are nimic de spus.

Din clipa în care am fost mântuit, nu m-am îndoit niciodată de Cuvântul lui Dumnezeu, care spune că El mă iubeşte. Este extrem de important să ne dăm seama că Dumnezeu ne iubeşte şi că ne acceptă, chiar şi atunci când falimentăm. Acest lucru m-a susţinut în viaţă. Chiar *şi* atunci când oamenii m-au respins din cauza păcatelor mele sau pentru că am vorbit despre ele, întotdeauna am simţit dragostea lui Dumnezeu, întotdeauna am o invitaţie deschisă să mă întorc la El imediat ce sunt gata să recunosc că am căzut în capcana păcatului.

78

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Dragostea lui Dumnezeu nu ne dă dreptul să păcătuim. Harul fără disciplină duce la cădere. Dumnezeu îmi poate ierta păcatele, dar prea multe păcate nu-l mai fac credibil pe un lider creştin. Pavel a spus: *„... mă port aspru cu trupul meu şi-l ţin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat"* (\ Corinteni 9: 27). Dacă nu aş fi luat repede măsuri şi dacă nu mi-aş fi controlat patima, păcatul meu ar fi crescut atât de mult, încât aş fi fost descalificat. Mă pot stăpâni numai prin puterea lui Cristos.

Am început să-i dau socoteală soţiei mele de tot ce se întâmplă cu mine în domeniul poftelor, iar ea a fost pentru mine o mare încurajare. Se roagă pentru mine. Mă ascultă. Din când în când îi spun cu ce mă lupt, iar ea nu mă condamnă. Îmi amintesc că i-am spus, acum la bătrâneţe, că o scurtă privire la o imagine pornografică m-a stârnit foarte tare din punct de vedere fizic. Iar ea mi-a răspuns: „Ei bine, cel puţin acest lucru dovedeşte că a mai rămas ceva bărbăţie în tine". În căsnicia noastră putem fi oneşti unul cu celălalt.

Un păcătos mentor pentru alţi păcătoşi

Am încercat să-i încurajez pe cei care doreau să-mi dea socoteală de viaţa lor. Fiind înclinaţi spre păcat, nu ne putem stăpâni singuri păcatele. Avem nevoie de alţii care să ne accepte căderile, dar care să ne ajute să nu capitulăm în faţa păcatului.

Această lucrare specială de „mentorat" a început cu mărturia mea publică. În 1968 am fost invitat să vorbesc la conferinţa de misiune din Urbana. Mesajul meu nu a fost despre misiune. Mi-am depus mărturia şi am vorbit despre o dedicare radicală. Am fost foarte onest când am vorbit despre pofte. A fost prima dată când mi-am depus mărturia în faţa unui public atât de mare. Unii s-au supărat, pentru că am vorbit fără menajamente, dar le-am spus acelor tineri că, la fel ca şi mine, ei trebuie să se pocăiască de imoralitatea sexuală. Aproximativ 4.000 de tineri au răspuns invitaţiei, mulţi dintre ei pocăindu-se cu lacrimi.

De atunci încoace am mai vorbit de trei ori la Urbana şi de fiecare dată am fost asaltat de oameni care aveau nevoie de cineva care să le asculte

Un ticălos ca mine

V

problemele fără a-i condamna şi care apoi să-i îndrume înspre Cristos. Un tânăr mi-a scris odată de pe câmpul de misiune. M-a rugat să mă întâlnesc cu el la frontiera ţării unde misiona, pentru că era foarte întristat din cauza păcatului. Pentru că nici măcar nu era în stare să vorbească despre el, şi-a descris dependenţele în scris pe o foaie de hârtie. Timp de un an de zile l-am luat ca ajutor/partener (întotdeauna am avut studenţi care călătoreau împreună cu mine). Am avut astfel timp suficient să-l ajut să-şi rezolve problema. Mai târziu s-a întors pe câmpul de misiune, iar astăzi are o soţie şi o familie minunată. Avea nevoie de cineva care să-i spună din experienţă că mai există speranţă

şi pentru el.

Prea adesea, biserica transmite nişte idei false cu privire la sfinţenie. Cu toţii dorim să creştem în sfinţenie, dar acest lucru necesită timp. Creşterea vine odată cu vârsta şi cu experienţa. Răspunsul la misterul păcatului uman nu este legalismul. I-am spus tânărului respectiv să caute un echilibru între har şi disciplină şi l-am încurajat să citească mai multe cărţi. Cărţile despre eroii credinţei trebuie să conţină şi aprecieri sincere ale falimentelor lor. Chiar şi cei mai dedicaţi dintre noi sunt sfinţi şi păcătoşi în egală măsură. Trebuie să urmăm exemplele realiste ale oamenilor care au trăit la nişte standarde înalte de sfinţenie, şi chiar dacă facem doi paşi înainte şi unul înapoi, să ne apropiem de aceste standarde.

Liderii care îşi recunosc vulnerabilităţile şi chiar falimentele, merg şchiopătând. Dar cred că acest lucru face posibil ca cei suferinzi să ne ajungă din urmă şi să ne ceară ajutor.

Slujirea lui Dumnezeu este accesibilă pentru cei cu handicap

Dumnezeu mă foloseşte în lucrarea Sa în ciuda şchiopătatului meu (pentru mine, acest lucru are de-a face cu misterul harului lui Dumnezeu).

Odată, la puţin timp după ce am devenit creştin, mă aflam în Indianapolis şi împărţeam tractate chiar în faţa unui club de striptease. Afişul de pe panoul publicitar al clubului mi-a captat atenţia şi curând după aceea mă aflam pe rândul al treilea din interiorul clubului, urmărind spectacolul. După câteva minute, am fost cuprins de o emoţie puternică.

Mi-am dat seama unde mă aflam eu, evanghelistul, cu buzunarele pline de tractate, holbându-mă la tinerele acelea pe măsură ce-şi dădeau jos hainele de pe ele una câte una. Am fugit din club în staţia de autobuz din apropiere şi am intrat într-o cabină telefonică. Am ridicat receptorul şi am strigat către Dumnezeu: „O, Dumnezeule, iartă-mă! Iartă-mă!”

Nu m-am simţit iertat, dar cunoşteam promisiunea Sa că ne va ierta dacă I-o cerem. După câteva minute mi-am spus: „Sunt iertat. Îţi mulţumesc, Doamne”. Şi am ieşit apoi din cabina telefonică. Dar apoi vine condamnarea. „Dumnezeu nu te mai poate folosi. L-ai dezamăgit”,

mi-a spus Acuzatorul. Înainte de a putea spune ceva, un bărbat a venit spre mine. Mă aşteptam să mă întrebe cât este ceasul sau cum să ajungă la autobuz, dar el a început să-mi spună despre problemele lui. După câteva minute m-a întrebat: „Cum pot să fiu mântuit?" în mai puţin de o oră am îngenuncheat lângă monumentul War Memorial din Indianapolis, iar el şi-a predat viaţa lui Iisus Cristos.

N-aş putea inventa o povestire atât de bună. Satan a dorit să fiu în acel club de striptease, afundându-mă tot mai mult în poftele mele şi în pornografie. Planul lui de rezervă era să mă vadă măcinat de suferinţă pentru tot restul vieţii. Dar prin harul lui Dumnezeu, prin pocăinţă şi acceptarea iertării prin credinţă, m-am întors la planul lui Dumnezeu, iar El m-a folosit pentru a-l conduce pe acest om la mântuire. Dacă mai aveam cumva nevoie de o dovadă a iertării şi a reabilitării, tocmai o primisem.

Sunt un păcătos care devine tot mai puternic pe măsură ce trec anii, care se întoarce la cruce atunci când păcătuieşte şi care descoperă că Dumnezeu încă îl iubeşte şi că va continua să-l folosească pentru a-i aduce pe alţii la Cristos. Acesta este harul, nu-i aşa?

Capitolul 11

Câteva adevăruri fundamentale

1. Rugăciune

Cel mai important lucru atunci când vine vorba despre mobilizarea noilor lucrători trebuie să fie rugăciunea. Pasajul din Matei 9: 35 este foarte clar în această privinţă, la fel ca şi cel din Fapte 13: 1 – 5. La fel de important este să ne rugăm mai mult şi pentru cei care sunt deja implicaţi în lucrare şi pentru toţi cei care sunt acum în procesul de echipare. Avem nevoie urgentă de mult mai multe întâlniri de rugăciune.

2. Atitudine

Pe Dumnezeu îl preocupă atitudinea noastră faţă de El şi faţă de ceilalţi. Cea de-a doua poruncă ne spune să ne iubim aproapele la fel cum ne iubim pe noi înşine. Mă preocupă atitudinea noastră faţă de alţi creştini, mai ales faţă de cei care nu pot să fie de acord cu noi. Uneori, doar prin simpla menţionare a numelui cuiva, poţi observa o atitudine greşită pe faţa sau în cuvintele persoanei cu care stai de vorbă.

3. Pocăinţă

Cu siguranţă, realitatea crucii şi Duhul Sfânt sunt, împreună cu rugăciunea, cheia spre o trezire personală. Încercăm să distribuim în

toată

82

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer lumea cartea lui Roy Hession, *The Calvary Road [Drumul calvarului]*, pentru că de peste 40 de ani Dumnezeu a folosit acest mesaj plin de putere pentru a-i aduce pe oameni într-o stare de umilinţă şi de zdrobire, iar mai apoi într-o viaţă de dragoste şi de credinţă.

4. Ucenici

În lucrarea noastră, Dumnezeu vrea să ne dea ucenici, oameni care s-au întors la Cristos şi care continuă să trăiască pentru El în toate aspectele vieţii creştine. Nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi să credem că toţi cei care au luat o hotărâre pentru Cristos sunt acum „mântuiţi" şi sunt adevăraţi credincioşi. Slavă Domnului, unii chiar sunt, iar timpul va dovedi acest lucru. Slavă Domnului pentru fiecare biserică, pentru fiecare grup mic sau pentru fiecare program de mentorat, unde oamenii sunt ucenicizaţi. Lăudat fie Dumnezeu pentru Navigatorii şi pentru alţii care au fost un exemplu extraordinar.

5. Disciplină

Fără disciplină ar fi doar câţiva ucenici veritabili. Mă tem că anumite mesaje despre eliberare şi despre Duhul Sfânt le dau oamenilor impresia că disciplina nu este ceva spiritual. Ce facem cu porunca foarte clară a lui Iisus, care spune să ne lepădăm de noi înşine, să ne luăm crucea în fiecare zi şi să-L urmăm pe El? Dar cu cuvintele lui Pavel care a spus că îşi ţine trupul sub control şi şi-l face sclav? Iisus a spus: „Dacă Mă iubiţi, păziţi poruncile Mele". Trebuie să le vorbim despre o viaţă disciplinată tuturor recruţilor noştri, chiar dacă petrec cu noi doar o vară. Dacă nu facem acest lucru, facem o mare greşeală.

6. Curaj în aceste zile caracterizate de terorism, tulburări şi persecuţii ale oamenilor lui Dumnezeu avem mare nevoie de curaj. Consider că aceasta este una dintre cele mai mari nevoi pe care le am în prezent. Dacă sunteţi într-o poziţie de conducere, veţi avea cu atât mai multă nevoie de curaj, iar curajul este strâns legat de credinţă şi de o puternică încredere în

Câteva adevăruri fundamentale <S.

Dumnezeu şi în Cuvântul Său. Drumul care ne stă înainte nu va fi **deloc** uşor şi toate puterile întunericului ne vor fi potrivnice pe măsură ce vom înainta.

7**. Înţelepciune**

Poate un cuvânt mai potrivit ar fi discernământ. A.W. Tozer a spus că aceasta este cea mai mare nevoie a bisericii. Eram convertit de curând şi vindeam cărţi şi Biblii în oraşul meu natal când am întâlnit o doamnă care m-a provocat să citesc cartea Proverbelor în fiecare zi. Există câte un capitol pentru fiecare zi a lunii. „Un proverb pe zi îl ţine pe Satan la distanţă", mi-a spus ea. De atunci citesc aproape în fiecare zi câte un capitol din Proverbe. Acest lucru a fost pentru mine o mare binecuvântare şi un mare ajutor.

Am încercat ca prin ceea ce am scris în cărţile mele să transmit mai departe din înţelepciunea pe care Dumnezeu mi-a dat-o prin Cuvântul Său şi prin alţi oameni.

Capitolul 12

Provocările lucrării misionare

(Conştientizarea preţului care trebuie plătit)

Iisus a spus:

„Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-şi facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârşească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârşi, şi toţi cei ce-l vor vedea să înceapă să râdă de el şi să zică: „Omul acesta a început să zidească, şi n-a putut isprăvi". Sau care împărat, când merge să se bată în război cu un alt împărat, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Altfel, pe când celălalt împărat este încă departe, îi trimite o solie să ceară pace. Tot aşa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu. Sarea este bună; dar dacă sarea îşi pierde gustul ei de sare, prin ce i se va da înapoi gustul acesta? Atunci nu mai este bună nici pentru pământ, nici pentru gunoi, ci este aruncată afară. Cine are urechi de auzit să audă". (Luca 14: 28 – 35).

Capitolul 12

Provocările lucrării misionare

(Conştientizarea preţului care trebuie plătit)

Iisus a spus:

„Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-şi facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârşească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârşi, şi toţi cei ce-l vor vedea să înceapă să râdă de el şi să zică: „Omul

acesta a început să zidească, şi n-a putut isprăvi". Sau care împărat, când merge să se bată în război cu un alt împărat, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Altfel, pe când celălalt împărat este încă departe, îi trimite o solie să ceară pace. Tot aşa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu. Sarea este bună; dar dacă sarea îşi pierde gustul ei de sare, prin ce i se va da înapoi gustul acesta? Atunci nu mai este bună nici pentru pământ, nici pentru gunoi, ci este aruncată afară. Cine are urechi de auzit să audă". (Luca 14: 28 – 35).

86

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Cunoaşterea situaţiei

La începutul unei conferinţe cum este aceasta este potrivit să analizăm preţul care trebuie plătit. Atunci când suntem în mijlocul unui conflict spiritual, este important să cunoaştem care este cu adevărat situaţia în care ne aflăm. Biblia vorbeşte despre un război spiritual.

În zilele noastre, biserica din Marea Britanie este foarte dezbinată. Un lider al unei importante mişcări evanghelistice din ţară a scris un articol unde a afirmat următoarele: „Nu suntem pregătiţi de evanghelizare".

Sunt de acord cu multe dintre afirmaţiile pe care le face. În biserica din Marea Britanie sunt tensiuni şi dezbinări mari. Totuşi, ţinând cont de afirmaţiile lui Iisus, eu sunt convins că nu putem aştepta până când întreaga biserică va fi unită, toate bârfele vor înceta, iar noi ne vom iubi unii pe alţii. Aceasta deoarece avem un exemplu în Faptele Apostolilor, care ne arată că evanghelizarea continuă chiar şi în mijlocul slăbiciunilor. Deşi, în unele privinţe, biserica poate fi slabă, Dumnezeu este mare. Evanghelizarea trebuie să continue, nu numai pe plan naţional, ci şi pe plan internaţional. Trebuie să continuăm să facem evanghelizare şi, în acelaşi timp, să punem accent pe trezire, pe sfinţire, pe viaţă spirituală şi să declarăm totodată război împotriva bârfei, a necredinţei, a tot ceea ce îi dezbină pe creştinii adevăraţi.

Nu există niciun motiv pentru care nu am putea lucra în acelaşi timp la înnoirea noastră spirituală, la trezire spirituală şi la evanghelizarea lumii. Vă pot mărturisi cu toată deschiderea că dorinţa mea cea mai arzătoare nu este evanghelizarea lumii, ci gloria lui

Dumnezeu. Unul dintre motivele pentru care am reuşit, în cadrul OM, să trimitem oameni în lumea musulmană şi să-i păstrăm acolo timp de cinci, zece sau cincisprezece ani este că preocuparea noastră primordială nu a fost convertirea musulmanilor sau înfiinţarea unor biserici în lumea musulmană, ci gloria lui Dumnezeu. Cred că mulţi dintre oamenii lui Dumnezeu au ratat voia Lui desăvârşită. Nu sunt convins că voia lui Dumnezeu este ca toate aceste grupuri de oameni să nu aibă nicio mărturie creştină. Nu putem să adoptăm o atitudine de eschivare calvinistă şi să aruncăm întreaga vin:

pe Dumnezeu, aşa cum ar fi putut-o face William Carey atunci când i i-a spus, cu mulţi ani în urmă: „Dacă Dumnezeu vrea ca păgânii să fie mântuiţi, atunci El o va face fără ajutorul tău". Planul lui Dumnezeu este ca aceşti oameni să audă Evanghelia, să aibă parte de o mărturie creştină, pentru că acest lucru este descoperit în Cuvântul Său. Noi nu putem estima care vor fi roadele. Prioritatea noastră este gloria lui Dumnezeu; de aceea îl ascultăm şi mergem să ne dăm viaţa ca martori pentru El.

Reînnoire

A doua mea preocupare majoră este reînnoirea poporului lui Dumnezeu. Când afirm acest lucru, nu mă refer la o anumită ramură a Creştinismului. Mă bucur să văd oameni reînnoiţi indiferent de modul în care alege Dumnezeul cel Viu să o facă. Modul în care se întâmplă acest lucru în California este diferit de modul în care se întâmplă în Suedia, iar modul în care se întâmplă în Suedia nu este neapărat la fel cu modul în care se întâmplă în Germania. Atunci când Dumnezeu lucrează în noi, nu ne distruge umanitatea sau naţionalitatea. Numai atunci când vom fi gata să înţelegem alte culturi, vom putea vedea că din ele se ridică noi recruţi pentru misiune. Bineînţeles că şi ei, la rândul lor, vor avea sarcina de a încerca să înţeleagă culturile în care vor merge. Vorbind despre Duhul Sfânt şi despre o viaţă biruitoare, Billy Graham a afirmat: „Nu prea mă interesează cum veţi înţelege

acest aspect, numai înţelegeţi-l odată". Tânjesc să văd sfinţenie, trăire plină de Duhul, dedicare, ucenicizare, simplitate şi revoluţie spirituală. De asemenea, mi-ar plăcea să văd că toate acestea sunt îmbinate cu evanghelizarea tuturor naţiunilor. Analizează care este preţul care trebuie plătit. Cunoaştem care sunt cuvintele Domnului Iisus din Matei 9: 37: *„Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii!"*

Această conferinţă este una foarte serioasă şi necesară. Pot afirma acest lucru cu obiectivitate, pentru că nu am avut nimic de-a face cu organizarea ei. Ştiu ce critici se aduc conferinţelor şi congreselor. Cei care sunt citiţi ştiu că la asemenea întâlniri se petrec multe lucruri benefice, dar este posibil ca oamenii obişnuiţi să nu fie atât de citiţi. Cei mai

88

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer mulţi dintre voi nu aţi fost invitaţi în Thailanda, la Lausanne sau oriunde altundeva unde s-au ţinut asemenea întruniri. Dar, chiar dacă sunteţi nişte studenţi neînsemnaţi şi slabi, aţi reuşit cumva să vă faceţi auziţi la această consultare. O astfel de consultare este necesară, deoarece ne aflăm într-o situaţie disperată. Chiar acum au loc tot felul de consultări prin care se încearcă rezolvarea crizei provocate de conflictul dintre Irak şi Iran. Se vor cheltui sume enorme de bani. Se ştie că este posibil ca dificultăţile din Orientul Mijlociu să declanşeze cel de-al treilea război mondial. Dragii mei, ca urmaşi ai lui Iisus Cristos suntem deja implicaţi într-un război care face ca acest conflict irano-irakian să pară neînsemnat, cel puţin din punct de vedere spiritual.

Prin urmare, merită să discutăm despre jumătate din populaţia lumii, care nu a auzit Evanghelia, să ne rugăm, să lucrăm, să facem planuri împreună şi să facem tot ceea ce putem pentru a stimula motivaţia şi pentru a mări numărul şi unitatea celor care vor să se implice în misiune.

Construim împreună

Este foarte uşor să critici. Printre creştinii evanghelici de astăzi există prea multă critică şi prea mulţi oameni care au o gândire negativă. În Epistola către filipeni suntem chemaţi să ne gândim la ceea ce este bun, curat şi drept. Oricine poate distruge, dar este nevoie de un arhitect pentru a construi ceva. Fie ca Dumnezeu să-l facă pe fiecare dintre voi un arhitect spiritual, care să construiască pentru El ca Neemia, care a fost trimis de Dumnezeu, care a construit în ciuda

opoziţiei, a batjocurii şi a lipsei de resurse. Suntem chemaţi să construim împreună.

Este un verset în cartea Neemia care mă provoacă atunci când poate fac ceva ce nu-mi place să fac. (Nu vei fi niciodată un misionar dacă nu-ţi place să faci unele lucruri pe care trebuie să le faci.) Acest verset vorbeşte despre faptul că trebuie să avem o motivaţie puternică de a lucra. Vreţi să vă rugaţi împreună cu mine ca Dumnezeu să ne dea o motivaţie puternk. i de a lucra?

Provocările lucrării misionare

89

Dedicare îi suntem dedicaţi lui Iisus Cristos, Cuvântului Său şi evanghelizării lumii. Dar oare ştim cu adevărat ce înseamnă acest cuvânt? Mi se pare că în multe ţări şi în multe culturi, în special în societăţile bogate, acest cuvânt îşi pierde înţelesul. Oamenii vorbesc despre dedicare totală, dar apoi se urcă în maşinile lor noi şi pleacă să îşi ducă mai departe viaţa în casele lor de milioane de dolari. Şi nimeni nu poate spune nimic, pentru că poţi fi acuzat că eşti penibil sau chiar mai rău.

Într-o lume în care milioane de oameni mor de foame, în care zeci de milioane de oameni nu au un acoperiş deasupra capului şi în care evangheliştii din India se roagă să aibă o bicicletă (iar unii dintre ei se roagă de zece ani pentru acest lucru), cred că noi, cei din societăţile bogate, am păcătuit împotriva lui Dumnezeu şi, prin urmare, nu am reuşit să înţelegem ce pretinde Cristos de la vieţile noastre. Versetul din Luca 14: 33 este foarte clar: *„Totaşa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu”.* Trebuie să aibă loc o reîntoarcere la standardele lui Iisus Cristos şi ale Noului Testament dacă vrem să vedem o puternică invazie misionară în zilele noastre. Unele dintre ţările noastre propagă o doctrină mârşavă, conform căreia toţi oamenii spirituali vor prospera din punct de vedere financiar. Această doctrină i-a făcut pe mulţi să fie confuzi. Când oamenii acceptă această doctrină, descoperă **că** ea nu dă roade şi pleacă simţind că nu sunt spirituali sau că nu sunt bărbaţi şi femei ai credinţei.

A.W. Tozer a afirmat faptul că un creştin mai zelos este mai uşor de **abătut** de la calea cea dreaptă. Când am început să predic prima dată, **acum** douăzeci şi cinci de ani, tema principală a mesajelor mele era despre misiune, despre dedicare totală şi despre provocarea pe

care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu. Pe măsură ce a trecut timpul şi am început să văd care era strategia duşmanului, a trebuit să încep să vorbesc despre extremism, să-i chem pe oameni la un echilibru spiritual şi la studierea Scripturii. Unul dintre cele mai mari obstacole pe care le întâmpinăm în evanghelizarea lumii şi care se interpune între noi şi viziunea pe care o

 avem este extremismul. Toată viaţa mea am lucrat alături de studenţi şi de tineri. Gradul de extremism printre studenţii din Europa este foarte ridicat. Există creştini dintre aceia care se întâlnesc în case, care nu cred în evanghelizarea lumii. Am ascultat casete audio în care se explica faptul că evanghelizarea lumii este de domeniul trecutului.

Posibilităţi nelimitate

Pe măsură ce analizăm preţul care trebuie plătit şi observăm „ogoarele care sunt gata de seceriş", există posibilităţi nelimitate de a merge în călătorii misionare de scurtă durată. Nu este oare uimitor faptul că mormonii au între 20 şi 30 de mii de oameni pe câmpul de misiune? Ei au peste 100.000 de convertiţi numai în Marea Britanie şi vor ca până în anul 2000 să aibă între 70 şi 80 de mii de oameni pe câmpul de misiune. Biserica lui Iisus Cristos ar trebui să aibă tot timpul cel puţin 100.000 de oameni angajaţi într-un program de misiune de unul sau doi ani (şi aceasta pe lângă grupul standard de misionari). De curând am citit ceva care se opunea ideii că am avea nevoie de un mare număr de misionari. În acel articol se afirma că sunt aşa de mulţi misionari, încât deja au început să încurce. Mă întreb dacă aceşti oameni au vizitat ţări ca Italia. Când am mers în Italia, am constatat că lucrarea printre studenţii de acolo se limita la două doamne de vârstă mijlocie, care încercau să ajungă cu Evanghelia la toţi studenţii din această ţară. De atunci încoace lucrurile nu s-au îmbunătăţit prea mult.

Provocarea de a evangheliza lumea este mai mare acum ca oricând. Toţi aceşti misionari mulţi la număr, pentru care ne rugăm, pot fi folosiţi de Dumnezeu dacă sunt conduşi de Duhul Sfânt şi dacă sunt oameni dedicaţi. Nu cred că se vor încurca unii pe alţii şi nici nu cred că vor împiedica biserica locală din ţara unde se află dacă cunosc câteva dintre regulile de bază, cum ar fi: să se supună conducerii locale

din acea ţară, să lucreze alături de oameni, nu să-i comande, să înveţe de la ei şi să predea conducerea liderilor locali cât mai repede cu putinţă. Haideţi să analizăm preţul care trebuie plătit şi să recunoaştem că suntem într-un război

spiritual. Satan are o strategie şi va contraataca. El are multe drumuri înfundate, unde ar vrea să-i conducă pe oamenii lui Dumnezeu.

Dedicaţi unii altora

Trebuie să analizăm preţul pe care trebuie să-l plătim în ceea ce priveşte dedicarea noastră unii faţă de alţii. Cât de uşor este astăzi pentru fiecare grup, pentru fiecare individ şi uneori chiar şi pentru fiecare biserică în parte să-şi facă doar lucrarea proprie! Uneori, acest lucru m-a deranjat atât de tare, încât am dorit să-mi părăsesc biserica locală pur şi simplu pentru a putea fi identificat cu întreg Trupul. Avem nevoie unii de alţii, de biserici diferite şi de organizaţii diferite. Avem idei diferite şi nu vom cădea niciodată de acord cu toţii asupra tuturor aspectelor. Dar dacă vrem să evanghelizăm lumea va trebui să întărim relaţiile noastre.

Acesta este încă un motiv pentru care asemenea consultări trebuie preţuite. În cadrul lor ajungem să ne cunoaştem unii pe alţii şi să înţelegem lucrarea fiecăruia. Am participat la un seminar în cadrul Congresului Internaţional despre Evanghelizare din Lausanne, care a reprezentat pentru mine o experienţă extraordinară. Participarea la acest Congres a fost o experienţă umilitoare pentru mine, deoarece în organizaţia OM eu sunt liderul. Oamenii sunt foarte amabili cu mine şi mă stimează. Dacă merg undeva, îmi dau voie să adresez câteva cuvinte. Dar când am sosit la Congresul Internaţional despre Evanghelizare eram doar un simplu participant printre o mie de alte persoane. Eram, de fapt, un nimeni printre acei mari oameni ai lui Dumnezeu, precum Dr. Schaeffer sau John Stott. Nu poţi decât să te simţi foarte smerit.

Să te întâlneşti cu oamenii lui Dumnezeu şi să auzi despre lucrarea lor şi despre tot ceea ce face Dumnezeu în lume este o terapie foarte bună. Îţi dai seama că mica organizaţie OM, cu toate vapoarele sale şi cu toate celelalte lucruri, este doar o picătură în ocean. Ce experienţă măreaţă pentru creşterea noastră spirituală să fim puşi în

situaţia în care nu suntem altceva decât parte a Trupului lui Cristos! Când te afli într-o asemenea situaţie, bucuria ta trebuie să vină de la Dumnezeu însuşi. Atunci când

ne adunăm împreună mai mulţi lucrători, există întotdeauna pericolul să încercăm să obţinem anumite bucurii unii de la alţii. Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă „să slujim, nu să fim slujiţi". Va trebui să ne uităm la Domnul, altfel vom fi copleşiţi de această provocare sau de atât de mulţi oameni interesanţi. Sunt convins că Dumnezeu vrea să întărim relaţiile noastre.

În cadrul organizaţiei OM, am încercat tot mai mult ca, în timpul nopţilor şi zilelor noastre dedicate rugăciunii, să ne rugăm pentru alte misiuni, pentru alte biserici şi pentru alte grupuri de creştini. Invităm oameni din afara organizaţiei, care să ne vorbească, ne uităm la ce au ei de prezentat, aflăm care este lucrarea lor, iar Dumnezeu ne-a binecuvântat făcând acest lucru. Mulţi oameni nu cunosc nimic despre lucrarea altor grupuri de creştini, nici măcar din propria lor ţară. Nu ştiu dacă ei citesc reviste creştine sau dacă pur şi simplu nu le plac oamenii. Cineva mi-a spus odată: „Nu sunt neapărat antisocial, pur şi simplu nu-mi plac oamenii". Este foarte util să cunoaştem lucrarea pe care o fac alţii, pentru că în acest mod cunoaştem lucrarea lui Dumnezeu. Ar trebui să ne bucurăm împreună cu cei ce se bucură. Dumnezeu ne ajută dacă ne bucurăm pentru o biruinţă în lucrarea noastră. Ne bucurăm pentru fiecare membru al Trupului lui Cristos, care este folosit sau binecuvântat de Dumnezeu. După cum ne învaţă Scriptura, noi încercăm să avem cele mai pozitive gânduri despre alte organizaţii sau grupuri misionare.

A fi hotărât

Când te implici în lucrarea de misiune, intri în contact cu un mare număr de oameni care ştiu foarte bine ceea ce vor. Cei mai mulţi misionari din lume sunt oameni hotărâţi. Aşa au şi ajuns pe câmpul de misiune. Foarte puţini dintre voi veţi ajunge vreodată pe câmpul de misiune dacă nu rămâneţi fermi pe poziţie. Poate că mătuşa ta nu vrea să mergi ca misionar sau poate că mama şi tatăl tău nu doresc acest lucru. Poate că nici chiar pastorul tău nu vrea să mergi ca misionar sau

poate că nici angajatorul tău nu doreşte acest lucru. Acum, în Anglia, se spune că este sine să mergi mai întâi la facultate, să-ţi găseşti o slujbă bună, să faci bani şi, după ce te aşezi la locul tău, să mergi ca misionar dacă Domnul te cheamă înspre aceasta.

Aş vrea să întreb: Câţi oameni au ajuns să meargă pe câmpul de îisiune urmând o asemenea filosofie? Odată căsătoriţi şi aşezaţi la casa **lor,** oamenii se dezlipesc mai greu de viaţa pe care o duc. Foarte puţine cupluri căsătorite, care au copii, merg ca misionari, în afară de cele care au început să se mişte în această direcţie înainte de a fi intrat în această fază i vieţii, care este puţin mai interesantă, mai complicată şi mai frustrantă. că duşmanul este foarte, foarte iscusit şi duce o propagandă îasivă împotriva evanghelizării lumii. Avem nevoie de înţelepciune şi le discernământ pentru a deosebi ce vine de la Satan şi ce vine de la

omnul. A.W. Tozer a spus că „Cel mai mare dar de care are nevoie Diserica de azi este darul discernământului", şi într-adevăr avem nevoie iisperată de acest dar.

Comunicarea inter-culturală

Trebuie să analizăm preţul pe care trebuie să-l plătim în ceea ce priveşte tidirea relaţiilor. Te înţelegi bine cu oamenii? Ştii să-i asculţi? Ştii să laşi tragostea să acopere diferenţele de opinie atunci când cineva spune ceva nu-ţi place? Dacă nu ştii să faci aceste lucruri, vei avea dificultăţi nu în mai în munca ta de misionar, ci şi în viaţa ta particulară. Nu cred că jutem sublinia îndeajuns de mult ce mare nevoie avem să învăţăm cum **tă** ne raportăm la oameni şi cum să comunicăm inter-cultural.

Mulţi dintre noi avem dificultăţi de comunicare în propria noastră ultură. Nu trebuie să fim descurajaţi din acest motiv. Cineva a scris le curând că nu putem comunica inter-cultural dacă nu avem darul vanghelizării inter-culturale. Am întâlnit foarte puţini oameni care să inrme că au acest dar şi este foarte evident faptul că cei care citesc cărţi despre evanghelizarea inter-culturală nu plănuiesc să meargă pe câmpul le misiune. Timp de 25 de ani am văzut oameni simpli şi umili, care au iers în ţări străine să slujească, fiind dispuşi să înveţe şi să urmeze drumul

Calvarului. I-am văzut comunicând inter-cultural într-un mod

eficient, încurajându-i şi lucrând împreună cu cetăţenii din ţările respective şi invers.

Sunt convins de faptul că fiecare dintre noi putem comunica inter-cultural într-o oarecare măsură. Bineînţeles că unii vor fi mai talentaţi, dar fiecare dintre noi poate comunica. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le învăţăm şi multe cărţi pe care le putem citi, cum ar fi *Share Your Faith with a Muslim [împărtăşeşte-ţi credinţa cu un musulman],* etc. Unul din şase oameni din această lume este musulman. Mai puţin de 2% dintre misionarii din lumea întreagă lucrează printre musulmani. Oare ar trebui să-i aşteptăm pe acei oameni care simt că trebuie să aibă un dar special de a comunica inter-cultural cu musulmanii? întâmpinăm deja destule obstacole când este vorba să trimitem misionari pe câmpul de misiune şi nu este nevoie să mai ridicăm altele noi. Rugăciunea mea sinceră este să fim atenţi la acest fel de gândire.

Ideea conform căreia am avea nevoie de tot mai multe studii pentru a face o lucrare mai bună este legată în mare măsură de intelectualism. Este pur şi simplu teorie goală. Stai pe câmpul de misiune zece, douăzeci sau cel puţin doi ani şi vei vedea că nu este adevărat. Gândiţi-vă la marea mişcare a aşa-numitelor Adunări, sub conducerea lui Bakht Singh din India, o mişcare pe care o cunosc îndeaproape. Oameni obişnuiţi, mulţi dintre ei fără prea multă şcoală, plini de Cuvântul lui Dumnezeu, au înfiinţat biserici şi au comunicat inter-cultural. Mulţi musulmani s-au întors la Iisus Cristos, iar astăzi există 300 de astfel de Adunări.

Un duşman care distruge

Am citit de curând despre mai multe organizaţii creştine care se confruntă cu multe dificultăţi şi care duc lipsă de unitate.

Războiul este real. Am văzut mari personalităţi creştine din America ajungând să divorţeze. Acest lucru ne-a întristat foarte tare şi ne-a adus aminte că nu avem de-a face cu o joacă sau cu vreun fel de carnaval religios. Este vorba despre un război adevărat, iar duşmanul vrea să-i distrugă pe

oameni. Când te înrolezi în armata lui Dumnezeu şi când te hotărăşti să mergi cu Evanghelia la cei care nu au auzit-o şi să faci parte din planul măreţ al lui Dumnezeu de evanghelizare a lumii, devii o ţintă. Dacă nu ştii cum să te rogi şi cum să i te împotriveşti lui Satan,

dacă nu ai o viaţă disciplinată şi nu ştii cum să-ţi împărtăşeşti viaţa în aşa fel încât acest lucru să-ţi fie de ajutor, dacă nu ştii cum să porţi armura lui Dumnezeu şi cum să ţii sus scutul credinţei, cu care să opreşti toate săgeţile arzătoare ale diavolului, atunci nu vei fi decât un alt misionar care cade victimă.

Calitate, nu cantitate

Grija mea cea mai mare (poate suna ca o contradicţie) nu este că nu avem mai mulţi misionari. Ceea ce contează cel mai mult este calitatea misionarilor pe care îi instruim şi pe care îi trimitem pe câmpul de misiune. Noi trebuie să analizăm bine preţul pe care trebuie să-l plătim pentru a dobândi o viaţă de calitate – nu perfecţiune, nici super-spiritualitate, nicio persoană total supranaturală şi disciplinată (un fel de evanghelic bionic), ci mai degrabă o viaţă de calitate în realitate, în umilinţă, în onestitate şi în tot ceea ce putem obţine în Iisus Cristos, pentru că în El suntem desăvârşiţi.

A. W. Tozer a fost un mare misionar şi un mare gânditor. El s-a implicat foarte mult în evanghelizarea lumii. Tozer a afirmat că biserica are o sarcină dublă: aceea de a răspândi Evanghelia în toată lumea şi de a se asigura că acea credinţă creştină, pe care o răspândeşte, este credinţa pură a Noului Testament. Întotdeauna biserica se va reproduce după soiul ei. O biserică lumească şi nespirituală va răspândi cu siguranţă o credinţă creştină foarte asemănătoare cu a ei. Calitatea unui nou convertit este determinată nu numai de Cuvântul însuşi, ci şi de caracterul martorului. Tozer continuă să afirme că este falsă noţiunea populară, conform căreia prima obligaţie a bisericii este să ducă Evanghelia până la marginile pământului. Prima ei obligaţie este să fie vrednică din punct de vedere spiritual să ducă Evanghelia – a duce o credinţă creştină degenerată în ţări necreştine nu înseamnă că împlineşti porunca lui Iisus Cristos.

96

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Provocările lucrării misionare

97

Afirmaţia lui Tozer a însemnat foarte mult pentru mine. Ar fi un lucru extraordinar dacă mulţi dintre noi care suntem prezenţi aici ne-am reînnoi dedicarea mai întâi faţă de Iisus Cristos şi apoi faţă de orice doreşte El să facem. Ultimul lucru pe care ni l-am dori este ca asemenea consultări să producă oameni cu un complex de vinovăţie

dacă în vreun fel sau altul nu ajung misionari printre musulmani. Dumnezeu doreşte să lucreze în tine şi în mine pe baza dragostei, a harului şi a milei. Ceea ce se întâmplă este că unii oameni merg să slujească în calitate de misionari suficient de mult timp, încât să scape de sentimentul de vinovăţie, iar apoi se întorc acasă. Sunt convins că aceia dintre voi cărora vă este frică de lucrarea misionară aveţi impresia că trebuie să suportaţi invazii de gândaci, tot felul de mâncăruri ciudate şi condiţii climatice extreme. Dacă aţi înţelege căile lui Dumnezeu şi dacă aţi trăi prin credinţă, mulţi dintre voi aţi descoperi că, în realitate, v-aţi simţi foarte bine în ţările în care aţi merge.

Adevăratul misionar nu este un fel de ascet, care în mod constant tânjeşte după plajele din California şi după hamburgerii de la McDonald's, (în orice caz, McDonald's ajunge acolo mai repede decât noi.) Am văzut pe câmpul de misiune, în Spania, în Belgia, în Olanda şi apoi în India, că în mijlocul luptelor sunt multe aspecte frumoase şi plăcute în viaţa de misionar. A fi misionar este una dintre ocupaţiile cele mai provocatoare şi mai satisfăcătoare pe care ar putea-o avea cineva vreodată. Bineînţeles, cu toţii suntem misionari, dar vorbesc despre acele situaţii în care ieşi din propria ta cultură şi pleci în alte părţi ale lumii.

Chemarea

Haideţi să analizăm preţul pe care trebuie să-l plătim şi ce trebuie să facem pentru a avea o viaţă de calitate. Apoi haideţi să ne facem un plan pentru următorii doi ani, prin care să urmărim creşterea vieţilor noastre spirituale prin Cuvânt, prin rugăciune, prin părtăşie, prin cruce, prin citirea unor cărţi creştine bune şi prin ascultarea unor mesaje ziditoare pe casete audio sau pe compact discuri. Cuvântul lui Dumnezeu spune: *„Şi acum, fraţilor, vă încredinţez în mâna lui Dumnezeu şi a Cuvântului*

harului Său care vă poate zidi sufleteşte şi vă poate da moştenirea împreună cu toţi cei sfinţiţi". (Fapte 20: 32).

Poate că Dumnezeu vă va trece printr-o criză în această

săptămână, care poate va fi un punct de cotitură în viaţa voastră. Dumnezeu lucrează cu fiecare în parte în moduri diferite. Unii oameni experimentează o chemare misionară încărcată de foarte multă emoţie. Ei pot să vă spună exact momentul şi ora când a avut loc. Johnny Jungle s-a întors din Noua Guinee şi a arătat bisericii imagini despre misiunea la care a participat, iar în acel moment ai fost atins şi ai spus: „Doamne, iată-mă. Voi merge". Am auzit nişte întâmplări incredibile despre modul în care unii oameni au fost chemaţi pe câmpul de misiune. Slavă Domnului pentru aceasta. Atâta timp cât mergeţi ca misionari şi perseveraţi în lucrarea voastră, iar Domnul se foloseşte de voi, totul este foarte bine.

Mulţi dintre voi nu veţi avea parte de o asemenea chemare încărcată de emoţie, aşa că nu mai aşteptaţi să se întâmple. Dacă totuşi simţi că trebuie să existe o anumită încărcătură emoţională, anunţă-mă, iar eu o să-l iau pe unul dintre colaboratorii mei, cu care, la miezul nopţii, vom proiecta nişte diapozitive şi vom cânta la tine în cameră. Apoi, de dimineaţă, vei fi gata să pleci în misiune. Pot să te asigur că, procedând astfel, probabil nu vei ajunge foarte departe. Unii dintre aceia care fac o lucrare nemaipomenită pe câmpul de misiune sunt oameni relaxaţi, mai puţin emoţionali, care probabil n-au avut niciodată parte de o chemare specială pentru misiune, dar cărora le-a fost descoperită de Dumnezeu pas cu pas, fiind călăuziţi de El, învăţaţi de alţi oameni sau sfătuiţi că aceasta este calea pe care trebuie a meargă, iar ei au urmat-o. Uneori, unele mesaje care vorbesc despre voia lui Dumnezeu nu fac decât să ne încurce şi mai mult, pentru că sunt mesaje înguste, care prezintă o cale îngustă de a urma voia lui Dumnezeu. Aşa cum Dumnezeu lucrează în viaţa fiecărui om într-un mod diferit, tot aşa El lucrează într-un mod diferit şi în grupuri diferite. Lucrează prin cei de la Navigatorii, prin cei de la Alege-Viaţa sau prin alţii care poate nu simt că trebuie să colaboreze prea mult cu alte grupuri misionare.

98

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Priorităţi corecte

Atunci când ne gândim la amploarea sarcinii, este extrem de important să analizăm preţul pe care trebuie să-l plătim pentru a avea o viaţă de calitate. Mulţi dintre noi avem prea multe convingeri. Trebuie să avem discernământ şi înţelepciune pentru a ne cunoaşte

priorităţile. „Bun” este duşmanul lui „cel mai bun”. Unii oameni sunt prinşi la nesfârşit în chestiuni secundare. Nu este nicio problemă dacă aşa crezi că trebuie interpretate lucrurile, dar haideţi să fim uniţi atunci când vine vorba despre chestiunile majore din Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă nu sunt însoţite de dragoste, chiar şi convingerile biblice importante se pot transforma în amărăciune. Dacă nu suntem atenţi, ceea ce primim aici, la această întâlnire, se poate transforma mai apoi în amărăciune. Am descoperit că acest lucru este posibil, deoarece de 24 de ani predic şi îi provoc pe oameni, în multe ţări, să meargă misionari în ţările musulmane. Luând în calcul cât de mulţi creştini m-au auzit lansând această provocare, numărul celor care au răspuns pozitiv este mic. Avem impresia de multe ori că bisericile nu sunt alături de noi în încercarea de a duce Evanghelia în aceste ţări. Adeseori eşti o voce izolată, care strigă în pustie. Iar dacă nu eşti atent, te umpli de amărăciune, iar Dumnezeu nu doreşte misionari plini de amărăciune.

Probabil că cei mai mulţi dintre noi am auzit despre misionari care au revenit acasă din misiune, care au suferit şi care, probabil, au trăit în mare lipsă. Pe de altă parte, aceşti misionari au văzut cum trăiesc oamenii în propria lor ţară. Când au început să vorbească la anumite întâlniri, puteai simţi în glasul lor amărăciune şi severitate. Nu se simţea dulceaţa lui Iisus Cristos. Am impresia că indiferent de câte ori suntem călcaţi în picioare, mesajul nostru este ignorat; cred că indiferent de cât de puţini oameni răspund provocării noastre, trebuie să rămânem întotdeauna iubitori, amabili, calmi şi plini de milă. Nu avem niciun topor de ascuţit, ci doar un Mântuitor căruia să-l slujim.

Trebuie să fim răbdători în răspândirea acestei viziuni unice pe care o avem pentru toţi oamenii din această lume. Poate că am eu câteva

puncte tari, dar am şi multe puncte slabe. Găsesc că tinerii sunt mult mai interesaţi să meargă să facă evanghelizare, decât sunt bisericile să-i trimită în această lucrare. Aceasta nu este o afirmaţie împotriva bisericii, pentru că există multe biserici bune, care doresc să trimită misionari.

Dumnezeu ne-a adus la Edinburgh pentru un scop măreţ. Unii

dintre noi, mai ales dintre cei prezenţi la această conferinţă pentru studenţi, nu suntem cei mai celebri, cei mai puternici sau cei mai educaţi oameni, dar dacă Iisus Cristos este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră? Haideţi să ne unim forţele, aducând laolaltă marile calităţi ale realităţii spirituale şi marea viziune de a duce Evanghelia la toţi oamenii, şi să credem că acest lucru se poate împlini. Întotdeauna decizia ne aparţine. Până aici este lucrarea lui Dumnezeu, care ne impulsionează şi ne atrage cu dragoste, dar pasul final pentru a deveni un împlinitor, şi nu doar un ascultător, ne aparţine întotdeauna.

Sper că veţi face pasul acesta.

Notă: Când citiţi acest capitol, nu uitaţi că acest mesaj a fost rostit cu mulţi ani în urmă la o conferinţă pentru studenţi în Edinburgh, organizată de Ralph Winter.

Capitolul 13

Pericolele vorbirii în timp ce scriu aceste rânduri, inima mea este tulburată. Ura mea împotriva păcatului, a lui Satan şi a sinelui este în continuă creştere. Ştiu că Satan vrea să-i distrugă pe oameni. El nu atacă vapoare, camioane sau clădiri ale bisericilor, ci mai degrabă îi atacă pe oameni. Am dovezi suficiente că una dintre metodele pe care Satan le foloseşte în zilele noastre este păcătuirea cu vorba. Chiar şi acum când scriu aceste rânduri, vreau să mă cercetez pe mine însumi şi să mă pocăiesc de cuvintele pe care n-ar fi trebuit niciodată să le rostesc.

Vă rog să citiţi şi să meditaţi la aceste cuvinte:

„Fraţilor, voi aţi fost chemaţi la slobozenie. Numai nu faceţi din slobozenie o pricină ca să trăiţi pentru firea pământească, ci slujiţi-vă unii altora în dragoste. Căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. „Dar, dacă vă muşcaţi şi vă mâncaţi unii pe alţii, luaţi seama să nu fiţi nimiciţi unii de alţii!" (Galateni 5: 13 – 15).

Aş vrea să îndemn fiecare echipă misionară să studieze într-un spirit de rugăciune despre păcatele vorbirii. Vă rog să citiţi şi să meditaţi la următoarele versete: Proverbe 11: 13; 12: 19, 22, 25; 14: 23; 15: 1, 4; 17: 9, 28; 18: 19; 20: 19. Cu toţii cunoaştem multe pasaje din Noul Testament

vorbesc despre aceste adevăruri. Asiguraţi-vă că membrii echipei voastre studiază unele dintre aceste versete. De asemenea, ar trebui studiat şi pus în practică şi pasajul din Matei 18: 15 – 20.

Am auzit că există un „informator în OM". Acesta ar putea juca rolul sistemului telegrafic al diavolului. Nu este absolut nicio problemă să se transmită informaţii de la unul la altul, dar dacă acest lucru îl pune pe un frate sau pe o soră într-o lumină negativă, atunci acest lucru este greşit. Aceia dintre noi care dăm învăţătură şi predicăm vom fi şi mai vinovaţi, conform versetului din Iacov 3: 1.

Satan este deştept – iar unii dintre noi poate că facem anumite lucruri fără a fi conştienţi de acest adevăr. Vezi 2 Corinteni 2: 11. Trebuie să ne rugăm mai mult şi să fim atenţi atunci când transmitem mai departe informaţii despre alte persoane.

În Matei 7: 12 mai avem încă o regulă de bază. Din când în când, liderii trebuie să petreacă timp în rugăciune pentru a-şi evalua oamenii din echipă. Iată de ce mi se pare că o persoană care bârfeşte ar trebui să fie descalificată din poziţia de conducere.

Sunt convins că unii lideri şi-au format impresii greşite despre alţi lideri, şi aceasta din cauza bârfelor care nu mă îndoiesc că au la bază şi unele insinuări. A insinua ceva despre altcineva este şi mai grav decât a bârfi. Dacă suntem vinovaţi de ceva anume, daţi-ne voie să ne pocăim şi să ne punem viaţa în ordine.

Membrii echipei trebuie să fie atenţi la ceea ce vorbesc despre liderul lor. Cuvântul lui Dumnezeu spune:

„Împotriva unui prezbiter să nu primeşti învinuire decât din gura a doi sau trei martori". (1 Timotei 5: 19).

Unul dintre cele mai nesăbuite lucruri pe care le-am putea face ar fi să-i spunem unui frate sau unei surori ceva negativ sau supărător, pe care altcineva i-a spus despre ei. În Proverbe ni se spune că acest lucru i-ar despărţi chiar şi pe cei mai buni prieteni. Am văzut întâmplându-se acest lucru în trecut. Când eşti tentat să faci aşa ceva, gândeşte-te că este posibil

ca persoana care a făcut acea afirmaţie să se fi pocăit sau să se fi răzgândit, iar ceea ce spui tu mai departe este o minciună. Haideţi să ne ferim de asemenea practici ca de ciumă.

În ultimul rând, atunci când păcătuim prin vorbire ne rănim pe

noi înşine. Cu ce măsură judecăm, cu aceea vom fi judecaţi.

Mă rog ca fiecare soţ şi fiecare soţie care lucrează ca misionari să citească cu băgare de seamă aceste rânduri, pentru că noi, cei căsătoriţi, ar trebui să fim mai maturi. Dacă cunoaştem oameni care au păcătuit în mod clar în această privinţă, trebuie să le arătăm dragostea şi mila lui Dumnezeu. Dacă au păcătuit împotriva ta, atunci trebuie să pui în practică Matei 18: 15 – 20. Să nu cazi cumva în acelaşi puţ cu ei, încercând să îi scoţi de acolo. Pentru unele situaţii complicate nu există răspunsuri simple. Dacă asemenea situaţii ne fac să ne îngrijorăm, să ne fie frică, să cădem în depresie sau să descurajăm, nu facem altceva decât să cădem în capcana diavolului. Sângele lui Iisus Cristos poate acoperi şi curăţa totul. Haideţi să ne continuăm alergarea, având privirea aţintită spre El.

P. S. Toţi aceia dintre noi, care ştim că avem nevoie de ajutor în acest domeniu, ar trebui să facem un efort în plus şi să studiem toate versetele biblice şi toate cărţile care tratează această problemă. Deseori, păcatele vorbirii trădează nişte nevoi spirituale mai profunde.

Capitolul 14

Acţiuni şi reacţii

Cred din toată inima că atitudinea este una dintre cele mai importante calităţi ale umblării noastre cu Dumnezeu. Dacă ne pocăim repede de atitudinile noastre greşite şi de alte păcate spre care suntem înclinaţi, acest lucru ar produce o transformare spirituală în viaţa noastră. Bineînţeles că acest lucru are legătură cu acţiunile şi reacţiile noastre. De-a lungul anilor, am păcătuit uneori în acest domeniu, în special faţă de cei din propria mea familie. Au fost situaţii în care, din cauza reacţiilor mele rapide, i-am rănit pe alţi lideri sau pe cei din comitetul de conducere.

Acum aproape 20 de ani, doi lideri mi-au dat (poate că le-am cerut eu asta) câteva motive bune şi întemeiate, pentru care să nu mai reacţionez imediat, într-un mod dur şi nepotrivit. Nu uitaţi că, în unele domenii, o reacţie rapidă poate salva o viaţă, dar nu despre asta vorbim noi aici. Mi-au fost date două liste pe care le-am tipărit şi le-am lipit în Biblia mea.

Am citit aceste liste la o întâlnire din Forest Hill (Londra), iar credincioasa mea secretară m-a sfătuit să le includ şi aici. Prin urmare, iată-le.

106 Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Zece motive pentru care să nu reacţionez în mod exagerat:

1. Se poate să mă înşel.
2. Îl face pe celălalt să aibă o atitudine defensivă.
3. Vine din fire şi nu de la Duhul Sfânt.
4. Distruge unitatea.
5. Îi poate răni pe alţi oameni.
6. Nu este o atitudine biblică.

7 – Dovedeşte o concepţie greşită despre Dumnezeu – şi anume că El este suveran, în control.

8. Dovedeşte o concepţie greşită despre om – suntem creaţi după chipul lui Dumnezeu, el sau ea trebuie trataţi ca atare.

9. Arată nerăbdare – „… fiecare om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire şi încet la mânie".

10. Cristos este exemplul nostru, iar El nu a reacţionat în mod exagerat.

Zece motive pentru care să nu reacţionez faţă de lucruri:

1. Pentru că adesea nu reflectă principiile biblice, ci natura noastră căzută.

2. Adesea, reacţia noastră rapidă îi răneşte pe acei oameni care au un punct de vedere diferit, fără a-i ajuta în vreun fel.

3 – Crează o atmosferă emoţională, în care discuţiile raţionale şi adevărata „umblare în lumină" sunt greu de realizat.

4. Crează mai degrabă o serie de contrareacţii, decât să găsească echilibrul.

5. Data următoare, oamenii se vor teme să-şi împărtăşească gândurile.

6. Implică deseori firea şi prin urmare îl întristează pe Duhul Sfânt.

7. Îi degradează pe ceilalţi din punct de vedere uman datorită faptului dl nu îi tratăm ca pe nişte fiinţe umane de valoare.

8. Tinde să se concentreze mai degrabă pe lucrurile negative, decât pe cele pozitive.

9. Atunci când sunt de faţă şi necreştini, mărturia noastră este afectată.

10. Rănile provocate de această atitudine se vindecă în ani de zile sau poate nu se vindecă niciodată.

Capitolul 15

O strategie în 25 de paşi pentru a birui pofta

1. Concentrează-te asupra lui Iisus.
2. Hrăneşte-te zilnic din Cuvântul lui Dumnezeu.
3. Fă din pocăinţă o practică regulată.
4. Închină-te lui Dumnezeu în fiecare zi.
5. Meditează la versete-cheie din Scriptură şi memorează-le.
6. împărtăşeşte-le altora din viaţa ta în fiecare zi.
7. împărtăşeşte-ţi viaţa cu alţii şi umblă în lumină.
8. Înţelege bine faptul că Dumnezeu te acceptă.
9. Fă exerciţii fizice în fiecare zi.
10. Păstrează o dietă echilibrată.
11. Dormi bine şi odihneşte-te la prânz atunci când este posibil.
12. Fii activ.
13. Fă-ţi ţeluri şi scopuri precise.
14. Roagă-te zilnic şi laudă-L pe Dumnezeu.
15. Citeşte cărţi şi reviste de calitate.
16. Ascultă muzică de laudă, dar şi alt gen de muzică.
17. Citeşte Biblia în fiecare zi şi ascultă casete cu predici.
18. Călătoreşte cu unul sau mai mulţi însoţitori şi cu soţia (sau soţul) atunci când este posibil.

19. Evită să rămâi singur cu persoane de sex opus.
20. Evită zonele vulnerabile, cum ar fi standurile de ziare sau chioşcurile unde se vând materiale pornografice.
21. Ai grijă în camerele de hotel şi stai cu oamenii lui Dumnezeu. Dacă stai la un hotel, deconectează televizorul.
22. Creşte împreună cu soţia ta (sau cu soţul tău) în cunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu.
23. Bucură-te de o viaţă intimă sănătoasă şi regulată cu soţia ta (sau cu soţul tău).
24. Bucură-te de aspectele bune şi acceptabile din lumea şi cultura în care trăim, cum ar fi un film bun, concerte, plimbări în mijlocul naturii, o masă bună, etc.
25. Păstrează adevărul în echilibru.

Capitolul 16

Amatorism versus profesionalism

Am primit de curând o scrisoare în care se vorbea despre

amatorism versus profesionalism în misiune. Se scriu diferite articole referitoare la acest subiect, iar unii oameni sunt induşi în eroare. Deşi nu este o chestiune cu totul nouă, iată că mai avem o controversă în plus, de care trebuie să ne ocupăm. Adesea, aceste probleme apar atunci când oamenii încearcă să-şi vândă sau să-şi laude în mod exagerat viziunea sau programul lor special. În eforturile lor de a face acest lucru, foarte adesea îi umilesc pe alţi oameni sau alte lucrări misionare, fără să-şi dea seama de aceasta.

Am vorbit despre acest subiect în cartea mea *Out of the Comfort Zone [în afara zonei de confort].* Eu personal cred că folosirea acestor două cuvinte – amatorism şi profesionalism – şi modul în care oamenii le folosesc sunt foarte amăgitoare.

Cineva a spus: „OM este văzută ca o organizaţie care recrutează şi trimite în misiune amatori". Cred că această afirmaţie zugrăveşte o imagine cu totul falsă… şi în plus ce vor să spună prin cuvântul „amatori"? Oare nu sunt şi jocurile olimpice pentru amatori?

Unele organizaţii, la fel ca om, au atât pe termen scurt, cât şi pe termen lung, oameni care ar fi numiţi profesionişti şi care lucrează alături de alte persoane care au o instruire şi o educaţie foarte variate. La începutul lucrării noastre misionare am avut absolvenţi de la Cambridge

şi de la Oxford, care lucrau alături de oameni cu foarte puţină şcoală. Erau unii mai buni decât ceilalţi? Toţi aceşti oameni aveau nevoie de instruire în domeniul evanghelizării. Unii dintre ei aveau nevoie să fie instruiţi înainte de a merge în misiune, dar toţi aveau nevoie să fie instruiţi şi pe câmpul de misiune.

Oare unde se încadrează Iisus şi ucenicii Săi atunci când vorbim despre amatorism şi profesionalism? Dar cei doi, care au fost trimişi, din Fapte 13? Dacă am urma tiparul de gândire al unora, atunci Iisus şi cei doisprezece apostoli ar fi cei dintâi dintre amatori. Ce putem spune despre lucrarea Duhului Sfânt?

Să nu uităm că se poate să fii instruit şi să devii un „profesionist" şi totuşi să faci greşeli enorme pe câmpul de misiune, şi bineînţeles şi acasă. Avem tendinţa să reacţionăm în mod exagerat la greşeli (eu unul

ştiu că am făcut asta) şi să spunem că lucrurile nu ar fi stat aşa dacă persoana în cauză ar fi fost mai bine instruită, dacă ar fi primit mai multă învăţătură sau dacă ar fi avut o doctrină mai bună, etc. Aceasta poate fi o simplificare exagerată, ca să nu spunem mai mult.

Eu sunt convins că timpul şi energia folosite pentru a ne critica unii pe alţii (cu toate că în anumite situaţii, critica îşi are locul ei) ar trebui folosite pentru a duce Evanghelia unei lumi pierdute.

De asemenea, ar trebui să ne documentăm mai bine înainte de a publica ceva. Evanghelizarea lumii a devenit o lucrare foarte complexă, ceea ce este adevărat şi despre biserică în general. Dacă nu avem o abordare mai echilibrată şi mai plină de har unii faţă de alţii, faţă de alte biserici şi faţă de alte organizaţii creştine, cred că îl vom împiedica pe Duhul Sfânt să-şi facă lucrarea în lume.

Satan a încercat dintotdeauna să creeze neînţelegeri între cei care pun un mare accent pe echiparea pentru misiune în acţiune şi cei care susţin formarea academică. Cu siguranţă că nu doar o singură variantă este corectă, ci amândouă. Unii oameni pot studia în timp ce sunt pe câmpul de misiune, în timp ce pentru alţii acest lucru este imposibil, având nevoie de disciplina pe care o impune un mediu academic **sănătos.** Am un mesaj intitulat „De ce să mergi la seminar?"

De-a lungul anilor am observat că mii de oameni care au venit să lucreze în OM pentru o scurtă perioadă de timp, cel mai adesea cu un scop specific, cum ar fi să lucreze în camera motoarelor pe vapor, au sfârşit mai târziu prin a merge la un institut biblic sau ceva asemănător, pentru a se pregăti pentru un alt gen de misiune. Cu siguranţă că Dumnezeu călăuzeşte şi foloseşte oameni diferiţi în moduri diferite. Dacă punem mai mult în practică Filipeni 2: 3 – 4, vom da o notă de echilibru şi de autenticitate tuturor acestor lucruri.

Am scris aceste lucruri ca unul care mai are încă multe de învăţat în acest domeniu.

Capitolul 17

Revoluţia echilibrului

V-aţi întrebat vreodată care este adevărata dorinţă a liderilor organizaţiei Operation Mobilisation (OM) pentru cei care petrec cu noi numai un an sau doi? Uneori oamenii cred că tot ceea ce aşteptăm noi este sudoare, lacrimi, teancuri de tractate distribuite şi multe predici vestite. V-aţi lămuri mai bine asupra acestui lucru dacă aţi auzi câte ceva din cadrul conferinţei de 3 zile pentru coordonatori, deoarece în

fiecare an Domnul ne-a zdrobit pe noi, liderii organizaţiei, şi ne-a arătat multele noastre eşecuri. În realitate, ceea ce dorim cu ardoare pentru fiecare dintre voi este să aveţi echilibru spiritual.

Foarte adesea îi auzim pe unii din OM spunând cu privire la anumite chestiuni: „aşa se procedează în OM". Unii oameni sunt descrişi ca fiind „tipici OM". Dar ce înseamnă tipic OM? Aş vrea să observăm împreună nişte adevăruri care adesea sunt trecute cu vederea. Sper că în acest fel vom vedea ceea ce crede şi ceea ce vrea cu adevărat OM, astfel încât să începem să îndreptăm unele dintre aceste lucruri în vieţile noastre.

Ucenicizarea într-o lume seculară

Echilibrul spiritual ar trebui să fie ceva real pentru fiecare dintre noi. Dacă înţelegem principiile doar într-un mod superficial, atunci

vom descoperi că aceste principii nu vor rezista lumii seculare. Cred cu toată convingerea că ucenicizarea nu este doar pentru lucrătorii cu normă întreagă. Toţi credincioşii ar trebui să fie implicaţi în ucenicizare. Ucenicizarea nu este doar pentru oamenii care trăiesc într-o comunitate aşa cum suntem noi în echipele OM sau chiar pe vaporul Logos. Ucenicizarea este pentru oamenii de pretutindeni. Ucenicizarea nu este un set de reguli rigide. Principiile ucenicizării sunt mult mai flexibile şi mai adaptabile decât am îndrăzni să recunoaştem cei mai mulţi dintre noi. A duce la extremă un set de adevăruri biblice fără a-l păstra în echilibru cu un alt set de adevăruri îi poate face pe oameni să fie plini de frustrare. Frustrarea nu va duce niciodată la autenticitate spirituală. Îmi doresc foarte mult ca noi toţi să păstrăm în echilibru adevărul spiritual.

Grupuri în afara OM

Este bine să aveţi convingeri puternice, dar fiţi flexibili şi adaptabili. Aceste adevăruri sunt valabile pentru toţi creştinii echilibraţi, nu numai pentru cei din OM. Sunt mulţi oameni din afara organizaţiei OM care ştiu mult mai multe despre aceste principii decât ştim noi, cei din OM. Există pericolul să crezi că dacă eşti în OM, toate aceste lucruri te caracterizează când, de fapt, nu este aşa. Uneori,

oameni care nu au auzit niciodată învăţăturile organizaţiei OM le pun în practică şi răspund cu entuziasm atunci când le aud.

Ucenicul este flexibil şi adaptabil, cu toate că are convingeri puternice. Regula lui de bază este DRAGOSTEA. Atunci când dă peste o situaţie cu care nu este deloc de acord şi ar vrea să lupte, să dea din picioare, să strige şi să predice, dragostea îl împiedică să facă toate aceste lucruri. Dragostea ar trebui să-l facă să se gândească înainte să vorbească. Mulţi dintre noi suntem conştienţi că gura noastră o ia înaintea minţii, iar acest lucru ne dă multă bătaie de cap. Ucenicul adevărat este flexibil şi adaptabil, chiar dacă are convingeri puternice.

Uneori, predicile pe care le auzi produc convingeri puternice cu privire la nişte chestiuni minore. Dacă te alături unui alt grup, vei descoperi poate că acei oameni au convingeri diferite. Dacă nu eşti flexibil, adaptabil şi plin de dragoste, nu te vei putea integra cu uşurinţă într-un alt grup. Dacă o persoană simte că poate face parte numai dintr-un anumit grup, demonstrează că nu este echilibrată.

M-am gândit de mai multe ori că mi-ar plăcea să mă alătur celor din Armata Salvării. În anumite domenii, crezurile lor sunt foarte diferite de crezurile fundamentale ale OM. Totuşi, citind despre ei am ajuns să-mi doresc foarte mult să lucrez cu ei, în ciuda acelor aspecte asupra cărora nu am fi de acord.

Nu este deloc greşit să ai o convingere puternică atâta vreme cât recunoşti că trebuie să continui să înveţi. Fără flexibilitate şi adaptabilitate, convingerile tale îţi vor săpa o groapă. Acest lucru este adevărat mai ales în această lume seculară dificilă.

Ţeluri înalte

Să aveţi ţeluri înalte, dar în acelaşi timp să vă acceptaţi în totalitate aşa cum sunteţi. S-au rostit multe mesaje despre acceptarea de sine, cu toate că este posibil să se fi intitulat altfel. Şi totuşi, le uităm foarte repede sau poate că nu recepţionăm mesajul deşi l-am auzit de multe ori. Diavolul este specialist în a-i amăgi pe oameni. Suntem înclinaţi să-i judecăm pe alţii, să vedem greşelile altor oameni mai degrabă decât să le vedem pe ale noastre. Atunci când auzim predici bune, suntem înclinaţi să vedem slăbiciunile altora şi să credem că noi o ducem destul de bine, când, de fapt, acest lucru nu este adevărat.

În anumite domenii, OM are ţeluri mai înalte decât alte organizaţii creştine. Aceste ţeluri ne pot transforma în nişte nevrotici. Unii creştini devin nevrotici pentru că ţintesc spre nişte standarde

imposibil de atins. Creştinii au tendinţa de a ţinti şi de a îmbrăţişa nişte scopuri fantastice, care fie îi ucid, fie îi fac să sufere şi să se descurajeze, aşa încât ei se leapădă de credinţă.

Când avem scopuri înalte şi când ţintim sus, trebuie să ne acceptăm în totalitate aşa cum suntem. Trebuie să avem acea pace interioară, ştiind că

suntem acceptaţi de Iisus Cristos chiar şi atunci când ne târâm în mocirla propriilor noastre greşeli. Este un echilibru greu de găsit, iar riscul de a deveni nevrotici este foarte mare.

Trebuie să avem ţeluri înalte. Domnul Fred Jarvis a afirmat: „Cel mai mare păcat al creştinilor nu este eşecul, ci faptul că ţintesc prea jos". Ar trebui să ţintim cât de sus putem. Chiar şi atunci când eram pe vapor, problema era că ţinteam prea jos. Trebuie să ţintim sus, acceptându-ne în totalitate aşa cum suntem; apoi, atunci când facem o greşeală, nu ne vom lăsa copleşiţi de autocompătimire şi târâţi în mlaştina descurajării şi a disperării, ci vom păstra un echilibru spiritual veritabil.

Disciplina odihnei

Cel de-al treilea echilibru spiritual este să ai o disciplină serioasă, dar să te şi relaxezi şi să te odihneşti. Este important să le faci bine pe amândouă. Trebuie să existe ocazii când te avânţi în situaţii dificile, care-ţi consumă o mare cantitate de energie şi de disciplină, şi trebuie să existe situaţii în care să nu faci nimic, să te relaxezi şi să simţi că pluteşti deasupra lumii. Fără aceste două aparente extreme, nu vei reuşi în viaţă.

Unii dintre voi se vor întreba: „Oare nu ar trebui să fim nişte soldaţi tot timpul?" Ba da, dar chiar şi un soldat nu stă tot timpul cu degetul pe trăgaci. Un soldat adevărat este acea persoană care ştie cum să se relaxeze. Atunci când se relaxează, el îşi înnoieşte puterile pentru ca să poată merge la luptă şi pentru ca să dobândească mult mai mult într-o săptămână decât ar fi făcut-o într-o lună. Nu cu mult timp în urmă, Billy Graham a afirmat că, dacă şi-ar putea retrăi ultimii zece ani din viaţă, s-ar dedica complet luptei spirituale şi apoi s-ar retrage – concentrându-se asupra Cuvântului lui Dumnezeu, a rugăciunii şi a

odihnei. Unii cred că OM învaţă că nu ar trebui să ne luăm niciodată concediu şi să ne relaxăm nici măcar pentru un moment. Dar acest lucru nu este adevărat. Uneori trebuie să ne destindem puţin. Un violonist îşi strânge corzile de la vioară înainte de un concert, dar odată încheiat spectacolul, el slăbeşte strânsoarea, altfel corzile se vor rupe. Cu alte cuvinte, noi ar trebui să învăţăm să ne destindem, altfel ne vom distruge literalmente.

Pentru sănătatea noastră, cât şi pentru viaţa noastră spirituală, este important să învăţăm să ne relaxăm. Oamenii se relaxează în moduri diferite. Unii au nevoie să se rupă total de muncă pentru a se relaxa. Unii au nevoie de un concediu de-o săptămână, iar alţii au nevoie doar de câteva ore sau doar să-şi schimbe activitatea şi se simt deja relaxaţi. Atitudinea altor oameni faţă de munca lor îi ajută să lucreze într-un mod relaxat fără să se simtă atât de încordaţi ca alţii. Pentru că ştim aşa de puţine despre relaxare, mă veţi auzi predicând mai mult despre odihna credinţei, decât despre disciplină, deşi cred că amândouă sunt la fel de importante.

Concentrare fără frustrare în al patrulea rând, trebuie să fim preocupaţi ca lucrurile să meargă bine, dar fără să ajungem nevrotici. Studii recente sugerează faptul că cei care sunt cel mai predispuşi la nevroze sunt creştinii evanghelici cu o perspectivă protestantă drastică. Este benefic să te preocupe ca lucrurile să fie făcute aşa cum trebuie şi ca oamenii să trăiască drept, dar fără să devii nevrotic. Haideţi să avem pace în inimile noastre atunci când lucrurile merg prost. A avea un fel de neliniște, o constrângere psihologică ce nu vine de sus, ci din ego-ul nostru, înseamnă a suferi de nevroză. Nu ar trebui să ne temem de puţină nevroză. De fapt, cei mai mulţi dintre noi suferă de puţină nevroză. Psihologii moderni ne sugerează să abandonăm etica noastră protestantă, care ne învaţă că nu poţi să ai relaţii intime înainte de căsătorie, pentru că acest lucru ne-ar face nevrotici. Însă aşa cum a afirmat de curând un alt psihiatru: „Etica victoriană a produs o generaţie de nevrotici, iar etica libertină a secolului al XX-lea produce o generaţie de psihotici". Un psihotic este de zece ori mai rău decât un nevrotic. Noi nu ar trebui să fim niciuna, nici alta.

Este important să ne păstrăm camerele curate şi aranjate. Dacă cineva vede mizerie pe jos, ar trebui să o arunce la gunoi. Totuşi, pe un nevrotic

Îl deranjează chiar şi cel mai mic firicel de praf. El nu va putea trăi foarte uşor nicăieri, pentru că este prea preocupat să scape chiar şi de cele mai mici particule de praf. În final, se va consuma în interiorul lui şi se va muta tot timpul dintr-un loc în altul, fără să se poată ţine de nimic din cauza nevrozei sale. (Adesea, acest lucru este valabil şi în căsnicie.)

Mulţi perfecţionişti suferă de nevroză. Acest lucru este arătat clar în cartea *None of These Diseases [Niciuna dintre aceste boli].* Perfecţioniştii clachează sau îi fac pe alţii să clacheze.

Perfecţiune prin eşecuri

În al cincilea rând, scopul nostru este să ajungem la perfecţiune în timp ce învăţăm să facem faţă defectelor şi eşecurilor noastre. Scopul fiecărui creştin adevărat ar trebui să fie perfecţiunea, adică să trăiască în Duhul, să nu ofenseze pe nimeni, să iubească la maximum, să facă bine toate lucrurile şi să-L glorifice pe Dumnezeu prin toate acţiunile sale. Aceasta este perfecţiunea spirituală, iar noi ar trebui să ne facem un scop din ea.

Fiecare dintre noi va trebui să ajungă să accepte eşecurile, în special propriile eşecuri, greşeli şi defecte. Foarte adesea creştinii au nişte standarde atât de înalte pentru ei înşişi, încât, atunci când ratează ţinta, nu mai ştiu ce să facă. Devin atât de frustraţi, încât se complac în autocompătimire şi au nevoie de foarte mult timp pentru a o lua de la capăt. Se pocăiesc, cred că Dumnezeu i-a iertat, dar trăiesc de fapt într-un fel de purgatoriu, deoarece consideră că, dacă se vor pedepsi îndeajuns de mult din punct de vedere emoţional şi mental, vor putea reveni la nivelul de spiritualitate anterior.

Alţi creştini rămân frustraţi o zi întreagă pentru că nu au reuşit să aibă timpul lor devoţional de dimineaţă, înainte de orice altă activitate. Aceştia cred cu toată convingerea că diavolul se va năpusti asupra lor şi mai mult din această cauză. Biblia nici măcar nu menţionează despre timpul devoţional. Diavolul ne va ataca indiferent dacă am avut un timp devoţional sau nu. Haideţi să aspirăm la perfecţiune, dar să nu devenim nevrotici din această cauză.

Copii sau bărbaţi?

Cel de-al şaselea aspect implică biruirea imaturi taţii spirituale.

În lumea creştină şi în biserică există multă imaturitate spirituală. De asemenea, şi în cadrul organizaţiei OM găsim multă imaturitate spirituală. Iată câteva exemple în acest sens: „Dacă acest frate face asta, şi eu pot face la fel", „dacă el merge acolo, şi eu vreau să merg acolo", „dacă el are acel lucru, şi eu îl vreau". Unii ar spune că acest comportament este copilăresc, dar de fapt este imatur. Un creştin cu adevărat matur poate afirma: „Unii pot, eu nu". Timp de mai mulţi ani am crezut că Dumnezeu nu vrea să am ceas la mână, dar nu am predicat împotriva purtării unui ceas la mână. Acum am unul şi îmi este de mare folos, deşi multă vreme am putut trăi fără un ceas de mână, cu toate că mulţi mi-au sugerat să-mi iau unul.

Este uimitor cât de uşor ne lăsăm infectaţi de microbul „vreau şi eu", doar pentru că altcineva are lucrul respectiv, şi nu neapărat pentru că avem nevoie de el. În general, dacă avem nevoie realmente de ceva, îl putem obţine. Dar cât de des suntem atât de imaturi, încât, atunci când vedem că cineva are un anumit lucru, dintr-odată ne dăm seama că-l vrem şi noi. Acest comportament poate deveni atât de absurd, încât, atunci când cineva primeşte o gustare specială, devenim geloşi. Sau descoperim că o persoană despre care credem că este un ucenic foarte dedicat are un iPod pe care noi nu îl avem şi ne hotărâm că ar trebui să ne luăm şi noi unul la fel. Aceasta se numeşte „a ţine pasul cu alţii". Calea Domnului este revoluţionară, aşa cum ne este demonstrat acest lucru în viaţa lui Pavel. Pentru Pavel nu conta că unii puteau avea un anumit lucru şi el nu putea. Alţii aveau nevoie de ceva, el nu. Nu-ţi baza viaţa spirituală pe ceea ce vezi, chiar la cel mai dedicat creştin pe care-l cunoşti. Ci mai degrabă bazează-ţi viaţa spirituală pe Cuvântul lui Dumnezeu şi pe ceea ce îţi descoperă Domnul Iisus.

Realist sau legalist?

În cele din urmă, învaţă să faci deosebire între convingerea biblică şi cea personală. Este posibil să găseşti un verset biblic pentru a justifica

 aproape orice. Poţi apăra aproape orice cu versete din Biblie, dar aceasta numai dacă eşti dispus să scoţi versetele respective din contextul în care au fost scrise.

Anumite lucruri pe care le facem în OM nu sunt principii biblice.

Sunt principii pe care le-am acceptat ca unele care au cele mai puţine probleme. Întotdeauna vor exista probleme, iar noi trebuie să învăţăm să facem deosebire între principiile puternice, clare şi de neclintit şi principiile pe care trebuie să le folosim într-o împrejurare particulară. De exemplu, orarul meselor nu presupune niciun principiu biblic. Este doar o chestiune cu caracter practic.

O persoană matură din punct de vedere spiritual poate face diferenţa între ceea ce este biblic şi ceea ce este unic într-o situaţie particulară. Anumite aspecte sunt unice pentru OM şi nu se potrivesc în alte situaţii. Fără îndoială că sunt anumiţi bărbaţi care, după ce au plecat din OM, îşi scoală soţiile la 06: 30 dimineaţa, spunându-le: „Draga mea, trebuie să te scoli să faci mişcare, altfel nu eşti un ucenic adevărat". Când soţia se întoarce pe partea cealaltă şi spune: „Te rog, vreau să dorm", bietul om nu ştie ce să facă. Avem nevoie de ECHILIBRU SPIRITUAL.

Capitolul 18

Cuvinte de încurajare pentru cei care au slujit

Viaţa după slujire

Sunt în tren şi mă întorc acasă, la Londra, după o întâlnire la biserica din Bristol. Am strigat către Domnul, cerându-l să-mi dea cuvintele potrivite pentru acest articol, pentru că îmi doresc să-i pot ajuta şi încuraja pe aceia care au fost pe câmpul de misiune, iar acum sunt acasă sau se îndreaptă spre casă.

Reîntoarcerea acasă poate fi o adevărată provocare, poate chiar mai mare decât plecarea în misiune. Mi-au venit în minte şapte cuvinte biblice fascinante. Aş vrea să meditaţi la aceste cuvinte şi să le lăsaţi să vă reamintească despre câteva teme mari din Cuvântul lui Dumnezeu.

Integritate

Unul dintre cele mai importante cuvinte din limba engleză este „integritate". Presupune deschidere, onestitate, puritate şi autenticitate din partea noastră. Înseamnă că nu vom exagera atunci când le vom spune altora ce am făcut sau am văzut în misiune. Înseamnă că vom fi extrem de atenţi la păcatele pe care le comitem prin vorbire. Înseamnă că trebuie să fim absolut oneşti şi deschişi în ceea ce priveşte finanţele.

Disciplină

S-a dovedit de multe ori faptul că *harul fără disciplină duce la cădere.*

După o experienţă misionară dificilă, care cere multă muncă şi disciplină, este foarte uşor să lăsăm garda jos în acest domeniu. Departe de echipa şi de conducătorii noştri, va trebui să fim mult mai atenţi în a ne disciplina singuri. Încercând să facem aceasta, va fi foarte uşor să comunicăm greşit şi să nu păstrăm echilibrul în viaţa noastră. S-ar putea să ieşim la o întâlnire cu cineva care afirmă că este creştin, dar care totuşi doreşte relaţii intime la prima întâlnire sau cel puţin înainte de căsătorie. Unii oameni pleacă din misiune cu multe sentimente şi dorinţe sexuale înăbuşite, iar când se întorc acasă, într-un mediu mai relaxat şi dezordonat, coboară cu uşurinţă garda, sfârşind într-un dezastru total.

Unii îi resping foarte repede pe misionari şi nu vor să aibă niciun contact cu ei, considerându-i super-spirituali sau asceţi. Eforturile depuse pentru a demonstra contrariul nu dau întotdeauna roade, iar sentimentul că eşti respins poate apărea foarte repede. Satan va face tot ce va putea pentru a ne descuraja. Iar atunci când suntem descurajaţi, uşa către ispite este larg deschisă. În fiecare zi trebuie să ţinem sus scutul credinţei (Efeseni 6) sau să oprim săgeţile arzătoare ale descurajării.

Autenticitate

Am observat că unii oameni se întorc acasă după anumite programe de instruire şi după unele evenimente evanghelistice de peste vară având mai degrabă o concepţie fantezistă despre viaţa creştină. (Acest sentiment poate fi întâlnit şi în cadrul unor biserici sau poate fi dobândit în urma lecturării unor anumite tipuri de cărţi.) Trebuie să conştientizăm faptul că oricât de plini am fi de Duhul Sfânt, suntem totuşi încă foarte umani. Dacă suntem realişti, ştim că până şi cei mai buni dintre oameni – chiar şi cei mai dedicaţi creştini – pot să spună şi să facă, şi chiar vor spune şi vor face, nişte lucruri foarte greşite şi păcătoase.

Lucruri îngrozitoare li se întâmplă şi oamenilor buni. Ne place foarte mult cartea Psalmilor şi uneori citim şi Proverbele, dar tindem să uităm că aceste două cărţi extraordinare sunt precedate de cartea Iov.

Viziune

Trebuie să luptăm din răsputeri pentru a păstra viziunea pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Ar trebui ca, la rândul nostru, să-i trimitem pe alţi oameni în misiune, să-i mobilizăm pentru misiune – să fim misionari pentru misiuni – făcând tot ce ne stă în putinţă să transmitem mai departe, în realitate şi în umilinţă, ceea ce ne-a învăţat Dumnezeu pe noi cât am fost în misiune. Acest lucru nu va fi uşor; vom întâmpina multe piedici în calea noastră şi vom avea parte de multe descurajări.

Câteodată vom putea iubi, influenţa şi ajuta să ajungă misionar doar o singură persoană o dată. Încercaţi să vă folosiţi cu înţelepciune de orice resurse, cum ar fi cărţi, casete, CD-uri, care îi pot ajuta pe oameni să înţeleagă ce înseamnă cu adevărat misiunea.

Trebuie să păstrăm legătura cu cei care sunt plecaţi în misiune, în special cu cei pe care i-am ajutat să se întoarcă la Cristos. Încercaţi să vă ţineţi promisiunile. Dacă le-aţi promis oamenilor că vă veţi ruga pentru ei, atunci va trebui să vă rugaţi. Încercaţi să aveţi părtăşie, chiar şi prin telefon dacă este necesar, cu oameni care au aceleaşi gânduri ca şi voi. Ţineţi aprins, în inima voastră, acel foc al misiunii.

Har

V-aş încuraja să citiţi cartea lui Charles Swindoll, *The Grace Awakening [Trezirea prin har].* Această carte, împreună cu cea a lui Peter Jordan, *Re-Entry [Revenirea acasă],* v-ar putea ajuta foarte mult ca – prin puterea Duhului Sfânt – să faceţi faţă provocărilor şi dificultăţilor cu care vă veţi confrunta fără îndoială odată reîntorşi acasă. Aceste cărţi vă vor ajuta să fiţi îngăduitori atunci când oamenii vă vor pune întrebări ciudate sau, mai rău, când nu vă vor întreba nimic.

Această revoluţie a harului ne ajută să-i acceptăm şi să-i iertăm pe acei oameni care par a fi egoişti sau lipsiţi de viziune. Trebuie să învăţăm

să acceptăm că nu vom fi întotdeauna de acord unii cu alţii. Trebuie să învăţăm cum să ne păzim de cele mai subtile forme de mândrie, chiar şi de mândria de a fi misionar. De asemenea, ne va ajuta

să continuăm să ne iertăm pe noi înşine atunci când greşim sau când păcătuim. Harul ne va ţine în centrul căii sfinţeniei lui Dumnezeu. De asemenea, vă sfătuiesc să citiţi cartea lui Philip Yancey, *What's. Se Amazing About Grace [Tulburătoarele descoperiri ale harului].*

Iertare

I-ai iertat cu adevărat pe cei care te-au făcut să suferi pe câmpul de misiune? Dar pe tine însuţi te-ai iertat? Te-ai iertat pentru greşelile şi păcatele pe care le-ai comis? Dacă da, atunci eşti pe drumul cel bun, pentru că acum îi vei putea ierta pe cei care te vor răni odată întors acasă. Păzeşte-te de aşteptările nerealiste, în special de cele care au de-a face cu organizaţia ta misionară şi cu biserica ta locală.

Dacă ai fost întâmpinat la aeroport şi ţi s-a organizat o primire regească, atunci dă-l slavă Domnului. Dacă nu, laudă-L totuşi pe Domnul. Lasă ca sursa ta de bucurie şi de satisfacţie să fie Domnul însuşi. Lasă ca dragostea şi ajutorul oamenilor să fie doar un bonus – să fie cireaşă de pe tort.

Te rog să te păzeşti de aşteptări nerealiste, considerate adesea biblice. Trebuie să înveţi să-i iubeşti şi să-i accepţi pe oamenii din cultura ta la fel cum i-ai acceptat pe acei oameni de departe, în cultura lor. Cred că avem nevoie de o abordare contextualizată pentru întoarcerea acasă, la fel ca şi pentru plecarea în misiune. Trebuie să fim foarte mulţumitori faţă de cei care s-au rugat pentru noi şi care ne-au susţinut. Trebuie să-i preţuim pe cei care ne-au trimis în misiune şi să înţelegem că şi ei au o contribuţie egală cu a noastră în această măreaţă lucrare misionară.

Pro activ

Atunci când te afli sub presiune, este foarte uşor să reacţionezi. În general, reacţia are un caracter negativ – loviturile grele de la viaţă şi din partea oamenilor par să fie exact sub centură. Aceste lovituri nu sunt drepte. Să ne amintim 1 Corinteni 15: 58: *„De aceea, preaiubiţii mei fraţi, fiţi tari, neclintiţi, sporiţi totdeauna în lucrul Domnului, căci ştiţi că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică".*

Haideţi să mergem mai departe şi să încercăm să nu fim critici, nici să nu gândim negativ despre biserica noastră locală, mai ales dacă nu ne-a ajutat sau nu ne-a susţinut prea mult. Încercaţi, vă rog, să ascultaţi şi să înţelegeţi situaţia lor şi unele dintre problemele cu care s-au confruntat cât voi aţi fost plecaţi.

Amintiţi-vă de Filipeni 2: 3, care spune: *„... ci, în smerenie, fiecare*

să privească pe altul mai presus de el însuşi". Este uşor să vezi problemele din ţara natală, din oraşul şi biserica ta, dar în acelaşi timp poate fi o experienţă de natură să te intimideze. Avem nevoie de aceeaşi îndrăzneală pe care am avut-o când am coborât din avion şi am păşit pentru prima dată în Turcia, India sau oriunde altundeva.

Ar trebui să rămânem activi în rugăciune şi în evanghelizare, căutându-i pe acei oameni din ţările în care am lucrat, care sunt acum imigranţi sau studenţi în oraşul nostru. Trebuie să susţinem că orice loc este un câmp de misiune şi trebuie să păstrăm o viziune misionară.

Iată că trenul meu urmează să sosească în Londra, iar eu am scris acest capitol de mână, pe măsuţa din tren. Sper că secretara mea va putea descifra ce am scris eu. De asemenea, sper că şi voi aţi citit ce am scris.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Capitolul 19

Acum, că m-am întors acasă…

Câteva gânduri practice pentru misionarii care se află în concediu, precum şi pentru cei care se întorc acasă după o perioadă mai scurtă sau mai lungă de slujire.

Dragi fraţi şi surori.

Vă salut în Numele preţios şi puternic al lui Cristos.

Atunci când un individ sau o familie îşi poate lua o perioadă de concediu de la munca pe care o face pe câmpul de misiune, de obicei aceasta durează câteva luni sau chiar un an. Aceasta constituie o perioadă benefică de schimbare şi de odihnă, precum şi o oportunitate de a le sluji credincioşilor de acasă.

Ceea ce vreau să subliniez aici este că, atunci când te întorci acasă, Satan nu va renunţa la încercările lui viclene de a te distruge pe tine ca persoană şi lucrarea ta. În niciun caz nu te poţi aştepta ca, atâta vreme cât eşti acasă, să-ţi fie mai uşor decât atunci când erai pe câmpul de misiune sau când participai la campania de misiune din cursul verii. Cred că aici oamenii au făcut cele mai fatale greşeli. Una este să iei o pauză şi cu totul altceva este să laşi jos scutul credinţei, creând astfel drum liber pentru săgeţile arzătoare ale lui Satan.

Care sunt câteva dintre pericolele pe care le vei înfrunta odată întors acasăr

1. Imoralitate într-un mediu nou, mai ales dacă ţara ta face parte dintr-o societate caracterizată de promiscuitate (şi care societate nu este aşa?), vei putea întâmpina dintr-odată ispite mult mai puternice în acest domeniu. De obicei, când eşti acasă, nu te afli sub acelaşi fel de conducere ca şi în misiune, iar acest lucru poate duce la ispite mai mari. E posibil ca Satan să încerce să te facă să crezi că acasă ai putea face anumite lucruri despre care nimeni nu va afla. Deşi până la un punct acest lucru poate fi adevărat, noi suntem chemaţi să trăim pentru Cristos şi nu pentru oameni (Coloseni 3: 23). Nu cred să existe vreo perioadă anume în vieţile noastre când am putea-o lăsa mai moale cu disciplina de care avem nevoie pentru a face faţă unor astfel de săgeţi din partea Diavolului.

2. Tratament special în unele ţări, misionarii care se întorc acasă sunt trataţi aproape ca nişte eroi de război, iar acest lucru poate fi foarte periculos. Oamenii ne fac în mod constant cadouri, iar aceasta ne face să credem că am suferit aşa de mult. Prin comportamentul lor, vor să compenseze ceea ce se presupune că au sacrificat în acele „ţări îndepărtate". Misionarul care se întoarce acasă se trezeşte dintr-odată că ia în greutate şi, pe termen lung, acest lucru îi va dăuna sănătăţii. (De asemenea, luarea în greutate va fi în defavoarea mărturiei lui atunci când se va întoarce în misiune, mai ales dacă este vorba de o ţară din Lumea a treia.)

În alte situaţii, lucrurile pot sta exact invers: nimeni nu pare interesat de misionarul care revine acasă, nici de lucrarea lui. Dacă nu este atent, el poate ajunge să se autocompătimească şi să se simtă rănit.

Totuşi, mult mai gravă decât acest lucru este tendinţa subtilă de a-ţi compromite propriile convingeri în diferite feluri pentru a „te înţelege mai bine" cu credincioşii de acasă. Acesta este un domeniu în care trebuie să găsim echilibru spiritual. Trebuie să ştim cum să primim lucruri de la oameni şi să fim amabili. Cu toate că nu am un răspuns simplu, cred că este nevoie de discernământ în fiecare situaţie în parte şi cel puţin ar trebui să fim conştienţi de posibilele pericole care ar putea apărea.

În unele cazuri, unora le-a venit foarte greu să se reîntoarcă în misiune, mai ales dacă era vorba despre o ţară foarte călduroasă din

Lumea a treia. De fapt, unii trăiesc doar pentru perioada de concediu, aşteptând cu nerăbdare acele zile minunate petrecute acasă, unde pot profita de tot tratamentul special din partea oamenilor lui Dumnezeu.

3. **Generalizare**

Atunci când ne vizităm ţara natală pentru o scurtă perioadă de timp, ne putem forma o imagine incompletă despre viaţa de acolo. Adesea oamenii ne ajută şi, pentru că suntem susţinuţi financiar de către alţii sau de către biserica din care am plecat, de multe ori ne putem bucura de binecuvântările vieţii de acasă. Totuşi, foarte rar ne confruntăm cu problemele vieţii de zi cu zi la fel cum o fac cei care trăiesc în acea ţară ani de-a rândul. (Ai avea o cu totul altă părere dacă, atunci când te întorci acasă, ţi-ai lua o slujbă grea şi te-ai întreţine singur timp de un an de zile. Acest lucru ar fi foarte diferit şi de aşa-numitul „an sabatic", în care ai călători prin ţară, ai participa la câteva întâlniri, ai sta la alţii şi ţi s-ar împlini nevoile de bază.) Este foarte important ca atunci când eşti în ţara ta să nu generalizezi despre cum este viaţa acolo.

4. Efecte asupra copiilor

Se poate discuta la nesfârşit despre efectele pe care reîntoarcerea familiei în ţara natală le are asupra copiilor. În unele cazuri, scurta vacanţă petrecută acasă îi face pe copii să îndrăgească atât de mult ţara natală, încât să nu mai fie capabili să se integreze în ţara în care părinţii lucrau ca misionari. Uneori se pare că este necesar pentru copii să aibă o ţară anume cu care să se identifice. În cazul nostru, cel puţin doi dintre copiii noştri se identifică mult mai mult cu ţara în care lucrăm, şi anume Marea Britanie, decât cu Statele Unite ale Americii. Bineînţeles că situaţia noastră este

destul de diferită de cea a altor familii, care nu pot sta într-o ţară anume mai mult de câţiva ani.

Uneori, când se trece de la o cultură la alta, copilul poate fi dezorientat, mai ales atunci când este înscris la o şcoală doar pentru un an. (Nu sunt întru totul convins că este bine ca un copil să fie scos de la şcoala din ţara unde părinţii sunt misionari şi să fie înscris la o

şcoală din ţara natală pentru perioada în care părinţii sunt în concediu. Nu sunt complet împotriva acestui lucru, întrucât ştiu că uneori nu se poate face nimic altceva, mai ales atunci când părinţii sunt convinşi că au nevoie de un an de pauză înainte de a se reîntoarce în misiune.)

În ultimă instanţă, trebuie să ne lăsăm în mâna Domnului şi să credem că El va face, pentru noi şi pentru copiii noştri, ceea ce pare imposibil. Cel puţin ar trebui să analizăm atât avantajele, cât şi dezavantajele unei asemenea practici. Câteodată noi criticăm şcolile din ţara în care lucrăm. De fapt, sistemul educaţional din orice ţară are multe subtilităţi şi capcane de care diavolul se foloseşte în mod constant.

5. Amărăciune

Atunci când ne întoarcem într-o ţară bogată şi vedem modul în care trăiesc oamenii, este foarte uşor, aproape fără a conştientiza acest lucru, să devenim plini de amărăciune şi de resentimente. Se pare că pierdem din vedere faptul că toţi creştinii trebuie să înveţe cum să-şi pună în practică credinţa în cultura în care se află. Sunt sigur că Dumnezeu doreşte ca oamenii să abandoneze anumite aspecte ale culturii lor şi să devină mai asemănători cu Cristos, dar acest lucru necesită timp. Atunci când întâlnim creştini într-o anumită cultură, cea mai mare nevoie a noastră este să avem răbdare şi să fim un exemplu prin propria noastră viaţă.

Dumnezeu îi călăuzeşte pe oameni în moduri diferite. Nu trebuie să uităm niciodată acest lucru atunci când ne întoarcem în ţara natală. Când vedem starea anumitor biserici şi imensele sume de bani irosite în ţara noastră, este foarte uşor să avem o gândire negativă. Este foarte important să încercăm să gândim în mod pozitiv şi să observăm cum lucrează Dumnezeu în ciuda unor probleme şi a unor dificultăţi. Mesajul pe care îl adresăm oamenilor lui Dumnezeu ar trebui să aibă la bază mai degrabă o atitudine pozitivă, decât una negativă sau greşită.

6. „Fiul Omului nu a venit să i se slujească, ci…"

Facem o mare greşeală atunci când mergem acasă şi ne aşteptăm ca toţi să ne slujească sau să ne trateze ca pe nişte oameni deosebiţi. Oriunde ne-am afla ca şi credincioşi, nu trebuie să ne aşteptăm să fim slujiţi de alţii, ci noi să îi slujim pe ei. Vom fi slujiţi, dar trebuie să ne stabilim clar priorităţile şi să avem scopuri adecvate. Sunt oameni acasă care au suferit mai mult pentru Iisus Cristos şi în

lucrarea lui Dumnezeu decât am suferit noi în misiune.

Trebuie să avem o sensibilitate spirituală reală în fiecare situaţie, conştientizând faptul că suntem într-un război spiritual, fie acasă, fie peste hotare. Satan va ataca în mod constant. Iată de ce nici chiar o aşa-numită vacanţă sau un aşa-numit concediu nu poate fi niciodată un substitut pentru adevărata spiritualitate şi pentru umblarea zilnică cu Iisus – lepădându-ne de sine, luându-ne crucea şi urmându-L pe El. Dacă nu suntem atenţi, la finalul şederii noastre acasă vom fi într-o situaţie mult mai rea decât atunci când am plecat în misiune. Trebuie să ne gândim să le slujim altora, nu să aşteptăm şi să dorim în permanenţă ca alţii să ne slujească nouă.

7. Sentimente de vinovăţie

Cât de uşor este să ne simţim vinovaţi atunci când ne bucurăm de ceva şi când descoperim că viaţa este mult mai uşoară decât a fost în situaţia noastră anterioară! Aceasta este o tendinţă ascetică, ce poate fi foarte periculoasă. Trebuie să învăţăm foarte bine cum să ne bucurăm de ceva plăcut şi de clipele de relaxare. Pentru aceasta, trebuie să cerem ajutorul lui Dumnezeu prin rugăciune. De fapt, avem nevoie să învăţăm cum să ne bucurăm de lucrurile bune pe care ni le dă Domnul. Este o greşeală să credem că orice prosperitate vine de la diavolul, pentru că este clar că pe unii oameni Domnul îi face să prospere. Imaginaţi-vă ce se poate

132

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Acum, că m-am întors acasă…

133

Întâmpla în lucrarea împărăţiei lui Dumnezeu dacă El preia controlul în viaţa unei persoane prospere.

Nu există un răspuns uşor la problema luxului şi a confortului, iar aceasta va continua să fie o luptă permanentă până în cele mai mici detalii – inclusiv cât şi când să cheltuim. Odată ce încercăm să impunem nişte reguli legaliste în acest domeniu, nu facem altceva decât să ne expunem" unui pericol şi mai mare. Provocarea vieţii este să fim în stare să discernem, atât ca indivizi, cât şi ca adunare a credincioşilor, ce ar trebui să facem şi cum ar trebui să reacţionăm în fiecare situaţie în care ne pune Domnul.

8. Materialism

Acasă, putem cumpăra adesea lucruri pe care nu le putem

obţine sau care sunt mai ieftine decât în locul unde am fost în misiune. De asemenea, oamenii ne oferă tot felul de lucruri.

Foarte curând descoperim că ne întoarcem pe câmpul de misiune cu multe achiziţii de care nu avem nevoie şi care pot fi o piatră de poticnire pentru cei de lângă noi. Ne putem aştepta ca cei cu care lucrăm şi pe care îi ucenicizăm să-şi dorească să aibă lucrurile pe care le avem noi. Încă o dată afirm că este foarte greu să găsim echilibrul în acest domeniu. Trebuie să învăţăm cum să ne împotrivim tentaţiei de a cumpăra, rugându-ne pentru fiecare articol în parte, pe care îl vom lua cu noi în misiune. Credinţa noastră trebuie să devină practică în acest domeniu. Ceea ce credem şi predicăm trebuie să se vadă în viaţa noastră de zi cu zi.

9. Neglijarea rugăciunii şi a studiului

Dacă suntem în vacanţă sau în concediu, înseamnă oare aceasta că vom neglija rugăciunea şi Cuvântul lui Dumnezeu? Mă uimeşte faptul că, adesea, atunci când sunt în concediu, misionarii nu prea caută să se întâlnească pentru rugăciune cu oamenii lui Dumnezeu. Deşi susţin că duc dorul acestor întâlniri de părtăşie, nu prea au nicio iniţiativă pentru a se asigura că au parte de acest privilegiu.

Viaţa noastră creştină este testată cu adevărat atunci când suntem mai mult sau mai puţin pe cont propriu şi putem, până la un punct, să facem ceea ce dorim. Bineînţeles că este foarte benefic să fii scutit în totalitate de programul din misiune pentru o anumită perioadă de timp. Totuşi, acest lucru nu înseamnă că suntem scutiţi de marea responsabilitate de a trăi cu credincioşie înaintea lui Dumnezeu. Pentru mine, acest lucru înseamnă să am părtăşie în rugăciune cu oamenii lui Dumnezeu, precum şi să mă închin Lui şi să studiez Cuvântul Său în fiecare zi.

10. Când te întorci acasă de tot

Un prieten de-al meu, care a lucrat în OM şi care acum are o slujbă obişnuită, mi-a amintit de curând că cele mai multe dintre aceste principii se aplică oricărei persoane care se întoarce acasă, indiferent de durata şederii sale acolo. Este foarte adevărat că după o perioadă mai lungă pe câmpul de misiune sau după orice altă implicare asemănătoare de durată, reajustarea într-un mediu de lucru secular şi în rutina de zi cu zi a vieţii de acasă este grea. Această reajustare poate fi mai dificilă decât acomodarea iniţială pe câmpul de misiune, deoarece oamenii sunt mai flexibili şi nu ţin ca toate lucrurile să se facă

într-un anumit mod.

În încheiere, aş vrea să spun că sunt conştient că aceste însemnări nu sunt complete. Dar este un început. Scriu ca unul care încă învăţ şi sunt foarte conştient de propriile mele nevoi şi falimente în multe dintre aceste domenii.

Capitolul 20

Ce s-a întâmplat cu întâlnirile de rugăciune?

Samuel Chadwick, unul dintre marii oameni ai lui Dumnezeu din ultimii ani, spunea că scopul principal al lui Satan este să ne distrugă viaţa de rugăciune. Lui Satan nu îi este frică de studiul biblic fără rugăciune, de slujirea fără rugăciune sau de religia din care lipseşte rugăciunea. Satan începe să tremure atunci când noi ne rugăm. Dacă Chadwick a avut dreptate (şi mulţi alţi oameni mari ai lui Dumnezeu au făcut afirmaţii asemănătoare), atunci noi ne confruntăm cu o problemă. Dacă există vreun domeniu al vieţii bisericeşti în care avem probleme, atunci acesta este fără îndoială întâlnirea de rugăciune. De fapt, din cauza a tot felul de scopuri practice, tot mai multe biserici nu mai au deloc întâlniri de rugăciune.

Nu ducem lipsă de cărţi care să trateze acest subiect al rugăciunii, iar cei mai mulţi pastori predică din când în când despre aceasta. Dar dacă există vreo doctrină despre care doar vorbim în bisericile noastre, atunci aceasta este doctrina rugăciunii. Am slujit în mii de biserici din Europa, din America de Nord şi din întreaga lume şi mereu am fost surprins cât de neglijată este rugăciunea adevărată, profundă, comunitară. Bineînţeles că există câteva excepţii deosebite, dar ele sunt puţine la număr. Mă întreb dacă un mesaj în plus despre acest subiect va produce vreo schimbare.

A sosit momentul să ne rugăm. Haideţi să reintroducem întâlnirea de rugăciune în viaţa bisericii noastre.

Într-o oarecare măsură, am fost motivat să scriu acest articol după ce am petrecut un sfârşit de săptămână slujind într-o biserică ce renunţase la întâlnirea de rugăciune de la mijlocul săptămânii, în principal din cauza lipsei de interes şi a frecvenţei reduse. Duhul Sfânt a lucrat în acel sfârşit de săptămână, iar la slujba de duminică seara,

pastorul a anunţat că vor reîncepe întâlnirile de rugăciune de miercuri seara. Mai târziu am aflat că în prima săptămână au participat în jur de cincizeci de persoane şi că au petrecut un timp binecuvântat în rugăciune. Faptul că unele biserici au nişte întâlniri de rugăciune bune şi pline de viaţă şi de putere în aceste vremuri în care primează activismul, iubirea distracţiei şi petrecerea timpului la televizor este o dovadă în plus că şi biserica din care faci tu parte poate experimenta acest lucru. Dar este nevoie de acţiune, de disciplină şi de perseverenţă, îmbinate cu multă dragoste, răbdare şi autenticitate spirituală.

Unii credincioşi îmi spun că au încetat să mai meargă la întâlniri de rugăciune lipsite de viaţă şi prost organizate, în timp ce alţii continuă să meargă doar pentru că se simt datori să o facă sau pentru că se simt vinovaţi dacă stau acasă. Oare nu ar trebui să fim atraşi în prezenţa Dumnezeului cel Viu, având nişte motivaţii mai bune decât acestea? De ce suntem atraşi doar de vorbitori talentaţi şi de programe speciale, în loc să fim atraşi spre Domnul însuşi? Ce autoritate are Domnul Iisus în bisericile noastre de astăzi? Ce autoritate are El în viaţa ta şi în viaţa mea dacă nu facem din întâlnirile regulate de rugăciune cu oamenii lui Dumnezeu o prioritate majoră.

Nevoia de schimbare

Este nevoie de o revoluţie spirituală şi practică pentru ca lucrurile să se schimbe. Avem nevoie să îmbinăm o schimbare practică cu o dedicare profundă. Pastorii petrec multe ore pentru a pregăti o predică, dar oare cât de mult timp pun deoparte pentru a pregăti o întâlnire de rugăciune?

Tot legat de acest aspect, s-a făcut un mare compromis atunci când s-a schimbat întâlnirea de rugăciune cu o slujbă la mijlocul săptămânii sau cu „rugăciune şi studiu biblic", care presupune numai zece sau douăzeci de minute de rugăciune de mijlocire după studiul biblic şi după exprimarea unor cereri de rugăciune. Probabil că unii consideră că acest lucru este mai bun decât nimic, dar mulţi decid că „nimic" este mai bine şi prin urmare aleg să nu participe deloc.

Unele biserici vii, cu care ţin legătura, au rugăciunea şi studiul biblic în cadrul a două întâlniri separate, pentru ca să aibă suficient timp pentru amândouă. Altele ţin rugăciunea şi studiul biblic împreună, dar fac întâlnirea suficient de lungă pentru ca să includă cel puţin o oră de rugăciune. Alte biserici organizează întâlnirile de

rugăciune în case, ceea ce este bine, deşi există adesea tendinţa ca, în astfel de situaţii, să fie mai multă părtăşie, decât rugăciune. Iar atunci când aceste grupuri se roagă, se pare că le lipseşte de multe ori autenticitatea în domeniul rugăciunii de mijlocire.

Aceste programe nu ar trebui să ia locul unei întâlniri săptămânale de rugăciune la biserică, la care să participe o mare parte a membrilor congregaţiei. Ar trebui să urmăm exemplul din Fapte **1: 14:** *„Toţi aceştia stăruiau cu un cuget în rugăciune…"*

Cred că lipsa şi neglijarea unor asemenea întâlniri sunt una dintre cele mai mari greşeli pe care le fac bisericile care cred în Scripturi, iar această înşelăciune a lui Satan reprezintă un duşman mult mai mare decât teologia liberală sau decât sectele. De fapt, dacă studiem 2 Corinteni 10: 4 – 7, vom vedea că rugăciunea este principalul mijloc prin care ne putem împotrivi duşmanului, indiferent prin ce fel de metode ne-ar ataca.

Se pare că suntem orbi şi că nu vedem natura războiului spiritual. Credem că, atâta timp cât scaunele sunt pline în timpul studiului biblic, iar biserica este plină de oameni duminica dimineaţa, totul merge bine. Ar putea fi oare adevărat că, dacă Duhul Sfânt ne-ar părăsi, ar fi făcute foarte puţine schimbări? Oare ar continua totul ca de obicei?

Ar trebui să fim dispuşi să facem aproape orice pentru a nu ajunge într-o asemenea stare de moarte. Se pare că este deja prea târziu pentru unele biserici în care schizofrenia spirituală a ajuns la un nivel foarte ridicat. Acest lucru se va schimba numai printr-o pocăinţă radicală şi adânc înrădăcinată. Cu siguranţă că întâlnirile de rugăciune, precum şi propria noastră viaţă de rugăciune trebuie să aibă o importanţă vitală dacă vrem ca ceva real şi de durată să aibă loc în punctul central al vieţii bisericii. Haideţi să-l dăm lui Cristos locul care I se cuvine, acela de a fi Domnul vieţii noastre şi al programelor bisericilor noastre.

Conducătorii bisericilor trebuie să acţioneze

Responsabilitatea pentru acţiune le revine pastorilor şi conducătorilor bisericii, dar este nevoie şi de participarea fiecărui

membru al bisericii. Este absolut vital ca liderii bisericii să se întâlnească pentru a discuta şi pentru a se ruga pentru acţiuni specifice şi ar trebui ca ei să facă din întâlnirea de rugăciune un eveniment principal în biserica lor. Pastorii trebuie să înţeleagă importanţa predicării şi expunerii hotărâte a bazelor biblice ale rugăciunii. De asemenea, trebuie să atragă atenţia asupra câtorva aspecte care trebuie evitate în cadrul unei întâlniri de rugăciune: să te rogi prea lung odată, să le predici altora atunci când te rogi, să te rogi doar pentru nevoile bisericii din care faci parte, să nu schimbi nimic de la o săptămână la alta, să-i judeci şi să-i desconsideri pe cei care se roagă într-un mod diferit sau pe cei care nu au cunoştinţe teologice temeinice şi să nu crezi cu adevărat sau să nu aştepţi să primeşti vreun răspuns.

În momentul de faţă există numeroase cărţi foarte bune despre rugăciune, care ar trebui să le fie distribuite membrilor bisericii împreună cu alte cărţi cu caracter informativ, precum *Operation World [Operaţiunea mondială].*

Conducătorii bisericii ar trebui să-L caute pe Dumnezeu şi să se pregătească foarte serios, astfel încât fiecare întâlnire de rugăciune să fie planificată cu grijă şi folosită la maximum.

Caracterul practic al întâlnirii de rugăciune

Cât priveşte întâlnirea de rugăciune în sine, cum am putea oare ieşi din rutina care deseori face ca aceasta să fie cea mai plictisitoare şi cea mai nepopulară întâlnire din săptămână? Aş vrea să vă împărtăşesc câteva lucruri pe care le-am folosit în mod eficient în lucrarea noastră timp de mai bine de douăzeci de ani. Ne-am dat seama că este foarte important să variem structura întâlnirii, deoarece cu cât ne obişnuim mai mult cu rutina, cu atât mai puţin folositoare devine întâlnirea de rugăciune pentru noi. Putem varia lucrurile, astfel încât uneori să începem cu închinare, rugăciune de mijlocire şi mulţumire, alteori, cu o scurtă provocare la rugăciune. Dacă se dă învăţătură din Cuvânt, mesajul ar trebui să fie scurt şi totuşi plin de putere. De asemenea, oamenii ar putea împărtăşi răspunsuri specifice la rugăciuni.

Rugăciunea trebuie să implice deopotrivă mintea şi inima, deoarece perioade lungi de timp, care nu solicită implicare personală, îi permit minţii să hoinărească. Prin urmare, este benefic ca participanţii să se împartă în grupuri mici, astfel încât fiecare persoană

să aibă ocazia să participe. De exemplu, fiecărui grup i s-ar putea vorbi despre o anumită nevoie şi să i se ceară să se concentreze în rugăciune asupra acelui subiect.

Noi folosim filmuleţe, clipuri video şi DVD-uri ori de câte ori este posibil şi nimerit. Multe organizaţii misionare au produs nişte materiale foarte eficiente, care sunt un bun stimul pentru rugăciune. Atunci când vizionaţi un anumit material, aţi putea opri difuzarea lui la jumătate pentru a avea un timp de rugăciune.

Atunci când sunt prezentate cererile de rugăciune, este bine ca ele să fie făcute cunoscute pe scurt. Detaliile lungi nu numai că omoară spiritul întâlnirii, dar cel mai adesea, după expuneri prea lungi rămâne foarte puţin timp pentru rugăciune. Motivele de rugăciune şi de laudă ar putea fi scrise dinainte pe nişte foi de hârtie şi date oamenilor pe măsură ce aceştia sosesc la întâlnire sau ar putea fi scrise pe o tablă. Un ajutor foarte bun în acest sens este un video-proiector, mai ales că se po: arăta şi hărţi ale diferitelor ţări pentru care ne rugăm.

140

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Deleagă dinainte anumite persoane care să aibă o scurtă prezentare a unei ţări. Prezentarea ar putea include, de exemplu, statistici, numărul populaţiei din regiune, religia, ceva despre lucrarea misionară, care se face acolo (aceste lucruri şi multe altele pot fi obţinute din cartea *Operation World [Operaţiunea mondială])*, precum şi alte informaţii actuale despre diferite situaţii din acea ţară. Dacă biserica are câţiva misionari, atunci ascultaţi casete care conţin informaţii la zi despre situaţia lor curentă. De asemenea, poate ar fi o idee bună ca pastorii să-i încurajeze pe oameni să „adopte" o familie de misionari, să-i scrie în mod regulat, iar apoi, din când în când, să prezinte pe scurt nevoile acelei familii la întâlnirea de rugăciune. Ar fi încurajator atât pentru membrii bisericii, cât şi pentru misionari dacă aceştia din urmă ar putea fi vizitaţi pe câmpul de misiune din când în când.

Îndeamnă diferite persoane să se roage. Ajută-i să se simtă în largul lor când vine vorba de gramatică, conţinut teologic sau durata rugăciunii, încurajează-i în special pe cei care nu se roagă prea des sau chiar deloc, dar ai grijă să nu jenezi pe nimeni. Trebuie să existe un echilibru între lucrarea spontană a Duhului Sfânt şi ajutorul fiecărei persoane în parte pentru a face ca întâlnirea de rugăciune să fie ceea

ce ar trebui să fie. Fii răbdător şi respinge descurajarea – oamenii nu vor învăţa autenticitatea în rugăciune peste noapte. Pentru a-i încuraja pe oameni să-şi dezvolte o viziune globală, este bine să foloseşti o hartă a lumii şi alte obiecte ajutătoare (precum setul de cartonaşe de rugăciune disponibil de la adresa Georgeverwer.om.org).

Capitolul 21

Cum să conduci întâlnirile de rugăciune

Studiile avansate, cercetările şi folosirea computerelor (oricât de folositoare ar fi ele în „misiologie") nu pot fi niciodată un înlocuitor pentru rugăciunea fierbinte a oamenilor lui Dumnezeu. Sute de versete din Biblie şi o mulţime de cărţi bune confirmă faptul că Dumnezeu preţuieşte rugăciunile poporului Său. Chemarea Sa actuală pentru noi include chemarea la rugăciune semnificativă, atât în mod particular, cât şi în mod comunitar. Lipsa rugăciunii comunitare autentice, consecvente şi inteligente pentru lumea neevanghelizată – chiar şi în cadrul multor biserici evanghelice, care cred Scripturile – ar trebui să fie un motiv serios de îngrijorare pentru toţi cei care îl iubesc pe Cristos şi care doresc ca Evanghelia Sa să ajungă la toate naţiunile.

Mulţi creştini vor să se roage în mod eficient pentru lucrarea misionară, dar nu sunt siguri cum să înceapă. Alţii consideră că întâlnirile de rugăciune din bisericile lor sunt neatractive, plictisitoare şi lipsite de viaţă. Nici chiar în cadrul acelor grupuri unde există un interes viu pentru rugăciune şi laudă nu se pune foarte mult accent pe mijlocire, mai ales pe rugăciunea de mijlocire pentru misiunea mondială.

Versete biblice precum cele din Matei 9: 36 – 38 arată foarte clar că rugăciunea joacă un rol absolut vital în îndeplinirea sarcinii de a evangheliza lumea:

„Când a văzut gloatele, 1 s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite şi risipite ca nişte oi care n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor

Săi: «Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii! Rugaţi, dar, pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui.»".

Aşezarea fundaţiei

Dar ce se poate face? A exprima faptele – chiar şi a crede în ele –

nu este suficient. Trebuie să existe acţiune! Pastorii şi conducătorii bisericii ar trebui să acţioneze, iar fiecare membru ar trebui să coopereze. Iată mai jos câteva sugestii de bază, care, de-a lungul anilor, s-au dovedit a fi eficiente:

1. Este absolut vital ca liderii bisericii să se întâlnească pentru a discuta şi pentru a se ruga pentru acţiuni specifice şi ar trebui ca ei să facă din întâlnirea de rugăciune un eveniment principal în biserica lor.

2. Trebuie să se predice şi să se înveţe cu dragoste şi cu fermitate despre bazele biblice ale rugăciunii.

3. Ar trebui ca membrilor bisericii să le fie distribuite multe cărţi bune despre rugăciune împreună cu alte cărţi cu caracter informativ, cum ar fi *Operation World [Operaţiunea mondială].*

4. Conducătorii bisericii ar trebui să-L caute pe Dumnezeu şi să se pregătească foarte serios, astfel încât fiecare întâlnire de rugăciune să fie planificată cu grijă.

5. Lucrarea misionară ar putea fi mult mai reală şi mai personală pentru fiecare creştin în parte dacă liderii bisericii ar face următoarele lucruri:

— Ar încuraja fiecare persoana în parte să corespondeze cu misionari.

— Ar îndemna familiile să „adopte" o familie de misionari şi să prezinte pe scurt, din când în când, nevoile acelei familii în cadrul întâlnirilor de rugăciune.

— Ar aranja ca misionarii care vin în vizită să stea în casele membrilor bisericii.

— Ar invita, cât de des posibil, misionari care să împărtăşească din lucrarea lor în cadrul întâlnirilor de rugăciune, după care ar organiza un timp de părtăşie.

— I-ar încuraja pe membrii bisericii să viziteze baze misionare şi câmpuri de misiune ori de câte ori ar avea această posibilitate.

Sugestii specifice

Revenind la întâlnirea de rugăciune propriu-zisă, cum am putea oare ieşi din rutina care deseori face ca aceasta să fie cea mai plictisitoare şi cea mai nepopulară întâlnire din săptămână? Aş vrea să vă împărtăşesc câteva lucruri pe care le-am folosit în mod eficient în lucrarea noastră timp de mai bine de treizeci de ani:

1. Variaţi structura întâlnirii. Acest lucru este foarte important, deoarece cu cât ne obişnuim mai mult cu rutina, cu atât mai puţin

folositoare devine întâlnirea de rugăciune pentru noi. Puteţi varia lucrurile, astfel încât uneori să începeţi cu închinare, rugăciune de mijlocire şi mulţumire, alteori, cu o scurtă provocare la rugăciune, cu oameni care să împărtăşească răspunsuri specifice la rugăciuni sau cu materiale audio-vizuale.

2. Evitaţi perioadele lungi de continuitate. Rugăciunea trebuie să implice mintea. Rugăciunile lungi, care nu solicită implicare personală, îi permit minţii să hoinărească. De aceea, este bine ca întâlnirea de rugăciune să fie împărţită în segmente mai scurte. Iată mai jos câteva moduri în care aţi putea face acest lucru (aceste sugestii se regăsesc şi în capitolul anterior):

— După un timpeomunde rugăciune, formaţigruparimici, astfel încât fiecare persoană să aibă ocazia să participe. De exemplu, fiecărui grup i s-ar putea vorbi despre o anumită zonă a lumii şi să i se ceară să se concentreze în rugăciune asupra acelei zone.

144 Prin Har, până la marginile pământului – George Verwer

— Folosiţi materiale video, CD-uri sau DVD-uri. Multe organizaţii misionare au produs nişte materiale foarte eficiente, care sunt un bun stimul pentru rugăciune.

— Prezentaţi cererile de rugăciune, dar faceţi-o pe scurt. Detaliile lungi nu numai că omoară spiritul întâlnirii, dar cel mai adesea, după expuneri prea lungi rămâne foarte puţin timp pentru rugăciune. Motivele de rugăciune ar putea fi scrise dinainte pe nişte foi de hârtie şi date oamenilor pe măsură ce aceştia sosesc la întâlnire. Sau ar putea fi prezentate cu ajutorul unui retroproiector sau a unui program Power Point, folosind hărţi ale diferitelor ţări.

— Împărtăşiţi Cuvântul pe scurt, dar cu putere.

— Citiţi paragrafe semnificative din biografiile misionarilor sau din cărţi care vorbesc despre rugăciune.

— Delegaţi anumite persoane care să aibă o scurtă prezentare despre o lucrare misionară specifică. Prezentarea ar putea include statistici (numărul populaţiei din regiune, religia, etc. – informaţii care pot fi uşor obţinute din cartea *Operation World [Operaţiunea mondială]),* ceva despre lucrarea misionară, care se face acolo, precum şi alte informaţii actuale despre diferite situaţii din acea ţară.

— Ascultaţi mesaje scurte ale unor misionari care sunt în misiune.

— Atunci când prezentaţi un material audio-vizual, ar fi bine să

vă opriţi după un timp şi să aveţi un moment de rugăciune, în loc să aveţi o prezentare lungă şi fără întrerupere.

— Nu omiteţi lucrarea muzicală. O muzică bună este un ajutor în închinare şi vă va ajuta să daţi tonul pentru întreaga întâlnire. În timpul unei întâlniri lungi de rugăciune, este bine să vă opriţi din mijlocire pentru a vă „reîncărca bateriile", ca să spunem aşa, prin laudă, închinare şi mulţumire.

Cum să conduci întâlnirile de rugăciune

145

Frecvenţă şi locaţie

Unde şi cât de des ar trebui să se întâlnească oamenii pentru rugăciune? Pe lângă întâlnirea săptămânală de rugăciune la biserică, sfatul meu este ca, din când în când, rugăciunea să se ţină în casele oamenilor. Acest lucru ne deschide uşi pentru lucrare şi ne ajută să evităm capcana de a izola rugăciunea pentru misiune de părtăşie şi de creşterea spirituală obişnuită.

Dumnezeu lucrează prin aceste întâlniri din casele oamenilor peste tot în lume. Trebuie să ne folosim cumva de acest concept. Dar cât de trist este să vezi că multe grupuri de case nu manifestă un interes real pentru rugăciunea pentru lucrarea misionară.

De asemenea, cred că ar trebui să existe întâlniri spontane de rugăciune dimineaţa devreme, întâlniri de rugăciune la prânz şi zile speciale puse deoparte pentru rugăciune. În cadrul lucrării noastre am avut timp de mai bine de cincizeci de ani întâlniri regulate de rugăciune prelungită, care adesea ţineau până târziu noaptea. Cred că acesta este unul dintre factorii importanţi, care au contribuit la victoriile pe care le-am văzut peste tot în lume, atât cu vapoarele noastre, cât şi cu echipele de pe uscat. Pe parcursul acestui timp de rugăciune mai îndelungat, oamenii trebuie să se simtă liberi să plece oricând doresc. Trebuie să ştie că nu sunt la un maraton spiritual. Totuşi, cu cât au mai multe informaţii despre nevoile existente în această lume, cu atât sunt mai responsabili să se roage ca aceste nevoi să fie împlinite.

Ţineţi minte că suntem într-un război spiritual. Rugăciunea este una dintre principalele noastre arme, iar credinţa este strâns legată de rugăciune. Să nu ne aşteptăm că va fi uşor. Satan va contraataca orice efort de a face ca rugăciunea să fie eficace. Trebuie să evităm orice formă de descurajare şi să mergem mai departe, oricât ne-ar costa.

Douăzeci la sută din populaţia lumii nu a auzit niciodată şi nici nu a citit vreodată Evanghelia, iar ceea ce facem noi prin rugăciune, în suveranitatea şi prin mila lui Dumnezeu, va fi un factor decisiv dacă aceşti oameni vor auzi sau nu despre El. Haideţi să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dea idei şi

146

Prin Har, până la marginile pământului – George Verwer iniţiative noi pentru a fi creativi în îndeplinirea acestei sarcini pe care ne-a încredinţat-o. Şi haideţi să fim disciplinaţi în a ne face partea.

Capitolul 22

Confesiune sau confesionalism?

Datorită faptului că am slujit peste tot în lume în ultimii cincizeci de ani, oamenii m-au întrebat în repetate rânduri şi mi-au scris despre ceea ce vreau să vă împărtăşesc în următoarele rânduri. Acest subiect a produs mai multe răni, mai multă dezbinare şi mai multă descurajare decât vom putea şti vreodată. Vă rog să vă luaţi timp să citiţi ceea ce scriu în acest capitol şi să le împărtăşiţi mai departe şi altora despre aceste lucruri.

În această lucrare de mobilizare ne confruntăm cu multe obstacole şi complexităţi. Unul dintre cele mai dificile obstacole este confesionalismul, care este de obicei îmbinat cu înşelăciune şi mândrie.

Eu sunt proconfesiuni (nu pentru toate dintre ele), dar anti-confesionalism. Prin aceasta vreau să spun că sunt împotriva atitudinii care te face să crezi că biserica ta este singura biserică adevărată sau că, cel puţin, este mai bună decât toate celelalte. Celor care afirmă acest lucru le lipseşte autenticitatea şi umilinţa, mai ales acum când, în lume, există peste 27.000 de confesiuni. O biserică afirmă în mod public că toate celelalte biserici sunt greşite şi că singura cale este cea în care cred şi pe care o vestesc ei. Bineînţeles că acest lucru devine sectar şi manipulator, în asemenea biserici există credincioşi adevăraţi, de aceea noi trebuie să le arătăm iubire şi răbdare, pentru că aceasta este tot ceea ce ştiu ei.

148

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Şi mai trist este faptul că multe confesiuni nu cred că Dumnezeu lucrează prea mult în afara grupului sau a bisericii lor locale. Fiindcă veni vorba, unele dintre bisericile mai puternice nu vor să facă parte

dintr-o confesiune, pentru că sunt foarte critice la adresa altor confesiuni. Un anumit grup a scris de curând în revista cultului lor două articole împotriva a ceea ce ei numesc organizaţii para-bisericeşti, făcând tot felul de afirmaţii false. Acest lucru este foarte trist, pentru că au biserici bune şi foarte mulţi creştini minunaţi. Consider că aceste articole (care nu sunt ceva nou) produc multă diviziune şi multe răni. Am observat acest lucru peste tot în lume în ultimii cincizeci de ani.

Fără să-şi dea seama, aceşti oameni reduc la un rang inferior, sau poate chiar mai rău:

1. toate organizaţiile misionare
2. majoritatea programelor creştine de radio şi televiziune
3. majoritatea taberelor şi lucrărilor creştine pentru tineri
4. industria creştină de filme şi cele mai multe programe de învăţătură şi de evanghelizare prin internet
5. majoritatea organizaţiilor care răspândesc literatură creştină şi Biblii
6. aproape toate librăriile creştine
7. majoritatea conferinţelor/convenţiilor creştine, ca cea de la Keswick
8. majoritatea organizaţiilor creştine de ajutorare şi de dezvoltare
9. toate reţelele internaţionale precum Alianţa Evanghelică Mondială sau Mişcarea de la Lausanne
10. toate organizaţiile care trimit misionari piloţi în zone greu accesibile
11. toate organizaţiile care fac o lucrare misionară, călătorind cu vaporul
12. majoritatea organizaţiilor evanghelistice, precum cele ale lui Billy Graham şi Luis Palau
13. mişcările şi organizaţiile studenţeşti, precum Alege-Viaţa sau Navigatorii

14. organizaţiile care slujesc prin artă şi muzică creştină
15. majoritatea institutelor, a seminariilor şi a altor instituţii creştine
16. majoritatea centrelor de reabilitare pentru dependenţii de

droguri şi de alcool

17. multe eforturi evanghelistice, precum cursul Alfa iar lista poate continua…

Este aproape imposibil să susţii în mod cinstit o astfel de poziţie, pentru că ea respinge foarte mult din ceea ce a făcut Dumnezeu în aceşti 2000 de ani şi din ceea ce face El chiar acum. Cunosc cazuri în care nişte tineri au simţit că Dumnezeu îi cheamă să se alăture unui eveniment misionar de peste vară, iar liderii bisericilor lor locale le-au spus că nu este posibil ca acest lucru să vină de la Dumnezeu. Vă puteţi imagina confuzia şi descurajarea care survin în urma unui astfel de comportament? Ca şi creştini care credem Scripturile, noi suntem o minoritate şi mergem pe calea cea strâmtă. De ce se bucură unii să o facă şi mai strâmtă?

Vestea bună este că un număr tot mai mare de biserici şi de confesiuni întregi cred că majoritatea organizaţiilor biblice creştine, „aşa-numite" para-bisericeşti, sunt o parte vitală din ceea ce fac astăzi în lume Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Există numai o singură biserică, iar toţi credincioşii adevăraţi sunt parte a acelei biserici.

Zidurile au căzut atunci când aceia dintre noi care făceau parte din astfel de grupuri s-au pocăit de faptul că nu preţuiau suficient de mult bisericile locale şi confesiunile. Eu am făcut odată acest lucru în mod public în faţa a 500 de conducători ai unor misiuni şi confesiuni din întreaga lume. Unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să ni le amintim este că multe organizaţii misionare sunt responsabile pentru plantarea a mii de biserici locale şi chiar a unor confesiuni întregi, aşa cum SIM (Slujind în Misiune) a dat naştere unei întregi confesiuni pline de dinamism în Nigeria. Am putea da multe alte exemple de genul acesta.

150

Prin bar, până la marginile pământului – George Verwer

Am primit multe scrisori minunate de la oameni care şi-au cerut iertare pentru atitudinea pe care au avut-o faţă de grupurile „para-bisericeşti" şi care şi-au schimbat punctul de vedere. Ca unii care îi mobilizăm pe alţii, haideţi să ne implicăm în a dărâma aceste bariere şi în a ne ruga pentru mai mulţi lucrători care să fie trimişi în seceriş. Să ne rugăm pentru mai mulţi lucrători care să ia parte la seceriş. Fie ca toţi aceia dintre noi care îl cunosc pe Iisus şi care se îndreaptă spre

cer, să-şi dea seama că avem nevoie unii de alţii.

Am scris aceste lucruri în speranţa că ele vor produce mai multă umilinţă, mai multă autenticitate şi o mai mare unitate în a duce Evanghelia la toţi oamenii.

Capitolul 23

Acceptarea realităţii în încercarea de a evangheliza lumea, ne confruntăm peste tot cu nevoia de a avea mai mulţi lucrători. Nu avem deloc nevoie de mai multe uşi deschise. De fapt, suntem binecuvântaţi cu multe uşi deschise în aşa de multe naţiuni şi în aşa de multe grupuri etnice. Dar nimic nu este simplu, iar noi n-ar trebui să fim dispuşi să facem niciodată un compromis. Iată mai jos câteva gânduri care vin din inimă, ca urmare a ceea ce am văzut şi am citit în aceşti ultimi cincizeci de ani. Versetul din Luca 14: 28 ne învaţă să fim realişti şi să analizăm bine preţul pe care trebuie să-l plătim.

Trebuie să fim realişti cu privire la complexitatea lucrurilor şi la obstacolele pe care le întâmpinăm. Trebuie să rezistăm tentaţiei de a spune poveşti frumoase şi de a crea impresii greşite despre situaţia reală. Trebuie să avem un punct de vedere realist despre biserică. Există o mare varietate de biserici locale, care au opinii şi idei diferite cu privire la misiune şi la trimiterea de lucrători. Niciodată nu ar trebui să presupunem că toţi gândim la fel.

În ultimii câţiva zeci de ani s-a dovedit că în unele cazuri, acele biserici care obişnuiau să trimită mulţi lucrători nu mai pot ţine pasul cu promisiunile făcute. În alte cazuri, membrii bisericilor s-au redus la număr sau au probleme interne, care le-au consumat timpul şi banii. Trebuie să înţelegem că bisericile sunt în schimbare.

152

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Unele biserici cunoscute au făcut public faptul că nu trimit misionari pe termen lung. Aceste biserici nu au bani în buget pentru misiune. Ele s-ar putea să încurajeze călătorii misionare, pentru care oamenii să cheltuiască din buzunarul lor, sau să se roage şi să dea bani pentru anumite proiecte, iar în unele cazuri, pentru lucrătorii băştinaşi. Din nefericire, unele biserici chiar îşi apără politica, răspândind istorisiri negative despre costurile ridicate şi despre ineficienta pe care le implică trimiterea unor misionari pe termen lung. Ele se asigură că niciun misionar nu ajunge să vorbească de la amvonul lor, mai ales duminica dimineaţa atunci când oamenii sunt prezenţi în

număr mare la biserică.

Interesul deosebit pentru biserica locală, precum şi accentul pe care cei din vest îl pun pe personalul plătit sau pe profesionalism, fac ca bisericile mari să aibă multe persoane angajate cu normă întreagă, rămânându-le puţini bani pentru a trimite lucrători în afară.

Sunt în continuare şocat de salariile mari pe care le primesc mulţi pastori. Acest lucru duce la un stil de viaţă îmbelşugat şi la nişte pretenţii financiare imense de la membrii bisericii. Deşi această filosofie a început în Statele Unite ale Americii, ea s-a răspândit în ultimii cincizeci de ani în toată lumea. După părerea mea, acest lucru reprezintă un mare obstacol în calea evanghelizării lumii.

Se pare că puţini oameni sunt dispuşi să sacrifice sau să renunţe la orice de dragul evanghelizării lumii. Transformarea harului în desfrânare şi lipsa ascultării şi a disciplinei sunt consecinţa directă a accentului prea mare care se pune pe har şi pe libertate. Nu am reuşit să păstrăm echilibrul – mă includ şi pe mine aici.

Cred că multe dintre institutele şi seminariile noastre au profesori care nu mai cred că cei care nu au auzit niciodată Evanghelia sunt într-adevăr pierduţi. Se înmulţesc genurile de universalism care ucid zelul misionar. De fapt, în predicarea şi învăţătura din zilele noastre auzim foarte puţine lucruri despre iad. Acest lucru este un obstacol imens în încercarea de a mobiliza noi misionari.

Acceptarea realităţii

153

S-au făcut tot felul de încercări de a îmbina teologia reconstrucţiei cu învăţătura prosperităţii pentru a forma un nou cocktail spiritual, iar acest lucru este extrem de periculos. Chiar şi unele mesaje holistice mai echilibrate au contribuit la diminuarea importanţei de a le împărtăşi oamenilor mesajul mântuirii. Multe persoane nu vor să dea bani, decât dacă aceşti bani sunt destinaţi pentru a împlini nevoile fizice ale oamenilor. Se strâng sume enorme de bani care sunt folosite pentru ajutorarea celor afectaţi de calamităţi (vorbim despre sute de milioane), în timp ce misionarii sunt opriţi din cauza lipsei de fonduri. Cred cu tărie într-o slujire care atinge toate domeniile vieţii unei persoane, dar avem nevoie de echilibru.

Adevărul este că cele mai multe lucrări misionare se desfăşoară acolo unde există deja biserici. Aceste zone au încă mare nevoie de mai mulţi lucrători. Doar un mic procent de oameni lucrează printre cei

care nu au auzit niciodată Evanghelia sau în zone unde nu există nicio biserică. Cum se poate schimba acest lucru? De 20 de ani vorbim despre „provocarea de a duce Evanghelia la cei care nu au auzit-o niciodată". Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru tot ce s-a făcut, dar cum rămâne cu celelalte 25 de procente din populaţia lumii, care nu au auzit sau nu au citit Evanghelia? Mai avem încă mult drum de străbătut.

Fie că este vorba despre „viziunea bazată pe Faptele Apostolilor 13", fie că este vorba despre ceva asemănător sau despre ceva total diferit, noi dorim şi ne rugăm ca biserica să devină mult mai activă în evanghelizarea celor care nu au auzit niciodată Evanghelia. Dorim cu ardoare ca oameni pregătiţi, înzestraţi şi echipaţi să fie trimişi în misiune.

Ţinem legătura cu biserici şi organizaţii misionare din toată lumea, iar lucrul pe care acestea îl au în comun este nevoia de mai mulţi lucrători. Cele mai multe dintre ele chiar se roagă pentru oameni care să vină pe termen scurt şi să le ajute în îndeplinirea sarcinii pe care o au de făcut. Dar nevoia cea mai mare este de lucrători pe termen lung, ca.re au un nivel de maturitate mai ridicat.

154

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Ţinem legătura cu cei care lucrează în aşa-numita „Fereastră 10/40" şi este clar faptul că acolo este nevoie de mii de misionari, inclusiv de oameni care să meargă în acea zonă şi să aibă o slujbă obişnuită. Cei mai mulţi se aşteptau ca acolo să fi ajuns deja mult mai mulţi lucrători. Câteodată mi se pune întrebarea: „De ce nu sunt mai mulţi misionari, mai ales acolo unde oamenii nu au auzit Evanghelia?"

Încercând să lucrăm cu oameni în toată lumea, am descoperit multe motive pentru care nu există mai mulţi misionari, în special misionari pe termen lung. În cartea mea *Out of the Comfort Zone [În afara zonei de confort],* tratez mai pe larg acest subiect, dar aici aş vrea să enumăr pe scurt câteva dintre aceste obstacole. Cred că aceasta ne va ajuta să „analizăm mai bine preţul pe care trebuie să-l plătim", aşa cum ni se spune în Luca 14: 25 – 33, şi să acţionăm şi să ne rugăm în cunoştinţă de cauză.

1. Lipsa de viziune

Puţini oameni par să aibă o viziune, atât cu privire la nevoile care există, cât şi cu privire la oportunităţile extraordinare care le stau

înainte. Alţii nu au nicio viziune de a trimite misionari din propria biserică.

2. Lipsa rugăciunii

Matei 9: 35 – 38 conţine o poruncă foarte clară cu privire la rugăciune. În ciuda tuturor discuţiilor şi a statisticilor despre rugăciune şi în ciuda unor evenimente şi mişcări de rugăciune extraordinare, trebuie să recunoaştem că în general, bisericile nu petrec foarte mult timp în rugăciune. Ele se pot lăuda că au o întâlnire de rugăciune, dar la aceasta participă de obicei doar câţiva oameni şi adesea se fac foarte puţine rugăciuni pentru misionari şi pentru cei care nu au auzit Evanghelia. Se pare că puţini conducători şi credincioşi, şi chiar misionari, au o viaţă de rugăciune şi o lucrare disciplinată. Slăvit să fie Domnul pentru orice excepţie, şi sper că şi tu eşti una dintre ele, dar aici mă refer la media generală. De asemenea, mişcările de rugăciune au fost invadate de nişte idei ridicole şi extremiste, care au produs dezbinări şi descurajare în rândul multora. Anumite tipuri de extremism au creat aşteptări nerealiste care i-au derutat şi descurajat

pe mulţi. Slăvit să fie Dumnezeu pentru mila Sa şi pentru felul în care continuă să lucreze în mijlocul acestei încurcături.

3. Apatia în rândul poporului lui Dumnezeu

Cred că toţi sunt de acord că apatia este cel mai mare obstacol pentru ceea ce vrem să facem pentru împărăţia lui Dumnezeu. Acesta este unul dintre motivele pentru care în unele locuri se pune un accent atât de mare pe rugăciunea pentru o mişcare de trezire spirituală. Din când în când, unii oameni s-au întrebat de ce mă asociez cu persoane sau cu biserici care pot părea extremiste. Nu pot decât să le răspund că încerc să am părtăşie cu tot Trupul lui Cristos. Aşa cum a afirmat odată cineva (cred că a fost Brother Andrew): *„Este mai uşor să domoleşti un fanatic, decât să readuci la viaţă un cadavru'.* Dorind să pună lucrurile în echilibru, altcineva a afirmat: *„Da, este adevărat, dar cel puţin un cadavru nu se va ridica să te înjunghie pe la spate".* Trebuie să mărturisesc că mă bucur foarte mult atunci când aud vorbindu-se despre oameni şi despre biserici care experimentează o trezire spirituală şi nu pot decât să sper şi să mă rog ca aceşti oameni să fie disciplinaţi şi instruiţi, astfel încât să-şi continue alergarea pentru

Dumnezeu. Încă sunt convins că o criză fără un proces va deveni un abces.

4. Lipsa generozităţii biblice

Toată lumea ştie că lipsa de fonduri încetineşte lucrarea lui Dumnezeu şi împiedică în mod sigur trimiterea unor misionari. Există şi excepţii deosebite, mai ales atunci când o biserică locală vrea să ridice o clădire nouă. Ştiu că mulţi oameni generoşi citesc aceste rânduri, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru voi. Ştiu că unii oameni sunt exageraţi, aşa cum am fost şi eu (unii sunt de părere că eu încă sunt aşa), pentru că doresc să trăiesc având doar strictul necesar şi să dăruiesc totul pentru evanghelizarea lumii. Fiindcă veni vorba, mulţi oameni cred că, fără această „exagerare", OM ar fi putut înceta să existe în primii câţiva ani de existenţă, atunci când primeam aşa de puţini bani. Cine ştie? Studiile arată că doar un mic procent din fondurile unei biserici sau ale unei naţiuni sunt direcţionale

 spre alte nevoi decât cele interioare. Există câteva excepţii extraordinare, şi anume atunci când se strâng fonduri pentru ajutorarea celor care au suferit în urma unui dezastru de proporţii, oriunde în lume. Unii oameni chiar cred că este mai bine să trimită bani decât lucrători, dar acest lucru nu este înţelept, pentru că este nevoie atât de oameni, cât şi de fonduri. Haideţi ca, în mijlocul acestor probleme, să lăsăm harul să ne stăpânească şi să recunoaştem faptul că Domnul îi călăuzeşte pe oameni în moduri diferite. Haideţi să ne păzim de critica legalistă.

5. Legalism

Dumnezeu foloseşte Cuvântul Său şi multe cărţi bune despre har pentru a-i elibera pe oameni de legalism. Numai că această eliberare nu are loc peste noapte, iar în multe părţi ale lumii legalismul este la loc de cinste nu numai în bisericile locale, ci şi în cadrul unor denominaţii întregi. Mulţi se simt ameninţaţi de această mişcare a harului care are loc în zilele noastre. Pare a fi mai uşor să-i ţii uniţi pe oamenii lui Dumnezeu (cu toţii avem nevoie de loialitate şi unitate) cu ajutorul Legii şi a tuturor celorlalte „elemente specifice" adăugate, care de obicei sunt nişte reguli şi legi făcute de oameni, decât cu ajutorul harului, a dragostei, a autenticităţii şi a libertăţii Duhului Sfânt. De asemenea, învăţăm pe propria piele faptul că harul fără disciplină duce adesea la cădere. Harul nu anulează poruncile de bază din Scriptură, ci

mai degrabă le pune în echilibru şi le acordă prioritatea care li se cuvine.

6. Relatări negative într-o mişcare atât de mare precum mişcarea misionară modernă vor exista întotdeauna o mulţime de veşti rele. Cunoaştem faptul că veştile rele se răspândesc mai repede decât veştile bune, iar acum avem internetul care să ne ajute. Vechea bârfă şi dezinformarea cauzează încă mai mult rău decât internetul. Eu personal am greşit în acest domeniu, iar în ultimii câţiva zeci de ani am încercat să pun un mai mare accent pe vorbirea controlată de Duhul Sfânt. După ce au trimis un lucrător în misiune, uneori doar pentru o scurtă perioadă de timp, unele biserici au încetat

să mai trimită misionari după ce persoana pe care au trimis-o iniţial s-a întors cu un raport negativ sau s-a întors învinsă într-un domeniu din viaţa sa. Pentru mine este clar faptul că fără discernământ, har şi iertare, nu putem merge mai departe.

7. **Compromis biblic**

Am citit o carte care vorbea despre faptul că până şi misionarii şi liderii spirituali se îndepărtează de unele dintre adevărurile de bază ale Cuvântului lui Dumnezeu. Universalismul era considerat a fi parte din învăţătura teologilor liberali, care nu credeau deloc că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Se pare că în zilele noastre, universalismul ne-a invadat comunităţile evanghelice şi biblice sub diferite aspecte. În general, ignoranţa faţă de Biblie pare să crească tot mai mult, iar acest lucru nu este bun. Nu este uşor pentru unul care iubeşte şi care publică cărţi să spună acest lucru, dar trebuie să-l spun… şi anume că unele cărţi aşa-zis creştine au cauzat mult rău lucrării lui Dumnezeu şi evanghelizării lumii. Multe dintre ele par a fi o reacţie exagerată la anumite forme extreme de fundamentalism. Înţeleg acest lucru, dar trebuie să ne ferim întotdeauna să reacţionăm în mod exagerat şi să recunoaştem că datorită propriilor noastre slăbiciuni şi datorită umanităţii noastre nu este uşor să fim în totalitate obiectivi cu privire la multe dintre aceste lucruri. Acesta este unul dintre motivele pentru care ştim că, în următorii ani, adevărata unitate se va realiza în cadrul unei mari diversităţi.

Sper că aceste cuvinte ne vor determina pe toţi să ne plecăm pe genunchi. Nu vă faceţi griji cu privire la vreun lucru mărunt, pe care

l-am spus şi cu care nu sunteţi de acord, ci fiţi mai degrabă prevăzători şi cereţi-l lui Dumnezeu să vă arate ce vrea El să vă spună în mod personal.

Ne rugăm în mod deosebit ca cei care vor citi aceste rânduri să devină mai activi în evanghelizarea lumii, fie mergând ei înşişi ca misionari sau trimiţându-i pe alţii, fie ambele. Sperăm că vă veţi alătura mişcării de mobilizare pentru misiune din întreaga lume.

158

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Toţi aceia dintre noi care fac parte din această lucrare de mobilizare avem nevoie de răbdare. Drumul dinaintea noastră nu va fi uşor! Ne bucurăm de fiecare lucrător care pleacă în misiune şi de fiecare persoană care se întoarce la Cristos. Ne bucurăm de fiecare biserică plantată.

Este timpul secerişului, şi astăzi, mai mult ca oricând, sunt implicate în lucrarea de misiune mai multe biserici şi mai multe persoane, atât acasă, cât şi departe de casă. Bineînţeles că Satan atacă fără milă la orice nivel. Haideţi ca, mai mult ca oricând, să ridicăm scutul credinţei şi să ne împotrivim atacurilor lui prin puterea Duhului Sfânt.

Capitolul 24

Planul lui Dumnezeu pentru creşterea spirituală

(Un mesaj rostit la începutul anilor ’70, în India)

Aş vrea să încep cu două citate. Primul este din *Scrisorile lui Zgândărilă,* de C.S. Lewis:

„Avem tendinţa de a gândi, dar nu şi de a acţiona. Cu cât simţim mai mult fără să acţionăm, cu atât mai puţin vom fi în stare să acţionăm, iar pe termen lung cu atât mai puţin vom putea simţi”.

Biserica lui Iisus Cristos din zilele noastre se află exact în această situaţie. De foarte multă vreme nu am mai acţionat pe baza a ceea ce am spus, încât acum nu mai simţim acel lucru. De aceea, cei care vor cu adevărat să întreprindă ceva astăzi sunt cu precădere tinerii. Generaţia mai în vârstă a simţit pentru aşa multă vreme că trebuie să facă ceva, încât a ajuns chiar să plângă pentru acel lucru, dar nu a acţionat, şi prin urmare nu a existat nicio revoluţie, iar acum oamenii care fac parte din această generaţie nu mai pot acţiona. Timp de 19 ani am predicat Cuvântul lui Dumnezeu în peste 1.500 de biserici din 30 de ţări şi am observat că ceea ce afirmă C.S. Lewis în

citatul de mai sus este o boală universală. Acest lucru îmi dă fiori. Despre acest subiect am încercat să scriu în cartea mea

160

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Hungerfor Reality [Dorința de realitate]. Cât suntem la această conferinţă, trebuie să ne gândim cu seriozitate la ce înseamnă o viaţă duplicitară. Dacă „simţiţi ceva" pentru misiune, dacă „simţiţi ceva" pentru Turcia, pentru Bangladeş sau pentru Bombay, dacă simţiţi cumva că ar trebui să faceţi ceva şi nu faceţi acel lucru, atunci anul viitor, când veţi participa la o conferinţă misionară, veţi simţi mai puţin, iar într-o zi veţi simţi atât de puţin, încât nici nu vă veţi mai deranja să participaţi. Aşa se instalează procesul degradării.

Al doilea citat este din cartea *Ring of Truth [Cercul adevărului]*, scrisă de J.B. Philips:

„Iată care este primul şi cel mai mare dezastru din tiparul nostru modern de gândire. Nu credem cu seriozitate că Dumnezeu doreşte să străpungă cele mai adânci izvoare ale caracterului uman şi să înceapă de acolo o revoluţie unică".

Această necredinţă este o imensă pierdere pentru noi. Acum două mii de ani, Iacov scria ceva asemănător în primul capitol din epistola sa: „Fiţi împlinitori ai Cuvântului şi nu doar ascultători, înşelându-vă singuri! Căci dacă cineva este un ascultător al Cuvântului, dar nu este şi un împlinitor, atunci el se aseamănă cu un om care-şi priveşte propria faţă într-o oglindă, iar după ce s-a privit, el pleacă şi uită imediat cum era. Însă cel ce se opreşte să privească în Legea desăvârşită – Legea libertăţii – şi perseverează în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor prin fapte, acela va fi fericit în lucrarea lui".

Ce cuvinte pline de putere! Sunt cuvinte care ar trebui să ne motiveze să devenim revoluţionari spirituali pentru Iisus Cristos. Aşa vor sta lucrurile atunci când II vom lăsa pe Duhul Sfânt să ne schimbe viețile din interior. După cum a spus şi J.B. Philips: *„... să-L lăsăm pe Dumnezeu să ajungă chiar în străfundurile fiinţei umane".*

Este foarte important să înţelegeţi ce vreau să spun acum. Am auzit despre miracolul naşterii din nou, slavă Domnului. Aţi fost vreodată născuţi din nou? Sunteţi siguri? Cunoaşteţi realitatea credinţei care

Planul lui Dumnezeu pentru creşterea spirituală

161

schimbă viaţa şi inima? Este singura credinţă despre care vorbeşte Biblia. Biblia mea nu-mi spune nimic despre o credinţă care îl face pe ascultător să ridice mâna şi să afirme „Cred în Iisus", dar apoi să nu schimbe nimic în viaţa lui. Aveţi o credinţă revoluţionară? Sper că da. La fel cum naşterea din nou este un miracol, sunt convins că şi creşterea spirituală este tot un miracol.

Trebuie să creştem!

Una dintre primele ţări în care am lucrat a fost Spania. Această ţară este mai puţin evanghelizată decât Andhra Pradesh, Assam, Tamil Nadu, etc. Primul meu băiat s-a născut în Spania. Când era mic, mă jucam cu el, aruncându-l în sus şi prinzându-l apoi în braţe. În câţiva ani s-ar putea ca el să-l ia în braţe pe „taţi". Acesta este miracolul creşterii. Cred că nevoia de creştere spirituală este deseori neglijată în gândirea noastră. Predicăm despre naşterea din nou. Predicăm despre diferitele binecuvântări şi crize care pot avea loc după naşterea din nou – mulţi oameni par a fi preocupaţi de acest subiect în zilele noastre – dar neglijăm doctrina creşterii spirituale.

Petru afirmă: „creşte-ţi în harul şi în cunoaşterea Domnului şi Mântuitorului nostru Iisus Cristos!" Nu există înlocuitor pentru creşterea spirituală. Naşterea din nou trebuie să fie urmată de un proces, altfel va deveni în curând un abces. Este extrem de important să înţelegem că trebuie să existe o creştere spirituală consistentă şi continuă. Oamenii nu sunt gata să meargă până la marginile pământului, pentru că nu cresc din punct de vedere spiritual. Dumnezeu doreşte să te întărească înainte de a te împinge în lucrare. Astăzi există o mare nevoie de instruire spirituală intensă, indiferent de modul în care o dobândeşti.

Un program de instruire

Când eram pe vaporul M.V. Logos, aveam un program de instruire, care se numea „Program intens de instruire". Acest program consta în 14 ore de muncă asiduă pe zi. Fiecare participant trebuia să citească 3.000 de pagini de literatură creştină, să asculte un anumit număr de predici, să asculte 100 de casete audio, să împartă tractate, să vorbească la 100

162

Prin har, până la marginile pământului – George Vertver de persoane despre Iisus Cristos, să petreacă un anumit număr de ore în

camera motoarelor, să facă unele dintre cele mai murdare munci de pe vas şi să îndeplinească alte câteva sarcini. Bineînţeles, aveau la dispoziţie cinci luni pentru a duce la îndeplinire aceste sarcini. Acest program s-a dovedit a fi foarte util. Nu este o garanţie pentru viaţa spirituală, pentru că doar Iisus Cristos dă viaţă spirituală. Dar poate fi un mare ajutor pentru cei care au trăit prea mult timp o viaţă nedisciplinată.

Vreau să fiu foarte sincer. Am învăţat acest lucru de la Billy Graham, părintele meu spiritual, şi anume că, dacă nu eşti gata să ai o viaţă disciplinată, atunci poţi să uiţi de responsabilităţile tale ca şi creştin. Poţi să te simţi binecuvântat la aceste întâlniri, poţi să fii umplut de Duhul Sfânt, dar dacă nu înveţi nimic cu privire la disciplina ta de zi cu zi, nu vei realiza nimic pentru Iisus. Tineri din toată lumea au venit şi mi-au spus că problema lor este că nu au o viaţă disciplinată. Disciplina înseamnă să faci mai degrabă ceea ce ştii că ar trebui să faci, nu ceea ce simţi că ai chef să faci.

Sentimentele şi credinţa

Sentimentele mele seamănă cu Munţii Himalaya – urcă şi coboară întocmai ca un ascensor. Sunt momente când mă simt foarte dedicat lui Iisus Cristos. Vi s-a întâmplat vreodată să vă simţiţi aşa? îmi place foarte mult muzica – muzica creştină, care conţine cuvinte pline de putere, cum ar fi cele cântate de Larry Norman şi alţii. Când ascult o astfel de muzică, îmi vine să strig „Haideţi să câştigăm lumea pentru Cristos! Haideţi să ieşim în stradă. Haideţi să câştigăm suflete!" Mă simt pe culmi. Aţi avut vreodată o asemenea experienţă? Apoi, în dimineaţa următoare, la ora 6, un frate bate la uşa mea, iar mie îmi vine să-l strâng de gât! îmi place să dorm. Iar acest individ are tupeul să bată la uşa mea la ora 6 dimineaţa şi să mă scoale din pat pentru ca să alerg împreună cu el un kilometru şi jumătate. E nebun! Dimineaţa mă simt foarte deprimat. Dar am descoperit că Dumnezeu ne ajută să ne învingem sentimentele. Avem nevoie să ne trezim de dimineaţă, iar dacă alergaţi sau nu un kilometru

şi jumătate depinde de voi. Dar fie că aveţi chef sau nu, citiţi Cuvântul lui Dumnezeu, plecaţi-vă pe genunchi şi rugaţi-vă Domnului înainte de a pleca şi de a vă întâlni cu alţi oameni. Am descoperit că,

pentru mine personal, acest lucru înseamnă foarte mult.

Pentru mine nu este suficient ca cineva să bată pur şi simplu la uşa mea. Am făcut o înţelegere cu acest frate ca, atunci când bate la uşă, să stea acolo până mă vede că vin. Dacă pleacă, acel ciocănit nu înseamnă nimic. îl voi ignora şi voi adormi din nou. Dar el aşteaptă. (Cel care are misiunea aceasta are 62 de ani şi are mai multă energie decât cei mai mulţi tineri de pe vas, care au între 20 şi 30 de ani.) Nu pot să-l las să aştepte la uşă. Trebuie să mă scol din pat. Deschid uşa şi vreau să ştiţi că, dacă ar trebui să mă priviţi în ochi în fiecare dimineaţă, aţi face bine să aveţi oameni care se roagă pentru voi.

Bineînţeles, nu mă simt deprimat chiar în fiecare dimineaţă. Am observat că, dacă mă culc devreme, acest lucru mă ajută. Dar mă simt prost. Nu vreau să citesc din Biblie. Nu vreau să mă rog. Fac acest lucru de 19 ani de zile şi am citit Biblia din scoarţă-n scoarţă. Chiar trebuie să o citesc din nou? De aceea am nevoie de o metodă care să mă ajute să învinge depresia. Fac un mare efort fizic şi alerg acel un kilometru şi jumătate în fiecare dimineaţă. (Câteodată fac alte exerciţii fizice, iar uneori, ca să dovedesc că ştiu ce înseamnă libertatea, dorm.) Am descoperit că, în 90 la sută din cazuri, atunci când am terminat de alergat, depresia a dispărut.

Puteţi avea alte metode, dar oricare ar fi acestea, trebuie să învăţaţi să nu mai trăiţi pe baza sentimentelor. Sentimentele nu sunt un lucru rău. Dacă vă simţiţi bine, este nemaipomenit. De multe ori eu mă simt minunat. Dar nu puteţi avea încredere în sentimentele voastre. Nu vă puteţi baza pe ele – trebuie să vă bazaţi pe Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul însuşi a spus: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să mă urmeze!" El nu spune: „Dacă vrea cineva să vină după Mine şi dacă are chef să-şi ia crucea…" Cred că marea majoritate a creştinilor are o mare problemă, pentru că nu a învăţat niciodată cum să-şi stăpânească sentimentele.

164

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer

Vina şi harul

Sunt multe sentimente care ne împiedică să creştem din punct de vedere spiritual, dar niciunul nu ne creează probleme atât de mari ca sentimentul de vinovăţie. Eu personal cred că multe biserici din zilele noastre sunt legaliste. Creştinismul nostru este adesea caracterizat de reguli şi regulamente: fă asta, nu face asta. Nu vreau să spun să nu

trebuie să existe reguli în viaţa creştină. Există reguli. Dar nu creşti din punct de vedere spiritual prin faptul că păzeşti aceste reguli. Nu creşti dacă te hotărăşti să nu intri niciodată într-un cinematograf sau să nu faci cutare sau cutare lucru. Creşti prin comuniunea cu Dumnezeu şi hrănindu-te cu Cuvântul Său. Creşti în măsura în care te bazezi pe promisiunile lui Dumnezeu.

Pe măsură ce creşti, vor exista şi eşecuri. Uneori vei cădea în păcat şi bineînţeles că aceasta va fi vina ta. Dar 1 Ioan 1: 9 spune: *„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire.* Slăvit să fie Dumnezeu! Acesta este singurul motiv pentru care sunt aici. În procesul meu de creştere din aceşti ultimi 19 ani, în special în primii ani, am falimentat de foarte multe ori. Nu am comis păcate care să producă scandal, ci „păcate mici", care sunt mari în ochii lui Dumnezeu şi care te discreditează în cer. Şi aceasta este îngrijorarea mea cu privire la voi. Nu veţi creşte niciodată, nu veţi fi niciodată oameni maturi dacă nu învăţaţi cum să rezolvaţi problema vinovăţiei.

Dar slavă lui Dumnezeu pentru vină! Vina este necesară, dar ea ar trebui să conducă imediat la pocăinţă, la cruce, la harul iertător al unui Dumnezeu plin de dragoste. Iar apoi, vina este spălată. Uneori, liderii creştini trebuie să-şi mărturisească păcatul altora, pentru ca relaţia lor să se îndrepte şi pentru ca slujirea lor să fie eficientă. Dar, în esenţă, atunci când venim singuri înaintea lui Dumnezeu cu pocăinţă şi mărturisire, El ne curăţeşte. Eşti tu curat astăzi? Nu-ţi pot vorbi despre lucrarea misionară dacă nu ai o relaţie corectă cu Dumnezeu. Nu-ţi pot vorbi despre evanghelizarea lumii dacă în inima ta există vină datorită unui păcat

nemărturisit sau datorită faptului că te îndoieşti de harul lui Dumnezeu. Poate că te-ai pocăit, poate că ţi-ai mărturisit păcatul şi te-ai împăcat cu semenul tău, dar dacă te îndoieşti de promisiunea lui Dumnezeu de a te ierta, atunci îi permiţi lui Satan să te ţină captiv într-un complex de vinovăţie.

Domeniul sexual, de exemplu

Dacă există vreun domeniu în viaţă în care ne prefacem, acesta ar putea fi domeniul sexual. Unii mi-au spus: „Frate George, suntem în India, nu în New York. Nu vorbim despre sex în biserică". Dar Biblia nu

a fost scrisă de un texan sau de un londonez. Este o carte care a fost scrisă în Est. Această carte vorbeşte despre sex de peste 100 de ori şi arată răspunsul lui Dumnezeu la problemele legate de sex, şi anume ce putem şi ce nu putem face. Biblia vorbeşte de asemenea despre frumuseţea relaţiilor sexuale în cadrul căsătoriei şi despre hidoşenia şi puterea lor de a pângări în afara căsătoriei. Am primit mai multe reacţii din partea oamenilor cu privire la acest subiect, decât cu privire la oricare altul despre care am predicat vreodată. Sunt convins că adesea, cel mai grav efect al păcatului în acest domeniu este adânca rană a vinovăţiei pe care o lasă în urmă. Nu ştiu cum se face că nu îl lăsăm pe Dumnezeu să ne vindece această rană.

Până când nu vă disciplinaţi viaţa sexuală, chiar şi numai la nivelul minţii, şi până când aceasta nu ajunge sub controlul Duhului Sfânt, Dumnezeu nu vă va putea folosi aşa cum doreşte să o facă. Acest lucru presupune disciplină, creştere şi înţelegerea a ceea ce trebuie să faceţi dacă păcătuiţi. Înseamnă realitate şi revoluţie.

Nu voi uita niciodată ceea ce a spus Billy Graham într-o predică la conferinţa misionară din Urbana, în 1975. Cuvintele sale m-au zguduit. Eram un tânăr creştin, care se confrunta cu tot felul de lupte. Iată ce a spus el: „Tinere (se adresa unui număr de 6.000 de tineri), dacă pierzi bătălia în domeniul sexual, ai pierdut totul". Vreau să vă implor, adolescenţilor şi tinerilor, să vă disciplinaţi vieţile, se va hotărâţi să vă împotriviţi vicleniilor diavolului, să fugiţi de poftele tinereţii, indiferent

166

Prin har, până la marginile pământului – George Vertver de forma pe care ar îmbrăca-o acestea. Eu vreau să-mi feresc ochii de tot ce-ar putea să creeze pofte greşite în subconştientul meu, pentru că Satan atacă cel mai mult subconştientul nostru. Orice aţi citit sau aţi văzut vreodată se înregistrează în subconştientul vostru.

Peste tot unde am fost cu vaporul Logos în India am văzut tineri care au cunoscut biruinţa, nu printr-o soluţie uşoară, ci prin programul de instruire şi de disciplinare al lui Dumnezeu. Un tânăr a venit la mine în Kerala. Fusese implicat în lucrarea creştină la universitatea unde studia, iar acum a venit la mine pentru consiliere. El a început aşa: „Domnule Verwer, am o problemă – îmi place să dansez".

„Să dansezi?" am răspuns eu. „Ei bine, nu cred că a dansa este o

problemă majoră. Nu este cel mai bun lucru pe care creştinii îl pot face, dar eu sunt convins că vei depăşi această problemă". Apoi am continuat să vorbim şi să tot vorbim, iar în final el nu a mai rezistat şi mi-a spus: „Sunt homosexual practicant". (Biblia vorbeşte destul de mult despre această problemă.) Şi tremura.

Se pare că un profesor universitar l-a sedus pe acest tânăr şi l-a atras în aceste practici homosexuale (homosexualitatea este mult mai des răspândită decât vom şti vreodată). El fusese convertit doar cu câteva luni înainte de a fi fost sedus de acest profesor. Iar acum mi-a vorbit despre falimentul său, şi-a mărturisit păcatul şi s-a pocăit. Am avut privilegiul să ţin legătura cu acest tânăr şi să văd cum a biruit acest păcat. Există biruinţă chiar şi pentru probleme atât de serioase ca aceasta, pentru că Dumnezeu este iubitor, milos şi iertător.

Mă rog ca şi voi să luaţi din toată inima hotărârea să lăsaţi ca miracolul creşterii spirituale să aibă loc în viaţa voastră. Dacă vreţi ca Dumnezeu să lucreze în viaţa voastră, El o va face. Puteţi creşte. Puteţi duce o viaţă disciplinată. Îi puteţi conduce pe alţii la Cristos. Puteţi fi misionari în Turcia, în India, în Bombay, etc. Dumnezeu vă poate folosi. Dar trebuie ca, în fiecare zi, să vă lepădaţi de sine, să vă luaţi crucea şi să-L urmaţi pe El. Aceasta este calea lui Dumnezeu. Nu este uşoară, dar este calea Lui.

Capitolul 25

Motive pentru care lucrătorii părăsesc câmpul de misiune

1. Cel mai important motiv este că Dumnezeu i-a condus pe aceşti oameni să aleagă lucrarea misionară. Deseori Dumnezeu ne schimbă direcţia şi integrează întreaga noastră umanitate în acest proces. Vă sfătuiesc să citiţi cartea lui Viv Thomas, intitulată *Second Choice [A doua opţiune].* Chiar dacă cineva se întoarce acasă din cauza păcatului, a eşecului sau a oricărui alt factor negativ, totuşi Dumnezeu le poate anula, mai ales dacă există autenticitate, zdrobire şi pocăinţă.

2. Un alt motiv pentru care oamenii nu fac faţă pe câmpul de misiune este o conducere deficitară din partea liderilor de acolo. Una dintre lucrările noastre de bază ar trebui să fie instruirea şi formarea unor lideri dăruiţi şi evlavioşi, lucrare care trebuie îmbinată cu ajutorarea noilor credincioşi să înţeleagă bazele biblice ale conducerii. Există mult abuz şi confuzie în legătură cu acest subiect, iar foarte mulţi credincioşi nu ştiu ce să creadă.

3. Un alt motiv la fel de important sunt aşteptările nerealiste. În

calitate de editor, trebuie să mărturisesc că foarte adesea cărţile sunt cele care produc aceste aşteptări nerealiste. Avem prea multe

168

Prin har, până la marginile pământului – George Verwer cărţi care conţin formule foarte drăguţe, dar care nu au legătură cu unele lucruri pe care le auzim sau le citim. Liderii evlavioşi şi dăruiţi sunt şi ei nişte păcătoşi, salvaţi prin har, care vor continua să păcătuiască şi să cadă. Trebuie să fim gata să iertăm şi să creştem împreună în pocăinţă şi în zdrobire. Liderii trebuie să ia decizii grele şi, ţinând cont de diversitatea oamenilor din cele mai multe echipe misionare, întotdeauna va fi cineva care nu va fi mulţumit. Uneori acest lucru duce la bârfa, iar în scurt timp vei avea o situaţie foarte complicată. Dacă nu aş crede că Dumnezeu poate lucra chiar şi în mijlocul acestor situaţii complicate pe care le crează oamenii, cred că aş fi mereu descurajat (mi-ar plăcea să vă trimit predica mea despre descurajare).

4. Falimentul în domeniul sexual este un alt motiv pentru care oamenii se întorc acasă de pe câmpul de misiune. V-aş putea spune câteva întâmplări îngrozitoare. Pornografia, mai ales pornografia pe internet, produce pagube majore în lucrarea misionară din linia de front. Foarte puţini oameni sunt dispuşi să discute despre acest subiect în mod deschis şi cu atât mai puţini sunt gata să facă ceva în această privinţă. Uneori misionarii se simt singuri, iar acest lucru îi poate împinge spre nişte relaţii romantice rapide (care nu sunt de la Dumnezeu), al căror deznodământ este dezastruos. Eu îi sfătuiesc pe oameni că citească nişte cărţi care tratează acest subiect, cum ar fi *The Snare [Capcana],* de Lois Moway, şi *When Good Men Are Tempted [Când bărbaţii buni sunt ispitiţi],* de Bill Perkins. Din nefericire, liderii sunt cel mai adesea ţinta duşmanului în acest domeniu al războiului spiritual. De aceea problemele maritale îi determină adesea pe oameni să se întoarcă acasă.

5. Personalitatea, strategia şi conflictele doctrinare sunt de asemenea printre motivele majore, care îi fac pe oameni să se întoarcă în grabă acasă. La nivel practic, se pare că niciodată nu este timp suficient pentru a pune în ordine toate lucrurile, iar cel mai adesea liderii sunt extrem de aglomeraţi şi pe punctul de a „se extenua".

Motive pentru care lucrătorii părăsesc câmpul de misiune

169

Cum se face că aşa de multe persoane „care omoară harul" ajung

pe câmpul de misiune? Toţi ar trebui să citim cartea lui Charles Swindoll, intitulată *The Grace Awakening [Trezirea prin har].*

6. Eşecul de a învăţa limba şi de a se adapta la noua cultură este de asemenea un factor important. Vreau să mai afirm încă odată că timp de *46* de ani am văzut tot felul de oameni care erau folosiţi pe câmpul de misiune. Prin urmare, haideţi să nu ne grăbim să judecăm, mai ales când vine vorba de ceea ce face sau nu face Dumnezeu. Dacă oamenii sunt dispuşi să înveţe, să fie corectaţi şi să continue să crească, mai există speranţă. De multe ori, umilinţa şi adevăratul spirit de slujitor pot compensa pentru neajunsurile din domeniul limbajului sau din alte domenii. De asemenea, atunci când există o înţelegere greşită a harului – şi cred că toţi ştim că „harul fără disciplină poate duce la cădere" – acest lucru poate, la rândul său, să împiedice într-un mod foarte real lucrarea.

7. Lipsa muncii în echipă şi a grijii pastorale sunt de asemenea factori importanţi. Multe organizaţii au făcut progrese la acest capitol în ultimii ani, dar eu cred în continuare că fără realitatea din 1 Corinteni 13, nimic nu va funcţiona cum trebuie. Avem nevoie de oameni care au dovedit în vieţile lor realitatea harului lui Dumnezeu, mai ales înainte de a fi implicaţi în misiune pe termen lung. Un mare pas în această direcţie ar putea fi misiunile pe termen scurt, făcute aşa cum trebuie. O lucrare pe termen scurt îi ajută pe unii oameni doar să-şi consolideze păcatele şi felul lor dificil de a fi. De aceea este foarte bine dacă procesul de ucenicizare începe la o vârstă cât mai fragedă. Cred că taberele Teenătreet pentru adolescenţi sunt un ajutor în acest sens, precum şi alte evenimente asemănătoare (www.teenstreet.org).

8. Probleme şi situaţii complicate acasă. În era poştei electronice etc, cei aflaţi în misiune sunt încă implicaţi în problemele de acasă. Sciziunile şi alte probleme din bisericile lor locale îi afectează şi

 adesea nu mai sunt susţinuţi financiar sau li se cere să se întoarcă acasă.

9. Lipsa susţinerii financiare sau presiunile financiare mari. Mulţi oameni nu merg niciodată în misiune, pentru că nu le place sau nu pot să-şi caute sprijin financiar. Acesta este un factor major, despre care nu ne prea place să discutăm deschis. Problemele şi situaţiile complexe sunt fără număr şi în această privinţă am nevoie de un suflu nou de optimism din partea lui Dumnezeu. Vă rog să ascultaţi predica

mea, intitulată „împiedică lipsa banilor lucrarea lui Dumnezeu?”

10. Un alt motiv sunt Satan şi forţele sale. Nu dorim să punem un accent prea mare pe diavolul, dar Biblia conţine multe cuvinte tari despre el, şi noi ştim că el se împotriveşte cu înverşunare evanghelizării lumii. Lui îi place să semene concepte legaliste şi greşite despre Dumnezeu însuşi. Ni se spune că uneori el se înfăţişează ca un „înger de lumină”, iar alteori, ca un leu care rage şi care caută pe cine să devoreze. De aceea, o umblare cu Dumnezeu, caracterizată de plinătatea Duhului, sau oricum aţi vrea să o numiţi, este cea mai importantă cale de a rămâne în centrul voii lui Dumnezeu.

Capitolul 26

Păstrând echilibrul între autenticitate, har şi acţiune

Am încercat să punem accentul pe echilibru, dar în multe domenii din viaţă nu ne-a fost uşor să găsim acest echilibru. Una dintre luptele mele cele mai mari se dă între har şi disciplină. Oricăruia dintre voi care consideră că aceasta nu este o problemă, i-aş spune că probabil n-a luat în considerare dificultăţile şi realităţile vieţii.

Trebuie să avem anumite legi şi reguli de bază pentru a putea funcţiona. Necreştinii ştiu acest lucru şi aproape zilnic stabilesc tot mai multe reguli şi legi. Acolo unde trăiesc eu, poţi primi o amendă de 50 de lire sterline dacă câinele tău îşi face nevoile pe trotuar. Atunci când îl scot la plimbare pe câinele fiicei mele, iau întotdeauna cu mine o pungă de plastic. Mă face oare acest lucru o persoană legalistă?

Adevărul este că, oricât de „plini de har” şi de „mărinimoşi” am fi, tot trebuie să învăţăm să respectăm regulile de bază ale jocului.

În domeniul moralităţii, trebuie să depunem toate eforturile ca prin puterea lui Dumnezeu, să „respectăm regulile”. Cu toţii cunoaştem persoane care, în unele cazuri, au fost ucise datorită unui simplu act grăbit de indisciplină. Multe accidente au loc deoarece, doar pentru o clipă, şoferul îşi ia privirea de la drum sau se gândeşte la alte lucruri.

Eu realmente cred că avem nevoie de un „semnal de alarmă” în acest domeniu înainte de a fi prea târziu.

Adevărul *este* că nimeni, creştin ori necreştin, nu poate funcţiona fără nişte reguli de bază şi fără disciplina respectării legii. Trebuie să lucrăm din greu şi să gândim cu seriozitate. Trebuie să ne organizăm timpul şi munca. Trebuie să cunoaştem legile şi regulile de

bază ale ţării noastre, ale oraşului nostru, ale locului nostru de muncă şi să le respectăm. Atunci când păcătuim sau falimentăm, putem fi iertaţi, în special de Dumnezeu şi adesea (nu întotdeauna) şi de oameni.

Îmi este greu să recunosc, dar uneori citim prea multe cărţi, mai ales cărţi de o anumită factură, şi trebuie să le lăsăm deoparte pentru o vreme şi să revenim cu picioarele pe pământ. În unele cazuri, „creştinilor preocupaţi de cele spirituale" le vine mai greu să facă acest lucru, decât unora dintre necreştini.

Trebuie să ne asumăm toată responsabilitatea pentru viaţa şi comportamentul nostru. Nu mai trebuie să dăm vina pe Dumnezeu, pe prietenii noştri, pe sistem sau pe demoni, ci trebuie să ne străduim să ne ordonăm şi să ne disciplinăm viaţa. Toţi sportivii (citiţi Evrei 12) care sunt cât de cât buni în ceea ce fac şi-au disciplinat trupurile, ţintind şi luptându-se pentru excelenţă. Toţi aceia dintre noi care alergăm pentru Dumnezeu trebuie să facem acelaşi lucru. Să nu ne mai găsim scuze!

Arătăm că păstrăm echilibrul mai ales prin modul în care răspundem atunci când alţii păcătuiesc, falimentează sau o dau rău de tot în bară, poate chiar producând răni foarte mari. Ca oameni ai lui Dumnezeu, trebuie să răspundem cu har şi cu dragoste. Trebuie să încercăm să găsim o soluţie plină de har şi să păstrăm o atitudine evlavioasă în mijlocul problemei sau a crizei. S-ar putea ca persoana (persoanele) în cauză să trebuiască să fie disciplinată (e).

În lucrarea lui Dumnezeu trebuie să avem reguli de bază, iar atunci când le încălcăm trebuie să fim suficient de maturi să acceptăm consecinţele. Una dintre afirmaţiile derutante şi dureroase pe care le fac unii oameni, este următoarea: „Este mai uşor să obţii iertarea, decât permisiunea". Este

Înfiorător să începi greşit. Diavolul profită de acest lucru. Nu uitaţi că în anumite contexte seculare aţi fi concediaţi pentru aşa ceva.

În cadrul lucrării noastre cu vaporul din ultimii 30 de ani, am învăţat câteva lecţii. Într-o oarecare măsură, datorită faptului că ştiau că îi vom ierta, oamenii au comis păcate grave. În treacăt fie zis, într-un anumit sens, toate păcatele sunt grave. Am primit o scrisoare de la cineva care a păcătuit grav cu câţiva ani în urmă, în care mi-a

mărturisit că, de atunci încoace, viaţa lui a fost un dezastru total.

Adevărul este că viaţa însăşi poate fi foarte dură şi foarte grea. Cu cât învăţăm mai repede acest lucru şi nu ne mai căutăm scuze, cu atât mai mult vom progresa. În lucrarea creştină voluntară predomină lipsa de autenticitate. Ni se pare mult mai uşor să dăm vina pe organizaţia misionară, pe echipă sau pe lider. Păcatele şi neajunsurile lor sunt un factor care ne determină să nu ştim cum să reacţionăm. În unele situaţii, nu există un răspuns uşor şi nici câştig de cauză de ambele părţi. Uneori tot ce poţi face este „să limitezi cât mai mult pagubele".

În lucrarea noastră, atunci când îi cerem cuiva să plece definitiv, întâmpinăm adesea mari probleme, deoarece persoana care a fost disciplinată consideră că a fost tratată „nedrept" sau chiar începe să bârfească împotriva liderului sau chiar a organizaţiei. Da, este adevărat. Bine aţi venit în lucrarea lui Dumnezeu!

Trebuie să continuăm să punem accentul pe har şi să le arătăm oamenilor, în orice mod, că Dumnezeu îi iubeşte chiar şi atunci când păcătuiesc sau falimentează. Chiar şi atunci când cineva comite o crimă, el poate fi iertat de Dumnezeu – dar lucrurile stau cu totul altfel când este vorba să obţină iertarea din partea sistemului legal, al judecătorului sau al juraţilor. Bătălia pentru păstrarea echilibrului devine şi mai complexă atunci când introducem în ecuaţie justiţia şi judecata.

În încercarea noastră de a pune accent pe dragoste şi pe iertare, în toată slujirea şi consilierea noastră despre har, dragoste şi acceptare, trebuie să încercăm să **nu pierdem** >lui vedere imaginea de ansamblu. Cu sfatul lor ieftin, unii creştini pul (om>lie. i luci urile şi mai mult. Am descoperit că

 una este să predici despre faptul că Dumnezeu îi foloseşte pe cei slabi, nevoiaşi, ştrengari sau chiar excentrici (sunt cărţi care vorbesc despre acest lucru) şi cu totul alta este să ai o asemenea persoană în echipa ta sau chiar ca liderul tău să fie un astfel de om. Oare avem de-a face aici cu o contradicţie sau cu un paradox?

Da, aceasta este o provocare mare, şi niciodată nu vom fi în totalitate de acord cu privire la multe lucruri, dar rugăciunea mea este ca după ce veţi citi aceste rânduri, să fiţi mai echilibraţi, mai autentici

şi mai consecvenţi în toate domeniile. Vă rog să mă iertaţi dacă ţintesc prea sus.